

ပြသန်းတင်

အချစ်ပိုင်းကောင်းကင်

Beyond
LOVE

DOMINIQUE LAPIERRE

designed by tin htoon

ပြသန်းတင့်
အချစ်ပိုင်းကောင်းကင်

Beyond
LOVE

DOMINIQUE LAPIERRE

ပဉ္စမ အကြိမ်၊ ၂၀၂၅၊ ဖေဖော်ဝါရီ
 [ပထမ အကြိမ်၊ ၁၉၉၅၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ]
 [ဒုတိယ အကြိမ်၊ ၂၀၁၃၊ စက်တင်ဘာ၊   "   "   ]
 [တတိယ အကြိမ်၊ ၂၀၁၈၊ မေ၊   "   "   ]
 [စတုတ္ထ အကြိမ်၊ ၂၀၂၁၊ ဒီဇင်ဘာ၊   "   "   ]

မျက်နှာပုံ:   ပန်းချီ တင်ထွက်:
                   အုပ်ရေး   ၅၀၀
                   တန်ဖိုး:   ၂၄၀၀၀ ကျပ်

မျက်နှာပုံနှင့် အတွင်း ပုံနှိပ်သူ   ဒေါ်ခင်စိ (၀၀၂၄၈)၊ ပြည်ဦးဘေ ပုံနှိပ်တိုက်
   ၁၅၈၊ ၃၇ လမ်း၊ ကျောက်တံတား၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ထုတ်ဝေသူ   ဦးနေဝင်း (၀၂၆၄၅)၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ
   ၁၄၉၊ ၃၇ လမ်း၊ ကျောက်တံတား၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ဖြေသန်းတင့်
အချစ်မိုးကောင်းကင်

BEYOND LOVE

DOMINIQUE LAPIERRE

အမှာ

၁၉၉၂ ခုနှစ် ကုန်လောက်တွင် နိုင်ငံခြားမှ မိတ်ဆွေ တစ်ဦးက စာအုပ် တစ်အုပ် ပို့လိုက်သည်။ စာအုပ်မှာ အချစ် မိုးကောင်းကင် ဟူသော အမည်ဖြင့် ကျွန်တော် ယခု မြန်မာပြန်သည့် စာအုပ် အင်္ဂလိပ် မူရင်း ဖြစ်သည်။ ရေးသူမှာ ပြင်သစ် စာရေးဆရာ ဒေါမနစ် လာပီယဲ ဖြစ် သည်။

လွန်ခဲ့သည့် လေး ငါးနှစ်တုန်းက လာပီယဲ ရေးသည့် စာအုပ် တစ်အုပ်ကို သုခမြို့တော် အမည်ဖြင့် ကျွန်တော် မြန်မာပြန်ခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေသည် ကျွန်တော် မြန်မာ ပြန်သည့် သုခမြို့တော် ကို ဖတ်ဖူးသဖြင့် ယခု စာအုပ်ကိုလည်း ကြိုက်လျှင် မြန်မာ ပြန်ရန် အမှတ်တရ ပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေမှာ အမေရိကန် တက္ကသိုလ်များနှင့် အင်္ဂလန် တက္ကသိုလ်များမှ ပါရဂူ ဘွဲ့များ ရပြီးနောက် ကုလသမဂ္ဂ အဖွဲ့အစည်း တစ်ခုတွင် အလုပ် လုပ်နေသူ ဖြစ်သည်။

သူနှင့် ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်သို့ တစ်နှစ်တည်း ရောက် ကြသည်။ တစ်ဆောင်တည်း နေခဲ့ကြသည်။ သူက စာပေကို ဝါသနာ ပါသည်။ အထူးသဖြင့် ဂီတကို ဝါသနာ ပါသည်။

လရောင် ဝင်းပသော တက္ကသိုလ် ညများတွင် ကျွန်တော်တို့တစ် တွေ တယော သို့မဟုတ် မင်ဒိုလင် တစ်လက်ဖြင့် တီးခတ်ခဲ့ကြဖူး သည်။ သီဆိုခဲ့ကြဖူးသည်။ သူသည် သိပ္ပံ ဘာသာကို ယူသော်လည်း သူ စိတ်ဝင်စားမှု၊ သူ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်၊ သူ အတွေး၊ သူ ခံစားချက်တို့မှာ အနုပညာသမားဘက်သို့ တိမ်းညွတ်သည်။

ကျောင်းက ထွက်တော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် လူချင်း ကွဲကွာ သွားကြသည်။ သို့ရာတွင် အဆက်အသွယ်ကတော့ မပြတ်ပါ။

သူသည် တက္ကသိုလ်တွင် ဆရာ လုပ်သည်။ ထို့နောက် ၁၉၅၅ ခု တစ်ဝိုက်တွင် အမေရိကန် တက္ကသိုလ် တစ်ခုသို့ သွားတက်ပြီး ပါရဂူ

mgyoe.com

ဘွဲ့တစ်ခု ရလာခဲ့သည်။ အပြန်တွင် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုတွင် ထုတ်ဝေသည့် လူထုနှင့် ပင်မရှေ့စီး မဂ္ဂဇင်းတွေ အုပ် တစ်ရာကျော် လောက် ပါလာပြီး ကျွန်တော့်ကို လက်ဆောင် ပေးသည်။ လူထုနှင့် ပင်မရှေ့စီး မဂ္ဂဇင်းများမှာ အမေရိကန် ပြည်ရှိ လက်ဝဲ အနုပညာသည် များ ပါဝင် ရေးသားလေ့ ရှိပြီး ဝတ္ထုတို၊ ကဗျာ၊ စာပေ သဘောတရား၊ ရုပ်ရှင် ဂီတ ဝေဖန်ချက် စသည်တို့ ပါဝင်လေ့ ရှိသည်။

ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေသည် သူ့ကိုယ်တိုင် လက်ဝဲသမား တစ်ဦး မဟုတ်သည့်တိုင် ထိုမဂ္ဂဇင်းများကို ဝယ်လာပြီး လက်ဆောင် ပေးတတ် သည်။

ထို့နောက် သူ လန်ဒန် တက္ကသိုလ်သို့ သွား၍ ပါရဂူဘွဲ့ တစ်ခု ယူပြီး ပြန် အလာတွင်လည်း လန်ဒန်မှ ထုတ်ဝေသော မော်ဒန် ကွာ တာလေး မဂ္ဂဇင်းများကို ယူလာတတ်သည်။

မော်ဒန် ကွာတာလေး မဂ္ဂဇင်းမှာလည်း အင်္ဂလိပ် လက်ဝဲ ပညာ ရှင်များ ပါဝင် ရေးသားလေ့ ရှိသည့် မဂ္ဂဇင်း ဖြစ်သည်။ သိပ္ပံပညာ၊ အနုပညာ၊ ဗိသုကာ ပညာ၊ ဒဿနိက ဗေဒ၊ ဘောဂဗေဒ စသည့် ဘာ သာရပ်များကို လက်ဝဲ အမြင်နှင့် ဆွေးနွေး ရေးသား တင်ပြထားသည့် ဆောင်းပါးများ ပါဝင်တတ်သည်။

၇၀ ပြည့်လွန် နှစ်များ အတွင်း ‘ဘဝတက္ကသိုလ်’ မှ ကျွန်တော် ပြန်လာသည့် အခါတွင် ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေမှာ နိုင်ငံခြား တက္ကသိုလ် တစ်ခုတွင်၊ ထို့နောက် ကုလသမဂ္ဂ အဖွဲ့အစည်း တစ်ခုတွင် အလုပ် လုပ်နေသည်။

ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေသည် မြန်မာပြည်သို့ ပြန်လာလျှင်လည်း ဖတ် ကောင်းမည် ထင်သည့် စာအုပ်တွေကို ဝယ်လာတတ်သည်။

၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်လောက်တုန်းက ကျွန်တော် မြန်မာပြန်သည့် သုခ မြို့တော် ကို ဖတ်ရသဖြင့် ယခု လာပီယဲ ရေးသည့် အချစ် မိုးကောင်း ကင် (Beyond Love) ကို ဝယ်ပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် လာပီယဲ၏ ဝတ္ထုကို မြန်မာပြန်ကာ မဟေသီ မဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြခဲ့သည်။ ၁၉၉၃ ခု ဧပြီလမှ ၁၉၉၅ ခု ဖေဖော်ဝါရီ လ အထိ နှစ်ဆယ့် သုံးလ ကြာသည်။

သူသည် အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့် ရေးသားသော မူရင်းကို ဆုံးအောင် မဖတ်ဖူးသေးကြောင်း၊ မြန်မာပြန် အချစ် မိုးကောင်းကင် ကို မဟေသီ မဂ္ဂဇင်းတွင် လစဉ် စောင့်ဖတ်နေသည်ဟု နိုင်ငံခြားမှ စာ ရောက်လာ

သည်။ အဆုံးပိုင်းကိုတော့ မြန်မာပြန်ပြီးမှ မဟေသီ တွင် စောင့်ဖတ် မည်ဟု စာထဲတွင် ပါသည်။

သူ့စာ ရသည့် အချိန်တွင် ကျွန်တော့် မြန်မာပြန်သည် တစ်ဝက် သာသာခန့်၊ တစ်နှစ်ကျော်ကျော်ကလေးသာ ရှိသေးသည်။ ထို့နောက် တွင်မူ သူ့ထံမှ ဘာစာမှ မရတော့။

သူသည် ၁၉၉၄ ခု နှစ်လယ်လောက်တွင် လန်ဒန် ဆေးရုံ တစ်ရုံ တွင် ကွယ်လွန် အနိစ္စ ရောက်သွားခဲ့သည်။

ကျွန်တော့် မြန်မာပြန်ကို ဆုံးအောင် ဖတ်မသွားရတော့။

မဟေသီ မဂ္ဂဇင်းတွင် ဖတ်ဖူးသူများ သိကြသည့် အတိုင်း အချစ် မိုး ကောင်းကင် ဝတ္ထုသည် အနောက် နိုင်ငံများတွင် ခေတ်စားနေသော မှတ်တမ်း ဝတ္ထု ပုံစံ ဖြစ်သည်။

ဝတ္ထုထဲတွင် ပါဝင်သူ ပုဂ္ဂိုလ် အချို့သည် တကယ် သက်ရှိ ထင် ရှား ရှိသူများ ဖြစ်ကြသည်။

ဥပမာအားဖြင့် ငြိမ်းချမ်းရေး နိဘယ်လ်ဆုရှင် ဘရင်ဂျီ သီလရှင် မာသာ ထရီဇာ၊ ကိုယ်ခံအား ကျဆင်းမှု ရောဂါ လက္ခဏာချက်ကို ပထမဆုံး စတင်တွေ့သူ ကိုယ်ခံအားဗေဒ ပညာရှင် ဒေါက်တာ မိုက် ကယ် ဂေါ့လီယက်၊ အိတ်ချ်အိုင်ဗီ ပိုးကို စတင် တွေ့ရှိသူများ ဖြစ် ကြသော အမေရိကန် ပညာရှင် ဒေါက်တာ ရောဘတ် ဂါလိုနှင့် ပြင် သစ် ပညာရှင် လတ် မွန်တိန်းနီးယား စသူတို့ ဖြစ်သည်။

ရောဘတ် ဂါလိုသည် ရက်ထရို ဗိုင်းရပ်စ် ပါရဂူ အမေရိကန် လူ မျိုး။ ရောဘတ် ဂါလိုက ကိုယ်ခံအား ကျဆင်းစေသည့် ဗိုင်းရပ်စ်ပိုး ကို သူ တွေ့သည်ဟု ကြေညာသည်။ သူ တွေ့သော ဗိုင်းရပ်စ် ပိုး၏ အမည်ကို human T-lymphocyte leukemia virus = HTLV ဟု အမည် ပေးသည်။

အမေရိကန်တို့ ရက်ထရို ဗိုင်းရပ်စ်ပိုးကို သုတေသန လုပ်နေကြ သလို ပြင်သစ် ပညာရှင်တို့ကလည်း သုတေသန လုပ်နေကြသည်။ သူ တို့ ခေါင်းဆောင်မှာ ဗိုင်းရပ်စ်ပိုး ပါရဂူ လတ် မွန်တိန်းနီးယား ဖြစ် သည်။

ပြင်သစ်တို့က သူတို့ တွေ့သည့် ဗိုင်းရပ်စ်ကို lymphadenopathy associated virus = LAV ဟု နာမည် ပေးသည်။

သို့ဖြင့် သူ တွေသည်၊ ငါ တွေသည်၊ သူ မူပိုင် ဖြစ်သည်၊ ငါ မူပိုင် ဖြစ်သည် ဆိုသည့် အငြင်းပွားမှုသည် ပြင်သစ်နှင့် အမေရိကန် ပညာရှင်များ ကြားတွင် တစ်နှစ်လောက် မုန်တိုင်း တိုက်ခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် နိုင်ငံတကာ ကော်မတီ တစ်ခုက ပြင်သစ်တို့ ပေးထားသော အမည်နှင့် အမေရိကန်တို့ ပေးထားသော အမည် နှစ်ခုစလုံးကို ပယ်ဖျက်ပစ်လိုက်ကာ human immuno-deficiency virus = HIV ဟု အမည် ပေးလိုက်သည်။ ယင်းမှာ ၁၉၈၆ ခုနှစ် ဖြစ်သည်။

၁၉၈၇ ခုနှစ်တွင် အမေရိကန် သမ္မတ ရေဂင်နှင့် ပြင်သစ် ဝန်ကြီးချုပ် ဂျက် ချီရတ်တို့ ထိုကိစ္စ အတွက် တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးကာ ဝါရှင်တန်တွင် သဘော တူညီချက် တစ်ခုကို လက်မှတ် ထိုးကြသည်။

ထို သဘော တူညီချက် အရ အေအိုင်ဒီအက်စ် ရောဂါပိုးကို ရှာဖွေတွေ့ရှိမှု အတွက် အမေရိကန်နှင့် ပြင်သစ် အဖွဲ့ နှစ်ဖွဲ့စလုံးကို အသိအမှတ် ပြုသည်။

ယင်းသို့ဖြင့် ဗိုင်းရပ်စ် ပညာရှင်တို့၏ အကြားက မုန်တိုင်းသည် ရပ်စဲ သွားခဲ့သည်။

၁၉၉၂ ခုနှစ်က စာရင်းများ အရ ယနေ့ အချိန်တွင် ခြောက်သန်းနှင့် ဆယ်သန်း ကြားရှိ လူများသည် အေအိုင်ဒီအက်စ် ရောဂါ (အိတ်ချ်အိုင်ဗီ ဗိုင်းရပ်စ်ပိုး) စွဲကပ်နေကြသည်။

အမျိုးသမီး နှစ်သန်းနှင့် ကလေးငယ်ပေါင်း နှစ်သိန်းတို့သည် အေအိုင်ဒီအက်စ် ရောဂါ စွဲကပ်နေကြသည်။

အာဖရိကတိုက် အချို့သော နေရာများတွင် လူဦးရေ၏ ဆယ် ရာနှုန်းသည် အေအိုင်ဒီအက်စ် ရောဂါ စွဲကပ်နေကြသည်။

ဟောတီမှ မိဘမဲ့ ဂေဟာများတွင် ကလေး နှစ်ယောက် အနက် တစ်ယောက်သည် ရောဂါပိုး သယ်ဆောင်သူ ဖြစ်နေသည်။

သက္ကရာဇ် ၂၀၀၀ တွင် လူ သန်း ငါးဆယ်တို့သည် အေအိုင်ဒီအက်စ် သယ်ဆောင် လာသူများ ဖြစ်လာကြလိမ့်မည်ဟု ကမ္ဘာ့ ကျန်းမာရေး အဖွဲ့က ခန့်မှန်းထားသည်။ ယင်း သက္ကရာဇ် ၂၀၀၀ အရောက်တွင် အေအိုင်ဒီအက်စ် ရောဂါ စွဲကပ်သူ ခြောက်သန်း ရှိနေမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ ယင်းမှာ ၁၉၉၂ ခုနှစ်က တွက်ချက်ထားသည့် ခန့်မှန်းခြေ ဖြစ်သည်။ ယခု အချိန်တွင် အေအိုင်ဒီအက်စ် ရောဂါ စွဲကပ်သူ၊ အိတ်ချ်အိုင်ဗီပိုး တွေ့ရှိသူ အရေအတွက်သည် မျှော်မှန်းသည်ထက် များပြားနေကြောင်းကို တွေ့ရသည်။

အေအိုင်ဒီအက်စ် ရောဂါသည် ကူးစက် ပြန့်ပွား ရောဂါ ဖြစ်သဖြင့် ကပ် ရောဂါကြီး တစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့သည်။ အာဖရိကတိုက် ပြီးလျှင် အာရှတိုက်သည် ဒုတိယ လိုက်နေသည်။

အေအိုင်ဒီအက်စ် ရောဂါ တိုက်ဖျက်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ နိုင်ငံ အသီးသီးမှ အစိုးရများ၊ ကျန်းမာရေး ဝန်ထမ်းများ၊ လူမှုရေး ဝန်ထမ်းများသည် အထူး အာရုံစိုက်၍ ဆောင်ရွက်နေကြသည်။ ထိုရောဂါ တိုက်ဖျက်ရေးသည် သူတို့နှင့် မလုံလောက်။ လူထု ကိုယ်တိုင်က ကျန်းမာရေး အသိပညာ ကျယ်ပြန့်လာမှ၊ လူထု ကိုယ်တိုင် သိစိတ် ရှိရှိဖြင့် ပါဝင်လာမှသာ ပို၍ ထိရောက် အောင်မြင်နိုင်သည်။

အချစ် မိုးကောင်းကင် သည် ထို ကြီးမားသော လုပ်ငန်းကြီးတွင် သဲ တစ်ပွင့်စာလောက်မျှ အထောက်အကူ ပေးနိုင်သည် ဆိုလျှင် ဤစာအုပ်ကို မြန်မာ ပြန်ရကျိုး နပ်ပြီဟု ကျွန်တော် ယူဆပါသည်။

ဤစာအုပ်ကို မြန်မာ ပြန်ရန် မူရင်းကို အမှတ်တရ ပို့ပေးသော ကွယ်လွန်သူ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေကို လည်းကောင်း၊ အခန်းဆက် အဖြစ် ဖော်ပြပေးခဲ့သော မဟေသီ မဂ္ဂဇင်းကို လည်းကောင်း၊ ဤစာအုပ်ကို ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေသော ဘဝတက္ကသိုလ် စာအုပ်တိုက်ကို လည်းကောင်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဖော်ပြပါသည်။

မြသန်းတင့်
၃၀၊ ၁၁၊ ၉၅။

[၁]

ဂင်္ဂါ မြစ်ကမ်းမှ သဏ္ဍာန် တစ်ခု။
ဗာရာဏသီ၊ အိန္ဒိယပြည်။
၁၉၈၀ ပြည့်နှစ် ဆောင်းဦး။

ထိုသဏ္ဍာန်...

မီးတောက်များ၊ မီးခိုးများနှင့် သေခြင်း။

လူသေကို မီးလောင်သည့် အနံ့၊ အလောင်းစင်မှ ဝါးလုံးများ၏ ထိုးထိုး
ထောင်ထောင် ဘဲလေး အက၊ ပြီးတော့ အလောင်းကို ဝါးမျိုနေသည့် မီးတောက်
များ၏ မြည်သံ။

ဟုတ်သည်။

ထိုနောက်ခံကား ထိုပတ်ဝန်းကျင်မှ ထိုသဏ္ဍာန်၊ မီးတောက် မီးလျှံတို့
တောက်နေသည့် ကမ်းဘေးမှ မလှမ်းမကမ်း ပုပ်ဟောင် နံစော်သည့် ရေစီး
ထဲတွင် ခွေးသေကောင်များ၊ ကြွက်သေကောင်များနှင့် တစ်ခါတစ်ရံ မီးသင်္ဂြိုဟ်
ခြင်း မပြုနိုင်သည့် လူဆင်းရဲများ၊ ဇာတ်နိမ့်သူများ၏ အလောင်းသည် မျောပါ
သွားကြသည်။

ထိုရေစပ် အနီးတွင် သူမ၏ ပျော့တော့ ပိန်ချုံးနေသည့် သဏ္ဍာန်သည်
မကြာခဏ ပေါ်လာတတ်သည်။ သူမ၏ ပြူးကျယ် ကြီးမားသော မျက်လုံးများ
တစ်ဝိုက်တွင် ခိုရောင်ပြေပြေ ဆိုးထားသည်။ သူ့ နှာခေါင်းတွင် ပန်ထားသည့်
နှာသီးကွင်းကလေးက တလက်လက် တောက်နေသည်။ ကျစ်ဆံမြီးကလေးကို
ဖဲကြိုး တစ်ချောင်းဖြင့် စည်းထားသည်။ ရေတွေ စိုရွဲနေသဖြင့် အဝါရောင်
အင်္ကျီကလေးက သူ့ကိုယ်တွင် ကပ်နေသည်။

အသက် ဆယ့်သုံးနှစ် အရွယ်ရှိ အိန္ဒိယ ကလေးမကလေး အနန်ဒါသည်
ဂင်္ဂါမြစ်ကို စောင့်သည့် မြစ်စောင့်နတ်တို့ကို ပူဇော်ထားသည့် ပန်းကုံး တစ်

ကုံးနှင့် တူသည်။ သူ့အမည်မှာ 'ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့ခြင်း' ဟု အဓိပ္ပာယ် ရ သည်။ သို့ရာတွင် သူ့နာမည်ပြောင်မှာ 'ချမ်းမြေ့ခြင်း' ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်နှင့် လားလားမျှ သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိပါ။ သူ့ကို 'ဂင်္ဂါ လင်းတကလေး' ဟုသာ ခေါ်ကြသည်။ သူ အမဲလိုက်ရာ ကွင်းပြင်သည် အသုဘ အလောင်းတိုက်များ အနီးရှိ ဂင်္ဂါ မြစ်ကမ်းစပ် လတာပြင် တစ်ဝိုက် ဖြစ်သည်။

သူ မောင်ငယ် နှစ်ယောက်နှင့် အတူ အနန်ဒါသည် သည်နေရာသို့ နေ တိုင်း ရောက်လာတတ်သည်။

သေသူတို့၏ ပြာမှုန်တို့ဖြင့် အနည်ထိုင်နေသော နံဇော် ညစ်ပတ်သည့် ရွံ့ပြင် တစ်လျှောက်တွင် အဖိုးတန် ရတနာတို့ကို လိုက်လံ ရှာဖွေတတ်သည်။ တစ်ခါတလေ ကံကောင်းသည့် အခါများတွင် ရွှေလက်စွပ် တစ်ကွင်းတလေ၊ ပဲရွဲနေသည့် အဆောင် လက်ဖွဲ့ အစအန၊ ရွှေသွား တစ်ချောင်းတလေ စသည် တို့ကို တွေ့ရတတ်သည်။ ကံမကောင်းသည့် အခါများတွင်လည်း ပြာတောင့် ပြာခဲ ဖြစ်နေသည့် သစ်သား အပိုင်းအစကလေး တစ်ခုတလေလောက်ကိုသာ တွေ့ရတတ်သည်။

မြစ်ကမ်းတွင် မိုးနေသည့် ဘုရားကျောင်း စင်္ကြံထက်တွင် အနန်ဒါ၏ အဖေသည် ရာဇပလ္လင် တစ်ခုပေါ်တွင် စိုးစံသည့်နှယ် ရွှေခြည်ထိုး ထိုင်ဖုံ တစ်လုံးပေါ်တွင် အခန့်သား ထိုင်နေသည်။

အသက် လေးဆယ့် တစ်နှစ်ရှိ အနန်ဒါ၏ အဖေ အမစ် ပရာကတ်ရှိသည် မှန်ညင်းဆီတွေ ပြောင်နေသည့် ဆံပင်၊ ညှိုးငယ်သော အမူအရာတို့ ရှိသည့် သေးသေးညက်ညက် လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ ဘိုးဘေးများကဲ့သို့ပင် အနန်ဒါ၏ အဖေသည်လည်း အသုဘ အခမ်းအနားများကို စီစဉ် ညွှန်ကြား သူ၊ မီးသင်္ဂြိုဟ်မှု ကိစ္စ အဝဝကို ကြီးကြပ်သူ သုဘရာဇာခေါင်း ဖြစ်သည်။

လုပ်ငန်း သဘောအရ သူနှင့်တကွ သူ့ သားစဉ် မြေးဆက်တို့သည် ဟိန္ဒူ လူ့ အဖွဲ့အစည်းတွင် အောက်ဆုံး အဆင့် ဖြစ်သည့် သုဘရာဇာများ ဖြစ်ကြ သည်။ သူ့ဇာတိ သူ့အမျိုးသည် နိမ့်ကျလွန်းလှသဖြင့် သေလျှင်ပင် ကိုယ့် အလောင်းတိုက်ဖြင့် ကိုယ် မီးသင်္ဂြိုဟ်ခြင်း ပြုခွင့် မရ။ မြို့နှင့် ဝေးဝေး တစ် နေရာ ကွင်းပြင် တစ်ခုတည်းတွင် သုဘရာဇာများ၊ ဇာတ်နိမ့်သူများ အတွက် သီးသန့်ထားသည့် နေရာတွင် သွား၍ သင်္ဂြိုဟ်ရသည်။

အနန်ဒါ၏ အဖေနှင့် တပည့်များသည် အလောင်းများကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ရန် မီးပုံများကို အသင့် ပြင်ဆင် ထားကြရသည်။ အဝတ်ဖြူ သို့မဟုတ် အဝတ်နီ

ပတ်ထားသည့် အလောင်းများသည် ဝါးထမ်းစင်များဖြင့် နေညမဟူ ရောက် လာကြသည်။

အသုဘ ပို့သူများသည် ကျက်သရေ မင်္ဂလာ ကင်းမဲ့လှသော မြင်ကွင်း နှင့် လူသေ မီးရှို့သည့် အနံ့တို့ကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ မီးသင်္ဂြိုဟ်ရာ လောင် တိုက် တစ်ခုမှ တစ်ခုဆီသို့ သွားလာ လှုပ်ရှားနေကြသည်။ အနီးရှိ မြစ်ဆိပ် သို့ ဆင်းသည့် အုတ်လှေကားထစ်များပေါ်တွင်မူ ဆတ္တာသည်တို့သည် ကွယ် လွန်သူတို့၏ ဆွေမျိုးသားချင်းများကို ခေါင်းရိတ်ပေးလျက် ရှိပြီး ဗိုက်ပူပူနှင့် ပုဏ္ဏားများသည် ဂါထာ မန္တန်များကို ရွတ်ဖတ်ရန် အတွက် အသုဘရှင်များ နှင့် ဈေးဆစ် နေကြသည်။

ထိုအသုဘ အခမ်းအနားများတွင် ရှောင်၍ မရသော ကျွဲ နွား တိရစ္ဆာန် များလည်း ပါဝင်ကြသည်။ နွားမများနှင့် ဆိတ်များသည် အလောင်းစင်ပေါ်မှ ပန်းခွေများကို ငေးကြည့်နေကြသည်။ ပြာမှုန်ရောင် ညစ်မွဲမွဲ ခွေးများက အလောင်းစင်မှ လွင့်ကျလာသော အသားတစ်တို့ကို ဝါးမျို စားသုံးကြသည်။ ကောင်းကင်တွင် ပျံဝဲနေကြသည့် အနက်ရောင် လင်းတကြီးများသည် အောက် သို့ ထိုးဆင်းလာကာ လူ၏ အပျက်အစီး အစအန အချို့ကို ထိုးသုတ် ပျံတက် သွားတတ်ကြသည်။

အနန်ဒါတို့ မိသားစုသည် ဂျေပူ မဟာရာဇာ စော်ဘွား၏ ဟော်ကြီးနှင့် ဆက်နေသော ကြီးမား ကျယ်ပြန့်သည့် အိမ်ကြီး တစ်လုံးတွင် နေကြသည်။ အိမ်ကြီးက ဂင်္ဂါ မြစ်ထဲသို့ ထိုးထွက်နေသည်။

အိမ်ကြီး စင်္ကြံ၏ ကျောက်သား လက်ရန်း ထိပ်တွင် တပ်ဆင်ထားသည့် အဝါနှင့် အနက်ရောင် ခြယ်ထားသည့် ကျောက်ကျား နှစ်ကောင်သည် အနီးရှိ ဟော်ဝင်းဝတွင် ထုထားသည့် ကျောက်ဖြူသား ခြင်္သေ့ကြီး နှစ်ကောင်ကို လှောင် ပြောင်နေသကဲ့သို့ ရှိသည်။

တစ်ခါတုန်းက စော်ဘွားသည် သူ့လို ပုဂ္ဂိုလ်ကို ထိုသို့ မလေးမစား ပြုရမည်လောဟု ဆိုကာ အနန်ဒါတို့ ဘိုးဘေးများကို ထိုအိမ်ကြီးမှ နှင်ထုတ် ရန် တရားရုံးတွင် တရား စွဲခဲ့ဖူးသည်ဟု ဆိုသည်။

ရုံးတော်သို့ ရောက်သည့် အခါတွင် အနန်ဒါ၏ အဘိုးက 'စော်ဘွားကြီး ခင်ဗျား၊ စော်ဘွားကြီးက လူအရှင်တွေရဲ့ ဘုရင် ဖြစ်သလို ကျွန်တော်လည်း လူအသေတွေရဲ့ ဘုရင်ပါ' ဟု လျှောက်လဲသည်ဟု အဆို ရှိသည်။

စော်ဘွားမှာ အမှု ရှုံးသွားပြီး သုဘရာဇာမှာ အမှုတွင် နိုင်သွားခဲ့သည်။

mgyoe.com

အိန္ဒိယ လူမျိုးတို့ ထုံးစံ အတိုင်း အနန်ဒါတို့ မိသားစု၏ အိမ်သည် သူ့ ဆွေမျိုးသားချင်း အပေါင်းတို့၏ မှီခို လဲလျောင်းရာလည်း ဖြစ်သည်။ ထိုအိမ် တွင် အနန်ဒါ၏ အဘိုး အဘွားများ၊ ဦးကြီး ဦးလေးများ၊ ဘကြီး ဘထွေး များနှင့် သူတို့၏ မိသားစုများလည်း နေကြသည်။ စုစုပေါင်း လူပေါင်း နှစ် ဆယ် နီးပါး ရှိပြီး သူတို့ အားလုံးသည် သုဘရာဇာ လုပ်ငန်းကို အမှီပြု၍ နေသူတွေချည်း ဖြစ်သည်။

အိမ်ကြီး တစ်အိမ်လုံးရှိ အခန်းများသို့ သွားချင်လျှင် ကွေ့ကောက် မည်းမှောင်သော လှေကားများ၊ အတွင်းဘက် ကွက်လပ်များကို ဖြတ်၍ သွား ရသည်။ သူတို့အထဲက ဆွေမျိုး တစ်ယောက်က ဆိုလျှင် အတွင်းဘက် စင်္ကြံ တစ်ခုပေါ်တွင် အုတ်ကြွပ်ပြား အပြာရောင်တွေ သုံးပြီး ဘုရားကျောင်းကလေး တစ်ဆောင်ကိုပင် ဆောက်လုပ် ထားလိုက်သေးသည်။ ရာမ နတ်ဘုရားကို ရည်စူး၍ ဆောက်ထားသော ဘုရားကျောင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုဘုရား ကျောင်း၏ သံတံခါးကြီးများကမူ အနန်ဒါတို့ မိသားစု အတွက် အမြဲ ပိတ် ထားကြသည်။

အိန္ဒိယတွင် သုဘရာဇာတို့သည် အောက်တန်း အကျဆုံး ဇာတ်နိမ့်သူ များဟု ဆိုကာ ဘုရားကျောင်းများသို့ ဝင်ခွင့် မရ။ တံခါးဝတွင် ရှိသည့် ခေါင်းလောင်းကို ထိုး၍သာ နတ်ဘုရားကို ပူဇော်ခွင့်ရသည်။

ထိုအိမ်ကြီး နောက်ဖေး ကွက်လပ် တစ်ခုတွင် ဆိတ်ထီးကြီး တစ်ကောင် လည်း ရှိသည်။ တစ်နှစ် တစ်ခါ ဆိုသလို ဇာတ်နိမ့်သူများ၏ နတ်တစ်ပါး ဖြစ်သော ဆတ္တာဒေဝီကို ပူဇော်သည့် ပွဲများကို ကျင်းပတတ်သည်။ ထိုပွဲတော် များတွင် အနန်ဒါ၏ အဖေသည် သူ့ ဆိတ်ထီးကြီးကို အခြား ဆိတ်ထီး တစ် ကောင်နှင့် တိုက်လေ့ ရှိသည်။ သူ့ဆိတ်ထီးကြီးက နိုင်လျှင် ဆိတ်ထီးကြီးကို ဆတ္တာဒေဝီထံ ယဇ်ပူဇော်လေ့ ရှိသည်။

အခြားသော ကွက်လပ်များထဲတွင်မူ လောင်တိုက်တွင် သင်္ဂြိုဟ်စင် အဖြစ် အသုံးပြုရန် အဆင်သင့် ဆောင်ထားသည့် ဝါးလုံးပုံများ၊ လူချမ်းသာများ၏ အသုဘများတွင် အသုံးပြုသည့် နံ့သာဖြူ ထင်းများကို စုပုံထားသည်။

အနန်ဒါ၏ အဖေသည် မီးသင်္ဂြိုဟ်မှု ကိစ္စများ အတွက် လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းများကို အဆင်သင့် စုဆောင်း ပြင်ဆင်ထားရသည်။ နံ့သာဖြူများကို ရောင်းရသည့် အတွက် ငွေဝင်လမ်း အတော်အတန် ဖြောင့်သည်။ မနက် ခုနစ် နာရီနှင့် ဆယ့်တစ် နာရီလောက် အကြားတွင် နံ့သာဖြူတုံးပေါင်း တစ်ရာ

လောက် ရောင်းပြီးပြီ။ သေသူ၏ ခန္ဓာကိုယ် အကြီး အသေးကို လိုက်၍ နံ့သာဖြူ အကုန်အကျ ရှိသည်။ နံ့သာဖြူတုံးပေါင်း တစ်ရာလောက် ဆိုလျှင် ရူပီးငွေ လေးရာဖိုးလောက် ကုန်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုသို့ အကုန်အကျ ခံ၍ သင်္ဂြိုဟ်မည့် အသုဘမှာ ရှားပါးလှဘိခြင်း။ သုဘရာဇာနှင့် တိုင်ပင်ကာ စရိတ် နည်းနည်းနှင့် သင်္ဂြိုဟ် ရသည့် အသုဘတွေသာ များသည်။ အကယ်၍ ထင်း မလုံလောက်သဖြင့် အလောင်း ပြာမကျလျှင် ကျန်သည့် ကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ် အပိုင်းတို့ကို ဂင်္ဂါမြစ်ထဲသို့ ပစ်ချလိုက်တော့သည်။

အနန်ဒါ၏ အဖေနှင့် ဦးလေးတို့သည် အသုဘများကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ရာတွင် တစ်လှည့်စီ ကြီးကြပ်ကြသည်။ သို့ဖြင့် သူတို့ မိသားစု၏ စီးပွားရေး လုပ်ငန်း သည် နေ့ညမဟူ အမြဲ ရှိနေသည်။ သူတို့ လက်အောက်တွင် လောင်တိုက်စင် များကို မီးရှို့ရန် မီးထည့်ရန် အလုပ်သမားပေါင်း သုံးဆယ်ခန့် ရှိသည်။ လောင်တိုက်များမှ မီးတောက်များသည် ဘယ်အခါမှ ငြိမ်းသည် ဟူ၍ မရှိ။

အိန္ဒိယတွင် လူဦးရေသည် အစဉ်မပြတ် တိုးသည်ထက် တိုးလျက် ရှိရာ သေခါနီးတွင် ဂင်္ဂါရာဇာသို့ ရောက်လာသည့် လူဦးရေမှာလည်း အမြဲတမ်း တိုးနေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် အသုဘတွေ များလွန်းသည့် အတွက် မီးသင်္ဂြိုဟ်မည့် အလောင်းများသည် လောင်တိုက်များ အနားမှ သင်္ချိုင်းရှိ မြူနီစပယ်ရုံး အဆောက်အအုံကလေး အထိ တန်းစီကာ ပြည့်ကျပ်နေသည်။

မြူနီစပယ် ဌာနက သေသူတို့၏ အဆင့်အတန်းနှင့် သေဆုံးသည့် အကြောင်းရင်းကို စစ်ဆေး မေးမြန်းပြီး မီးသင်္ဂြိုဟ်ခွင့် ပြုရသည်။

အသုဘတွေ များသဖြင့် ထိုလုပ်ငန်းကို မှီ၍ အသက်မွေးသူတွေ တော် တော် စီးပွား ဖြစ်ကြသည်။

အနီးတစ်ဝိုက်တွင် အလောင်းကို လွှမ်းရန် အဝတ်စ၊ ပန်းခွေ၊ နံ့သာဖြူ မှုန့်နှင့် အသုဘ အတွက် လိုအပ်သော အခြား ပစ္စည်း ရောင်းသူတွေ ပြည့် နှက်နေသည်။ အချို့ ဆိုင်များတွင် ဆိုလျှင် လူချမ်းသာ အသုဘများသာ တတ် နိုင်သည့် အဖိုးတန် ပိုးစများ၊ ရွှေခြည်ထိုးထည်များနှင့် အလှအပ ပစ္စည်းများ ကိုပင် ထားလိုက်သေးသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ လမ်းကျဉ်းကလေးတွင် ပိတ်ဆို့နေသော လူများ အထက်မှ ပန်းတွေ ဖုံးထားသော အသုဘ ထမ်းစင် တစ်ခု ပေါ်လာတတ်သည်ကိုလည်း မြင်ရသည်။ ထမ်းစင်ပေါ်တွင် အဝါရောင် ခြံထည်ကို ခြံထားသည့် အသက်

ကြီးကြီး လူတစ်ယောက်၏ အလောင်းကို ထိုင်လျက် အနေအထားဖြင့် ထမ်းလာသည်ကိုလည်း တွေ့ရတတ်သည်။ အလောင်း ထမ်းလာသူတို့က ဂါထာမန္တန်များကို ရွတ်ကာ ကြေးစည်တွေကို ထုလာကြသည်။

ထိုအသုဘမှာမူ အနန်ဒါ၏ အဖေ လက်သို့ ရောက်မလာပါ။ ထိုအလောင်းမှာ သံသရာမှ ထွက်မြောက်သွားသော ဆာဒူး တစ်ပါး၏ ရုပ်ကလာပ် ဖြစ်သည်။ ဆာဒူး ရုပ်ကလာပ်ကိုမူ မီးသင်္ဂြိုဟ်ခြင်း မပြုဘဲ ဂင်္ဂါမြစ်ထဲသို့ မျှောလိုက်ရသည်။

အနန်ဒါ၏ အဘွားသည် မုဆိုးမ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မုဆိုးမတို့ ဝတ်သော ဆာရီ အဖြူသာ ဝတ်ရသည်။ မနက် လင်း၍ ရေမိုးချိုး သန့်စင်ပြီးသည်နှင့် အဘွားသည် ဆွေမျိုးသားချင်းတို့ စုဝေးလေ့ ရှိသည့် ဘုံခန်းသို့ ရောက်လာကာ နံရံတွင် ချိတ်ထားသော သွားလေသူ သူ့ ခင်ပွန်းသည်၏ ရုပ်ပုံ ရှေ့တွင် ထိုင်ပြီး အမျှအတန်း ဝေသည်။ သူ့ခင်ပွန်း၏ ပုံကို နံရံတွင် ထုထားသည့် ရာမာယဏ ဇာတ်မှ ပန်းပုရုပ်များ ကြားတွင် ချိတ်ထားသည်။

ဓာတ်ပုံမှာ ဝါကျင့်နေလေပြီ။ ဓာတ်ပုံထဲက ရုပ်ပုံမှာ မုတ်ဆိတ်ဖြူဖြူနှင့် ခေါင်းပေါင်းနီကြီးကို ပတ်ထားသည့် ခုံညားသည့် အဘိုးကြီး တစ်ယောက်၏ ပုံ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဖွားဖက်ကို ဖုံးအုပ်ထားသည့် အဝတ်ပိုင်းကလေး တစ်ပိုင်းမှ အပ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် ဘာမျှ ဝတ်ဆင်ထားခြင်း မရှိ။

အနန်ဒါတို့ ဆွေမျိုးသားချင်းများသည် ထိုအဘိုးကြီး၏ ဂုဏ်ပုဒ်တို့ကို မကြာခဏ ထုတ်ဖော် ပြောလေ့ ရှိကြသည်။

အဘိုးအိုသည် အလောင်းများကို မီးရှို့သည့် သုဘရာဇာ တစ်ဦး ဖြစ်သည့်တိုင် ဗာရာဏသီနယ် တစ်ဝိုက်တွင်မူ တန်ခိုး ပြာဋိဟာကို ပြနိုင်သည့် ဖက်ီး တစ်ဦးဟု နာမည်ကြီးသည်။ အဘိုးအိုသည် ဧရာမ ကျောက်တုံးကြီးများကို ဆင့်၍ ဆင့်၍ ပြနိုင်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း သံချောင်းတွေ အပြည့် စိုက်ထားသည့် ပျဉ်ပြားကြီးပေါ်တွင် နာရီပေါင်း များစွာ လှဲအိပ်နိုင်သည်။

သို့ရာတွင် သူ နာမည် ကြီးလာခြင်းမှာ ထိုသို့သော တန်ခိုး ပြာဋိဟာများကို ပြနိုင်သောကြောင့် မဟုတ်။ သုဘရာဇာ လုပ်ငန်းကို လုပ်ရင်း နာမည်ကြီးလာခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၉၄၈ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၃၀ ရက်နေ့တွင် အိန္ဒိယပြည်၏ ခေါင်းဆောင် မဟာတ္တမ ဂန္ဒီ လုပ်ကြံခံရသည် ဆိုသည့် သတင်းကို ရေဒီယိုမှ ကြားသည့် အခါ၌ သူသည် ပထမဆုံး မီးရထားကို ခုန်တက်ကာ ဒေလီသို့ လိုက်လာခဲ့ သည်။ သူ့တွင် ဘာပစ္စည်းမျှ မပါ။ မီးကျိုးခဲတို့ ရဲနေသည့် မြေအင်တုံကလေး တစ်လုံးသာ ပါလာခဲ့သည်။

အိန္ဒိယပြည်၏ မဟာ ဝိညာဉ် ဖြစ်သည့် ဂန္ဒီကြီးအား မြင့်မြတ်သော ဗာရာဏသီမှ မီးကျိုးခဲဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်ရန် ဖြစ်သည်။

အနန်ဒါ၏ အမေမှာ ကျောက်ပေါက်မာ သက်သက် ရှိသည့် ခပ်ပိန်ပိန် အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ထိုကျောက်ပေါက်မာများသည် ကလေး ဘဝက သေလုနီးပါး ခံခဲ့ရသော ကျောက်ရောဂါကို သက်သေ ထူနေသည်။ သူ့ အမေသည် တစ်အိမ်လုံးတွင် ငွေကိုင် ဖြစ်သဖြင့် အာဏာ အရှိဆုံး ဖြစ် သည်။ ညနေတိုင်လျှင် အဖေသည် တစ်နေကုန် ရသမျှသော မီးသင်္ဂြိုဟ်ခဲတို့ကို အမေ့ လက်သို့ ကျိုးနှံ့စွာ အပ်ရသည်။ အမေက ထိုငွေကို သော့ခလောက်ကြီး ခတ်ထားသည့် သေတ္တာထဲသို့ ထည့်သည်။ အမေ တစ်ယောက်သာ သော့ကို ခွင့် ရှိသည်ဟုလည်း အဆို ရှိသည်။

အနန်ဒါနှင့် မောင်ငယ် နှစ်ယောက်တို့ ဂင်္ဂါ မြစ်ကြော့မှ ဆယ်ရလာ သော ပစ္စည်းများကိုလည်း အမေ့ လက်သို့သာ အပ်ရသည်။

အမေသည် ကောက်ရလာသည့် ရွှေသွား၊ လက်ဝတ် ရတနာများတို့၏ အလေးချိန်ကို လက်နှင့် ဆပြီး မှန်းတတ်သည်။ ပစ္စည်း အရ နည်းသဖြင့် အမေ ဆူပူ ကြိမ်းမောင်းသည့် အကြိမ်များလည်း မရေတွက်နိုင်။

‘ကျွန်မတို့ ဘယ်လောက်ပဲ ရှာလို့ ရလာလာ အမေကတော့ ကျေနပ် တယ်လို့ကို မရှိဘူး၊ အမေကလည်း တော်တော် ခက်တယ်၊ ဒီခေတ်မှာ အသုဘ ကို ရွှေတွေ ငွေတွေ ဆင်မပေးကြတော့ဘူး ဆိုတာ သူလည်း သိသားနှင့်၊ ရွှေ ဈေး ငွေဈေးက ခေါင်ခိုက်နေပြီ မဟုတ်လား’ ဟု အနန်ဒါက ညည်းသည်။

ထိုနှစ် ဆောင်းဦးပေါက်တွင် သုဘရာဇာ၏ သမီးပျို အနန်ဒါသည် အပျိုဖော် ဝင်စ ပြုလေပြီ။

အဖေသည် သူ့သမီး အရွယ် ရောက်ကြောင်းကို သိသည်နှင့် အိန္ဒိယ လူမျိုး ဖခင် တစ်ယောက်၏ မလုပ် မဖြစ်သော အမှုကို ပြုရသည်။ ယင်းမှာ

သမီး အတွက် ယောက်ျား ရှာပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ အမှန်အားဖြင့်မူ အနန်ဒါ၏ မိဘများသည် သူ့ကို မွေးလာကတည်းက ထိုကိစ္စကို စီစဉ်ပြီးလေပြီ။

အမေသည် သူ့သမီးကို အိမ်တွင်းမှ ကိစ္စများကို သင်ပေးသည်။

အနန်ဒါသည် ကျောင်းတက်ဖို့လည်း မလို၊ ကစားရန်လည်း အချိန် မရ။ မောင်ငယ်များကို ထိန်းခြင်း၊ ရေခဲခြင်း၊ အဝတ်လျှော်ခြင်း၊ အိမ်မှုကိစ္စတို့ကို လုပ်ခြင်း၊ မြစ်ကမ်းဘေးမှ လက်ဝတ် လက်စားတို့ကို ရှာခြင်း၊ ထင်းဆယ်ခြင်း စသည့် ကိစ္စများဖြင့်သာ အချိန်ကုန်ရသည်။

မကြာမီတွင် သူတို့ အိမ်သို့ လူကြီး လူကောင်းတွေ ရောက်လာကာ အဖေတို့နှင့် တီးတိုး တိုင်ပင်ကြသည်။

‘ကျွန်မ ထင်တဲ့ အတိုင်းပါပဲ၊ နောက်တော့ အမေက ပြောပြတာပေါ့၊ ယောက်ျားလေးဘက်က လူကြီးတွေတဲ့၊ ကျွန်မတို့ မင်္ဂလာဆောင် ကိစ္စ အတွက် လာ ဆွေးနွေးကြတာတဲ့၊ ကျွန်မတို့ဆီမှာ ဒီလို ကိစ္စမျိုး ဆိုရင် ဘယ်သူက ဘယ်လောက် အကုန်အကျ ခံမလဲ၊ ဘယ်ဘက်က ဘယ်လောက် ထည့်မလဲ ဆိုတာတွေကို တော်တော် စကား ပြောရတယ်လေ၊ လူကြီးတွေ ဘာတွေ ပြော ကြတယ် ဆိုတာကိုတော့ သေသေချာချာ မသိဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ တော်တော် တော့ စကား ပြောနေကြရပုံပဲ၊ အခန်းထဲက တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ငြင်းခုံနေကြတဲ့ အသံတွေကို ကြားနေရတာကိုး’ ဟု အနန်ဒါက ပြောသည်။

တစ်နေ့တွင်မူ ယောက်ျားလေးဘက်မှ လူကြီးတွေ ရောက်လာကြပြန် သည်။

သူတို့နှင့် အတူ ဒိုတီ ဝတ်ထားပြီး စာရွက်လိပ်ကြီး တစ်လိပ်ကို ချိုင်း ကြားတွင် ညှပ်ထားသည့် လူတစ်ယောက်လည်း ပါလာသည်။ ထိုသူမှာ မင်္ဂလာ ဆောင်မည့် နေ့ကောင်း ရက်သာကို ရွေးပေးမည့် ဗေဒင်ဆရာ ဖြစ်သည်။ ဗေဒင်ဆရာ၏ အခါပေးချက် အရ မင်္ဂလာဆောင်ရက်ကို ရွေးရသည်။

အနန်ဒါမှာ ဘာမျှ ပြောပိုင်ခွင့် မရှိ။ ဆန္ဒ ထုတ်ဖော်ပိုင်ခွင့် မရှိ။ ထိုမျှ မက သူ တစ်သက်လုံး ပေါင်းဖော်သွားရမည့် သတို့သားကိုပင် မြင်ဖူးခြင်း မရှိ။

မင်္ဂလာ မဆောင်မီ သီတင်း နှစ်ပတ် အလိုတွင် အဖေသည် ခန်းဝင်ပစ္စည်း များကို ယူကာ သတို့သား၏ အိမ်သို့ သွားပို့သည်။

mgyoe.com

အလုပ်သမားများမှာ မင်္ဂလာ မဏ္ဍပ် ဆောက်နေကြသည်။

ထိုနေ့တွင် အနန်ဒါသည် နှာသီးကွင်း စွပ်ထားသည် နေရာနှင့် တည့် တည့် ပါးပြင်ပေါ်တွင် ပဲစေ့လောက် ရှိသည့် အကွက်ကလေး တစ်ကွက် ပေါ် လာသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

အနန်ဒါသည် ပါးပြင်ပေါ်မှ အကွက်ကလေးကို လက်ဖျားနှင့် တို့ကြည့် သည်။

ဘာမျှ မခံစားရသဖြင့် သူ အံ့အား သင့်နေသည်။

အနန်ဒါသည် ပါးပြင်မှ အကွက်ကို လက်သည်းဖြင့် ဆိတ်ကြည့်သည်။ အပ်ဖြင့် ထိုးကြည့်သည်။ အကြောင်း မထူး။ ထိုနေရာ တစ်ဝိုက်သည် ခံစားမှု ကင်းမဲ့နေကာ ထုံနေသည်။

သို့ရာတွင် ဂင်္ဂါ မြစ်ကမ်းစပ်မှ လင်းတကလေးသည် ဘာမျှ သောက ရောက်ခြင်း မရှိ။ ထိုအဖြစ်မျိုးသည် သူ့အဖို့ ရိုးနေလေပြီ။

သူ့သက်တမ်း တစ်ဝက်လောက် အတွင်းတွင် သူသည် နောက်ကျို ညစ် ပတ်သော ဂင်္ဂါ မြစ်ရေထဲတွင် အချိန်ကုန်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန် အတွင်း၌ မြစ် ကြီးသည် သူ့အသားအရေကို တစ်စက်ကလေးမျှ အနား မပေး။ ပွေး၊ ဝဲ၊ နှင်းခု၊ ယားနာ စသည်တို့သည် တစ်နေရာရာတွင်တော့ အမြဲလိုလို ရှိနေ တတ်သည်။

သူ၏ အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလောက်သော ကိုယ်ခံအားသည် ပြင်ပမှ ဝင် ရောက် တိုက်ခိုက်မှုကို အမြဲလိုလို တွန်းလှန်ခဲ့သည်ချည်း။ ဘာမျှ မကြာလိုက်၊ တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက် အတွင်းတွင် ထိုအရာများသည် အလိုလို ပျောက် သွားကြသည်။

ယခု ပါးပေါ်မှ အကွက်ကမူ ခါတိုင်းလို လွယ်လွယ်နှင့် မပျောက်ချင်။

အနန်ဒါသည် ပါးမှ အကွက်ကို အမေ့ကို ပြကြည့်သည်။ အမေက မြို့ ထဲက လမ်းကြားထဲတွင် ရှိသည့် ဆေးဆရာထံသို့ ခေါ်သွားသည်။

ဆေးဆရာ အဘိုးကြီးက အနန်ဒါ၏ ပါးမှ အကွက်ကို သေသေချာချာ ကြည့်သည်။

‘ဒီလို ရောဂါကို ကုလို့ မရဘူးကွယ့်၊ ကလေးမ ပါးပေါ်က အကွက်က အနာကြီး ရောဂါ ဖြစ်တာ’

အဘိုးကြီးက ချိုသာစွာ ပြောသည်။

[၂]

ကြွက်များနှင့် ကြွက်သတ်သမား။
လော့စ်အိန်ဂျလိစ်၊ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု။
၁၉၈၀ ပြည့်နှစ် ဆောင်းဦး။

သူ့နေများသည် ချစ်သူတို့၏ တွေ့ခြင်းမျိုးဖြင့် အစပြုတတ်သည်။

လော့စ်အိန်ဂျလိစ်ရှိ ကယ်လီဖိုးနီးယား တက္ကသိုလ်က ကျဉ်းမြောင်းသည့် ဓာတ်ခွဲခန်းကလေးထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် ဆံပင် ကောက်ကောက် မုတ်ဆိတ် ဝါဝါနှင့် အသက် သုံးဆယ့် နှစ်နှစ် အရွယ်ရှိ ဒေါက်တာ မိုက်ကယ် ဂျေလီ ယက်သည် သူ့ လက်ဆွဲ သေတ္တာကလေးထဲတွင် ပါသည့် တိုလီမိုလီ ပစ္စည်း တွေကို ထုတ်သည်။

ထိုပစ္စည်းများမှာ သုတေသန သိပ္ပံပညာရှင် တစ်ဦး အနေဖြင့် သူ ကြို တွေ့ရသော မျှော်လင့်ချက်များ စိတ်ပျက်မှုများကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ခွဲဝေ ခံ စားခဲ့ကြသည့် အရာများ ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာ မိုက်ကယ်သည် နှေးကွေး လေးလံသော လက်များဖြင့် လက်ဆွဲ သေတ္တာထဲတွင် ပါသည့် အာလူးကို ထုတ်ကာ ခပ်ပါးပါး လှီးပြီး ကြွက်များကို ကျွေးသည်။

သူ့ကြွက်များမှာ ကောင်ရေ နှစ်ရာ့ ငါးဆယ် ရှိပြီး အားလုံး အမတွေ ချည်း ဖြစ်သည်။ အားလုံး အညိုတွေ ဖြစ်ပြီး ဆူဖြိုး လုံးအစ် နေကြသဖြင့် ကြွက်ပေါက်စကလေးတွေနှင့်ပင် တူနေသည်။

ဒေါက်တာ မိုက်ကယ်က သူတို့ကို မင်းသမီးတွေဟု ခေါ်လေ့ ရှိသည်။ သူတို့ အားလုံးသည် ကြွက်မျိုးနွယ်တွေထဲတွင် အထက်တန်းစားများ ဖြစ်သည် ဟု ဆိုနိုင်သည်။ မျိုးရိုးဗီဇ အကောင်းဆုံး ဆိုသည့် ကြွက်မျိုးကို ရွေးထုတ် ကာ အစဉ်အဆက် မွေးလာခဲ့သည့် အပြစ် အနာအဆာ ရောဂါဘယ ကင်း သည့် ကြွက်မျိုး ဖြစ်သည်။ ထိုကြွက်မျိုးကို စီ၊ ၃၊ အိတ်ချ် အမျိုးအစားဟု ခေါ်ကြသည်။ ကြွက်ကလေးများမှာ အသိဉာဏ် ရှိကြသည်။ လူ့အလိုကို သိ တတ်သည်။ အကိုင်အတွယ်ရလည်း လွယ်ကူသဖြင့် ချစ်စရာ ကောင်းနေသည်။

သို့တိုင်အောင် ဒေါက်တာ မိုက်ကယ်သည် နေ့တိုင်း ကြွက်ကလေးတွေကို စတေးရသည်။ ဖြတ်တောက် ခွဲစိတ်ရသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ထိုမျှ ချစ်စရာ ကောင်းသည့် သတ္တဝါကလေးများကို အစုလိုက် အပြုံလိုက် သတ်ဖြတ်ပစ်ရသည်။ လူ့ခန္ဓာကိုယ်ကဲ့သို့ပင် သူတို့ ခန္ဓာအပြင်မှ တိုက်ခိုက်မှုတို့ကို ကာကွယ် တားဆီးရသည့် ကလာပ်စည်းများကို ထုတ်လုပ်ပေးရာ သိုလှောင်ထားရာ ဖြစ်သော သူတို့၏ သရက်ရွက်များ၊ ခြင်ဆီများ၊ သိုင်းမတ်စ် အကျိတ်များ၊ အဖုများ စသည့် ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းများကို ပြင်းထန်သည့် အဆိပ် ရောင်ခြည်များဖြင့် ပစ်လွှတ်ရသည်။ ထိုကလာပ်စည်းများကို သွေးဖြူ ကလာပ်စည်းများဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။ လင်ဖိုဆိုက် ကလာပ်စည်းများဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။ ထိုသွေးဖြူ ကလာပ်စည်းများသည် လူ့ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းတို့၏ သက်တော်စောင့်ကြီး ဖြစ်သည်။

ခန္ဓာကိုယ်တွင်းသို့ မိုက်ကယ်ရုပ် ပိုးမွှား ဖြစ်စေ၊ ဗိုင်းရပ်ပိုး ဖြစ်စေ၊ ပြင်ပမှ ပဝတ္တိ ပစ္စည်း တစ်ခုခု ဖြစ်စေ ဝင်ရောက်လာသည်နှင့် သူတို့သည် စုရုံး လာတတ်ကြသည်။ ချွတ်ယွင်းသွားသော ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခု အတွက် အစား ထိုးလျှင်လည်း သူတို့သည် စုရုံး လာတတ်ကြသည်။

ဒေါက်တာ မိုက်ကယ်သည် သူမင်းသမီးကလေးများ ကိုယ်ပေါ်သို့ ဓာတ်ရောင်ခြည်များ လွှတ်ပေးခြင်းဖြင့် သူတို့၏ ကိုယ်ခံစွမ်းအား စနစ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်နေသည်။ သို့အားဖြင့် လူ၏ ကိုယ်အင်္ဂါ အစားထိုး ကုသရာတွင် ပြင်ပပစ္စည်းကို ငြင်းဆန်သည့် သဘာဝကို နိုင်နင်းသည့် သေချာပေါက် နည်းလမ်းတစ်ခုကို ရှာဖွေနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုမူ ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းကို အစားထိုး၍ ကုရသည်မှာ ဘာမျှ မရေရာ၊ လောင်းကစား နေရသကဲ့သို့ ရှိသည်။

ဒေါက်တာ မိုက်ကယ်၏ အထူးပြု ဘာသာရပ်မှာ အင်မျူနိုလော်ဂျီ ခေါ် ကိုယ်ခံစွမ်းအား ဗေဒ ပညာရပ် ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ခံစွမ်းအား ဗေဒ ပညာ ဆိုသည်မှာ အခြား မဟုတ်။ လူ၏ ခန္ဓာကိုယ်အား အမြဲတစေ ခြိမ်းခြောက်နေသော သာမန် မျက်စိဖြင့် မမြင်နိုင်သည့် ပိုးမွှားများ၏ အန္တရာယ်မှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်နိုင်မှု စွမ်းအားကို လေ့လာသည့် ပညာရပ် ဖြစ်သည်။

ထိုပညာရပ်သည် ၁၉၈၀ ပြည့်လွန်နှစ်များတွင် ထွန်းကားလာခဲ့သည် မှန်သော်လည်း သိပ္ပံပညာရပ် အသစ် တစ်ခု မဟုတ်။

ကာကွယ်ဆေး ထိုးသည့် အယူအဆကို စတင် တွေ့ရှိခဲ့သော အက်ဒွပ် ဂျင်းနား၊ လူဝီ ပက်စချာ၊ တီဘီ ရောဂါပိုးတို့ကို တွေ့ရှိခဲ့သော ရောဘတ် ကော့ခ်နှင့် အခြား များစွာသော သိပ္ပံပညာရှင်များ၏ ကျေးဇူးကြောင့် လူ့ ခန္ဓာ ကိုယ်ကြီးသည် သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်နိုင်သော စွမ်းအားဖြင့် ပြည့်စုံကြောင်း ကို လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း နှစ်ရာခန့်ကတည်းက သိရှိခဲ့ကြပြီး ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ကာကွယ်ရေး စနစ်ကို မောင်းနှင် ချုပ်ကိုင်နေသည့် စက် ယန္တရားကြီးသည် လွန်စွာ ရှုပ်ထွေး ဆန်းကြယ်လှသဖြင့် နှစ်ဆယ်ရာစု ဒုတိယ နှစ်ဝက်ပိုင်းတွင် ကလာပ်စည်း ဆိုင်ရာ ကိုယ်ခံစွမ်းအား ဗေဒ ပညာရပ် ပေါ် ပေါက်လာသည့် အခါမှပင် ထိုယန္တရားကြီး၏ လျှို့ဝှက်ချက်များကို သိလာ ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအောင်မြင်မှုကို ရရှိစေခဲ့သည့် ကိရိယာ တန်ဆာပလာများမှာ သိပ္ပံ ပညာရပ် စစ်စစ်တွင် အသုံးပြုသော ပစ္စည်း ကိရိယာများထက် အချက် အပြုတ် ပညာတွင် သုံးသည့် ပစ္စည်း ကိရိယာများနှင့် ပို၍ နီးစပ်ပါသည်။ ဓာတ်ခွဲခန်း ထဲတွင် ကလာပ်စည်းများကို မွေးမြူခြင်း၊ ကြီးထွားအောင် လုပ်ခြင်း၊ ရှင်သန် အောင် လုပ်ခြင်းဖြင့် ခြောက်ဆယ် ပြည့်နှစ်များ အတွင်း၌ ကိုယ်ခံ စွမ်းအား ဗေဒ ပညာရှင်များသည် ယခင်က မစဉ်းစားခဲ့မိသော နယ်ပယ်များတွင် လေ့ လာ စူးစမ်းမှုများကို ပြုလုပ်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ရာစုနှစ် အကုန်တွင် သိပ္ပံပညာကို တစ်တပ်တစ်အား ဖြည့်ဆည်းမည် ဟု အားခဲနေသည့် လူငယ် ဆရာဝန် တစ်ဦး အဖို့ မည်မျှ ကောင်းသည့် အခွင့် အရေးပေးနည်း။

‘ကိုယ်ခံစွမ်းအား ပညာရပ်ကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားတာကတော့ ဒီ ပညာရပ်ဟာ လက်တွေ့ စမ်းသပ်မှုတွေကို လုပ်လို့ ရလို့ စိတ်ဝင်စားတာပါ။ လူမှု သိပ္ပံ ပညာရပ်ဟာ ယဉ်ကျေးမှု တစ်ခုရဲ့ နိုင်ငံရေးနှင့် လူမှုရေး ဆိုင်ရာ ဆက်စပ် ယှက်နွယ်မှုတွေကို ရှင်းလင်း ဖော်ပြသလို ကိုယ်ခံစွမ်းအား ဗေဒ ပညာရပ်ဟာလည်း ကိုယ်ခန္ဓာ ဖွဲ့စည်းမှု စနစ်ကြီး တစ်ခုကို နားလည်ရေးမှာ သော့ချက် ဖြစ်ပါတယ်။’

‘အဲဒီ စနစ်ကြီးမှာ သူ့ကိုယ်ပိုင် လောဂျစ်တွေ ရှိတယ်၊ သူ့ကိုယ်ပိုင် ဥပဒေသတွေ ရှိတယ်၊ သူ့ကိုယ်ပိုင် ဆုံးရှုံးမှုတွေ ရှိတယ်၊ သူ့ကိုယ်ပိုင် အောင်

mgyoe.com

မြင်မှုတွေ ရှိတယ်။ အဲဒီ စနစ်ကြီးကို ကိုင်တွယ်လို့ ရအောင် ထိန်းချုပ်လို့ ရအောင် လေ့လာနိုင်တယ်။ အဲဒီ စနစ်ကြီးကို ပြုပြင် ထိန်းသိမ်းတဲ့ နေရာမှာ ကျွန်တော်တို့ အရင်တုန်းက လုပ်ခဲ့သလို အရမ်းကာရော လုပ်တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ပန်းထိမ် ဆရာရဲ့ နူးညံ့ ညင်သာတဲ့ ကိုင်တွယ်နည်းမျိုးနှင့် ကိုင်တွယ်ရ လိမ့်မယ်။

‘အဲဒီ ကလာပ်စည်းတွေရဲ့ ဂီတသံကို နားထောင်ခြင်း၊ အဲဒီ ကလာပ် စည်းတွေရဲ့ ဘာသာ စကားကို အဓိပ္ပာယ် ပြန်ဆိုခြင်း၊ သူတို့ အချင်းချင်း ဆက်သွယ်မှုတွေရဲ့ စက်ယန္တရား ဆန်တဲ့ သဘောကို နားလည်အောင် လုပ်ခြင်း ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အိပ်မက်ကြီးကို လက်တွေ့ အကောင် အထည် ပေါ်အောင် လုပ်ကြရမှာပဲ။ အဲဒီ အိပ်မက်ကတော့ လူရဲ့ သက်တမ်း ကို သည့်ထက်သည် ရှည်ကြာအောင် လုပ်ရေး ဆိုတဲ့ အိပ်မက်ပါပဲ’
ဒေါက်တာ မိုက်ကယ် ပြောသည်။

လွန်ခဲ့သော ဆယ့်နှစ်နှစ်။

သူ့အိမ်သို့ မမျှော်လင့်သော ဧည့်သည် တစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့စဉ် ထိုအိပ်မက်အား အကောင်အထည် ဖော်ရန် လမ်းစကို ဒေါက်တာ မိုက်ကယ် တွေ့လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘အဲဒီ ဧည့်သည်ကတော့ ကြောင်ကြီးဗျ။ နောက်ဖေး လမ်းကြားမှာ တွေ့ ရတတ်တဲ့ ကြောင်ထီးကြီး တစ်ကောင်ရယ်။ နာမည်က တက်ဘီတဲ့။ အဲဒီတုန်း က ကျွန်တော့် အဖေက နယူးဂျာစီ ပြည်နယ်က မြို့ကလေး တစ်မြို့မှာ ကာယ နည်းပြဆရာ လုပ်နေတယ်။

‘တစ်နေ့တော့ အမေက အဲဒီ ကြောင်ကြီးကို လမ်းမှာ တွေ့လို့ ကောက် လာပြီး မွေးထားတယ်။ တက်ဘီက အိမ်မှာ သိပ် နေတဲ့ ကြောင် မဟုတ်ဘူး။ လမ်းမမှာ နေတဲ့ ကြောင်ကြီး။ ကျွန်တော်တို့အိမ် ရောက်လာတော့ ကျွန်တော့် မှာ ပြဿနာ တက်တော့တာပဲ။ တက်ဘီလည်း ရောက်လာရော ကျွန်တော် ငို တယ်။ နှာချေတယ်။ နှာခေါင်း ပိတ်တယ်။ ဒါက သူ ရောက်လာမှ ဖြစ်တာ။ သေချာတယ်။ ကျွန်တော်နှင့် တက်ဘီ မတည့်ဘူးလေ။

‘တက်ဘီကို ကျွန်တော် အယ်လားဂျစ် ဖြစ်တယ် ဆိုပါတော့။ အမေက လည်း သိပ် စိုးရိမ်သွားတာပေါ့။ ဒါနှင့် အမေက ကြောင်ကြီးကို လမ်းမမှာ

mgyoe.com

ပြန်လွှတ်လိုက်ချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က မလွှတ်ဖို့ ပြောတယ်၊ ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲမှာ အတွေး တစ်ခု ပေါ်လာတယ်။

‘ဒီပစ္စည်းဟာ ကိုယ်နှင့် မတည့်ဘူး ဆိုရင် အဲဒီ ပစ္စည်းကို လွှင့်မပစ်ဘဲ နှင့် ကာကွယ်လို့ မရတော့ဘူးလား၊ မကောင်းတဲ့ အကျိုး သက်ရောက်မှုတွေကို ရပ်အောင် လုပ်လို့ မရတော့ဘူးလား၊ တစ်နည်း ပြောရရင် တက်ဘီကို လမ်းမပေါ်ကို ပြန်မလွှတ်ဘဲ ကျွန်တော့် ရောဂါ ပျောက်အောင် လုပ်လို့ မရတော့ဘူးလား ဆိုတဲ့ အတွေး ပေါ်လာတယ်’

ဒေါက်တာ မိုက်ကယ်က ပြောသည်။

မိုက်ကယ်သည် နှာခေါင်း ပိတ်သည့် ရောဂါကို သုံးလလောက် ခံစားလိုက်ရသည်။ အဆက်မပြတ် နှာချေသည်။ မျက်လုံးအိမ် တစ်ဝိုက်တွင် ရောင်အန်း ယားယံလာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကိုယ်နှင့် မတည့်သော ပစ္စည်းကို ဆက်သုံးရင်း ခံနိုင်ရည် ရှိလာသည်ကို တွေ့လာရသည်။

‘တခြား အယ်လားဂျစ် ဖြစ်တာတွေနှင့် မတူဘူးဗျ၊ တခြား အယ်လားဂျစ် ဖြစ်တာတွေမှာတော့ အယ်လားဂျစ် ဖြစ်တဲ့ ပစ္စည်းကို စွန့်ပစ်လိုက်မှ ရောဂါ သက်သာသွားတယ်၊ ကြောင်ကြောင့် အယ်လားဂျစ် ဖြစ်တာကတော့ တစ်မျိုး၊ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်ဟာ သူ့ဘာသာသူ ကိုယ်ခံစွမ်းအား ရှိသွားတယ်။

‘တစ်နည်း ပြောရရင်တော့ ကျွန်တော့် ကိုယ်ခံစွမ်းအား စနစ်ဟာ သူ့ဘာသာ သူ အလိုလို ပြီးသွားပြီး ကာကွယ်ဆေး ထိုးလိုက်သလို ဖြစ်သွားတယ်၊ ကျွန်တော့် အိမ်က ကြောင်ကို သွားကိုင်ရင် ဘာမှ မဖြစ်တော့ဘဲ အလိုလို ပိုးသတ်ပြီးသလို ဖြစ်သွားတယ်’

ယင်းမှာ အနာဂတ်တွင် သုတေသန ပညာရှင် ဖြစ်လာမည့်သူ၏ ကိုယ်ခံစွမ်းအား ဗေဒ ပညာနှင့် ပတ်သက်သော ပထမဆုံး အတွေ့အကြုံ ဖြစ်သည်။

‘ဒီအတွေ့အကြုံဟာ ကျွန်တော့် ဘဝကို အဆုံးအဖြတ် ပေးလိုက်တာပဲဗျ၊ အိမ်မှာ လူတွေ အများကြီး ကြောင်နှင့် နေကြပါလျက်နှင့် ကျွန်တော့်ကျမှ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ဖြစ်လာတာလဲ၊ တခြား လူတွေကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ ဘာမှ မဖြစ်တာလဲ’

မိုက်ကယ်သည် ထိုမေးခွန်းကို မေးရင်း မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်။

သို့ဖြင့် သူသည် ရော့ချက်စတာ တက္ကသိုလ် ဆေးကောလိပ်သို့ ရောက်ရှိ လာခဲ့သည်။ အဖြေကိုကား ရှာဖွေ မတွေ့သေးပါ။

သို့ရာတွင် မိုက်ကယ်သည် ဓာတ်ခွဲခန်းထဲက ဖန်အိုးတွေ၊ ဖန်ပြန်တွေကို သဘောကျသည်။

နာခေါင်း ပြားပြား၊ မဲ့ခြောက် ပြောက်တိ ပြောက်ကျား၊ အသား ဖြူဖြူနှင့် နောက်ရွတ်ရွတ် နေတတ်သည့် စင်သီယာနှင့် ကျောင်းမှာ တွေ့ကြသည်။

စင်သီယာက ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ကက်သရင်း ဟက်ဘန်းနှင့် တူသည်။ စင်သီယာက သွေးသွင်း ကုသရေးတွင် အထူး လေ့လာရန် အတွက် လောဟိတ ဗေဒ (သွေးနှင့် ပတ်သက်သော ပညာရပ်) တွင် ဘွဲ့ယူသင်တန်း တက်နေသည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ဆေးပညာတွင် ဝါသနာ ထုံကြသည်။

ထို့ကြောင့် ဆေးပညာသည် သူတို့ နှစ်ယောက်အား မိုက်ခရိုစကုပ်ပေါ်တွင် မျက်နှာချင်း ဆုံမိရန် ဖန်တီးပေးခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ဆေးပညာကို ဝါသနာ ပါလာပုံချင်းကတော့ မတူကြပါ။

စင်သီယာ စိတ်ဝင်စားသော အရာမှာ အဆုတ်မှ လာသော အောက်စီဂျင်များကို အသားမျှင်များဆီသို့ ပို့ပေးသော သန်းပေါင်း ကုဋေပေါင်း များစွာသော အနီရောင် ကလာပ်စည်းကလေးများ ဖြစ်သည်။

တစ်နည်း ပြောရလျှင် သန်းပေါင်း များစွာသော သွေးနီဥများ ဖြစ်သည်။

‘၁၉၂၀ ပြည့်နှစ်မှာ ရောဂါဗေဒ ပါရဂူ ကားလ် စတိန်းနားဟာ သွေးအုပ်စု အမျိုးအစားတွေကို ရှာဖွေ တွေ့ရှိသွားခဲ့လို့ နိဘယ်လ်ဆုကို ရသွားခဲ့တယ်။ အဲဒီကတည်းက ကျွန်မတို့ တစ်တွေဟာ ကိုယ်ခန္ဓာထဲက အနီရောင် ကလာပ်စည်းတွေနှင့် ပတ်သက်လို့ သိသင့် သိထိုက်တာတွေကို တော်တော် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိလာခဲ့ကြရတယ်။

‘ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်မ အဲဒီ အနီရောင် ကလာပ်စည်းတွေဟာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတယ်လို့ ထင်တယ်။ ခုတော့ အနီရောင် ကလာပ်စည်းတွေနှင့် ပတ်သက်လို့ တော်တော်လေး သိလာရပါပြီ။

‘အနီရောင် ကလာပ်စည်းတွေဟာ ကျွန်မကို လိမ်လို့ မရတော့ဘူး။ တစ်ပတ် ရိုက်လို့ မရတော့ဘူး။ တကယ်တော့ အနီရောင် ကလာပ်စည်းလေးတွေနှင့် အလုပ် လုပ်ရတာဟာ ပျော်စရာ ကောင်းတယ် ရှင့်၊ သိပ်လည်း ရှုပ်ရှုပ် ထွေးထွေး မရှိဘူး။ သိပ်လည်း အပြောင်းအလဲ မမြန်ဘူး’ ဟု စင်သီယာက ပြောပြသည်။

သို့ရာတွင် မိုက်ကယ်ကမူ အခြားသော သွေး အစိတ်အပိုင်းကို စိတ်ဝင်

စားသည်။ ထိုအစိတ်အပိုင်းမှာ အဖြူရောင် ကလာပ်စည်းများ၊ သို့မဟုတ် ခန္ဓာကိုယ် စနစ်ကြီး၏ သက်တော်စောင့်များ ဖြစ်သော သွေးဖြူဥများ ဖြစ်သည်။

ထိုသက်တော်စောင့်တို့ ကောင်းကောင်း အလုပ် မလုပ်လျှင် သေလောက်သော ရောဂါ များစွာတို့ ဝင်ရောက်လာနိုင်သည်။

မိုက်ကယ်က သူ့လို သွေးဖြူဥများကို အထူးပြု လေ့လာရန် စင်သီယာကို နားချသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ သုတေသန လုပ်ရမှာက အဲဒီ သွေးဖြူဥတွေ အကြောင်းကို အဓိက လုပ်သင့်တာ၊ လင်ဖိုဆိုက်တွေရဲ့ အကြောင်းကို ဦးစားပေး လေ့လာရမှာ၊ နိုဘယ်လ်ဆုတို့ ဘာတို့ ပေးရင်လည်း အဲဒီ ပညာရပ်မှာပဲ ပေးမှာ။’

‘ဒါပေမဲ့ သူ့ သွေးနီဥတွေကို စွန့်ပြီး ကျွန်တော့် သွေးဖြူဥတွေ နောက်ကို လိုက်လာဖို့ သူ့ကို နားချရတာဟာ မအောင်မြင်ပါဘူး၊ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော် လက်လျှော့ လိုက်ရတယ်လေ’

မိုက်ကယ်က ပြောသည်။

သို့ရာတွင် သူတို့ ဓာတ်ခွဲခန်း လက်ထောက် နှစ်ယောက်သည် တူညီမှု တစ်ခုကိုတော့ သွားတွေ့ကြသည်။

စင်သီယာသည် မစွမ်း မိုက်ကယ် ဂျေလီယက် ဖြစ်ပြီးသည့် နောက်တွင် ဆေးပညာဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့ကာ သွေးဘဏ် တစ်ခုတွင် အလုပ် ရသည်။

ဤသို့ဖြင့် သွေးနီဥတို့၏ အရှင်သခင် ဖြစ်သော စင်သီယာသည် သွေးဖြူဥတို့၏ အရှင်သခင် ဖြစ်သော မိုက်ကယ်အား သူ့ လေ့လာမှုများကို ဆက်လက် လုပ်ရန်၊ ဆေးပညာဘွဲ့ ရရန်၊ သုတေသန လုပ်ရန် နောက်ပိုင်းမှ ကူညီအားပေးခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် စင်သီယာ ထင်ထားခဲ့သကဲ့သို့ မဟုတ်။

မိုက်ကယ်သည် သူ တစ်သက်လုံး တောင့်တလာခဲ့သည့် သုတေသနကို ဘေးချိတ်ကာ ဆေးကု လုပ်ငန်းခွင်သို့ ဝင်သွားခဲ့သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့မှန်း မသိဘူးဗျာ၊ ဓာတ်ခွဲခန်းက သုတေသနကိုလည်း ကျွန်တော် အယ်လားဂျစ် ဖြစ်လာတယ်။’

‘ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှာ မှန်းဆချက်တွေ လုပ်ရတာတွေ၊ ရက်စက်ရတာတွေ၊ ပန်းကန် ခွက်ယောက်တွေ၊ ဖန်ပြန်တွေ၊ ကွန်ပျူတာတွေ၊ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှာ ရှိတဲ့ အဆောင်အယောင် တန်ဆာပလာတွေ အားလုံးဟာ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ သိပ္ပံ ဝတ္ထု ရုပ်ရှင်တွေလို့ ထင်လာတယ်။’

‘ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှာ နေရင်း အသိပညာ တိုးလာတယ်၊ ကျယ်ပြန့်လာ တယ် ဆိုတာတော့ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နာမကျန်းဖြစ်တဲ့ လူတွေရဲ့ အသံ ကို ကျွန်တော် နားထောင်ချင်တယ်၊ သူတို့ ဝေဒနာတွေကို သက်သာအောင် လုပ်ပေးချင်တယ်၊ သူတို့ကို ကုသ ပေးချင်တယ်၊ သူတို့ အသက်တွေကို ကယ်ဆယ်ချင်တယ်၊ တိုတို ပြောရရင် ကျွန်တော် ဆရာဝန် တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တယ်’

ထိုဆန္ဒကြောင့် မိုက်ကယ်သည် နှလုံး ခွဲစိတ် ကုသမှု ပညာရပ်ကို အထူး ပြု လေ့လာခဲ့သည်။

‘ဒီလို ဖြစ်သွား ရတာကလည်း စိတ်ပဲဗျ၊ တစ်ခါမှာတော့ ကျွန်တော် လူနာ တစ်ယောက်ကို တော်တော် သနားသွားတယ်ဗျ၊ ကျွန်တော့် ခွဲစိတ်ဓား အောက်မှာ သူ့နှလုံးကို ကျွန်တော် ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရတယ်၊ ဆရာဝန် ကြီးက ခွဲစိတ် ပြင်ဆင်ပေးဖို့ အတွက် သူ့နှလုံးကို စက်နှင့် သွားပြီး တပ်ထား ရမှာကိုး၊ ဒီမှာ ခွဲစိတ် ကုသတဲ့ ပညာဟာ ပညာရပ်တွေထဲမှာ အဆင့် အမြင့် ဆုံး ကျွမ်းကျင်မှု ဆိုင်ရာ အတတ်ပညာတွေထဲမှာ အပြည့်စုံဆုံးလို့ ကျွန်တော် ထင်သွားတယ်။

‘ခွဲစိတ် ပညာဟာ လောကမှာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ထင်တဲ့ အရာတွေကို တဖြည်းဖြည်း နည်းပါးသွားအောင် လုပ်ပေးတဲ့ အရာ၊ လူ့အသိပညာ နယ် နိမိတ်ကို တဖြည်းဖြည်း ချဲ့နိုင်တဲ့ အရာလို့ ကျွန်တော် ယူဆလိုက်တယ်။

‘ခွဲစိတ် ပညာလောက် လူတွေ အသက်ကို ကယ်ဆယ်နိုင်တဲ့ ဆေးပညာ ရပ်ရယ်လို့များ ရှိသေးလို့လား၊ ဘယ်မှာ ရှိတော့လို့လဲ’

သို့ရာတွင် နှလုံး ခွဲစိတ် ဆရာဝန် လုပ်မည့် မိုက်ကယ်၏ ဘဝ လမ်း ကြောင်းသည် ပြောင်းသွားပြန်သည်။

နောက် နှစ်နှစ် အကြာတွင် စတန်းဖို့ တက္ကသိုလ်မှ ဆေးသုတေသန ပညာသင်ဆုကို မိုက်ကယ် ရသည်။

ဟောဂျ်ကင်း ရောဂါကဲ့သို့ သွေးကင်ဆာ ဆန်သော သွေးဖောက်ပြန်မှု နှင့် ပတ်သက်သည့် ရောဂါများတွင် ကမ္ဘာ့ ပါရဂူ တစ်ဦး ဖြစ်သည့် ပါမောက္ခ ဟင်နရီ ကက်ပလန် လက်အောက်တွင် အလုပ် လုပ်ရမည် ဖြစ်သည်။ ဤတွင် မိုက်ကယ်သည် သူ့ အချစ်ဦးနှင့် ပြန်တွေ့ကာ သွေးဖြူများနှင့် ပြန်၍ ဆက် မိပြန်သည်။ ထိုဌာနတွင် အလုပ် လုပ်ရင်း မိုက်ကယ်သည် သူ၏ ပထမဆုံး သော သုတေသန စမ်းသပ်မှု အမှားကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အိုင်အိုးဝါး ပြည်နယ်မှ သွေး ကင်ဆာ ဖြစ်နေသည့် လူနာ အမျိုးသမီး ငယ် တစ်ယောက်အား ရိုးတွင်းခြင်ဆီ အစားထိုး ကုသရာတွင် သူသည် ကြွက် များတွင် စမ်းသပ် အောင်မြင်ခဲ့သည့် နည်းကို သုံး၍ အစားထိုး ကုသခဲ့သည်။ မိန်းမပျိုမှာ သေဆုံးသွားခဲ့သည်။

‘ကျွန်တော် တော်တော် တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ ကျွန်တော့်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် သတိ ပေးလိုက်သလို တော့ ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ ကုထုံး တစ်ခုကို ခိုင်ခိုင်မာမာ မစမ်းသပ်ရသေးရင် အဲဒီ ကုထုံးကို ဘယ်တော့မှ စိတ်ချလက်ချ မသုံးနှင့်လို့ သတိပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားတာပေါ့။’

‘ကျွန်တော့်မှာ ဆုံးရှုံးမှုတွေ ရှိသည့်တိုင် စိတ်မကောင်းစရာတွေကို တွေ့ လိုက်ရသည့်တိုင် ကင်ဆာ ရောဂါတို့၊ သွေးကင်ဆာ ရောဂါတို့၊ အမျိုးအမည် ဖော်ပြလို့ မရသေးတဲ့ ကလာပ်စည်း ဖောက်လွှဲ ဖောက်ပြန် ဖြစ်တဲ့ ရောဂါတို့ စတဲ့ ကမ္ဘာမှာ အရေးကြီးတဲ့ လမ်းဆုံကို ရောက်နေချိန်မှာ မနုဿ ဇီဝဗေဒ ပညာရပ်မှာ ရှေ့တန်းက အလုပ် လုပ်နေရတဲ့ အတွက်တော့ ကျွန်တော် ဂုဏ် ယူတယ်၊ ကျေနပ်တယ်။’

‘တကယ့် ထိပ်တန်း ဆရာကြီးတွေ အနားမှာ လုပ်နေရပါကလားလို့ တွေးမိတော့ ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ် ကျတာတွေ ပျောက်သွားတယ်၊ ပုံဆွဲ သင်ပုန်းဆီ ပြေးသွားပြီး အစက ပြန်စရဦးမယ်လေ၊ ကျွန်တော့်မှာ လေ့လာ စရာတွေ အများကြီး ကျန်သေးတယ်’

မိုက်ကယ်က ဝန်ခံသည်။

ဟုတ်သည်။ ဆက်လက်၍ လေ့လာရဦးမည်။

၁၉၈၀ ပြည့်နှစ် ဇွန်လထဲတွင် မိုက်ကယ်သည် လော့စ်အိန်ဂျလိစ်မြို့ရှိ ကယ်လီဖိုးနီးယား တက္ကသိုလ်တွင် သုတေသနနှင့် ဆေးကုသမှု တာဝန်ခံ အဖြစ် အလုပ် လျှောက်လိုက်သည်။ ထိုတက္ကသိုလ်တွင် နာမည်ကျော် ရိုးတွင်း ခြင်ဆီ အစားထိုး ကုသရေး ပါရဂူ တစ်ဦး ရှိသည်။

လူငယ် ပါရဂူ တစ်ဦး ဖြစ်သည့် ဒေါက်တာ ရောဘတ် ဂိုင်းလ်သည် နောင်တွင် ဆိုဗီယက် ယူနီယံသို့ သွားရောက်ကာ ချာနိုဘယ် ဓာတ်ပေါင်းဖို ပေါက်ကွဲသဖြင့် ဓာတ်ရောင်ခြည် မိသူများကို ကုသ ကယ်တင်ခဲ့သည်။

၁၉၈၀ ပြည့်နှစ် ဆောင်းဦးပေါက်တွင် ကယ်လီဖိုးနီးယား တက္ကသိုလ် သုတေသန ပညာရှင်များ၏ လုပ်ငန်းကို ကမ္ဘာက စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။

၁၉၈၀-၈၁ ခုနှစ် တစ်နှစ်တည်းမှာပင် ကယ်လီဖိုးနီးယား တက္ကသိုလ်မှ သိပ္ပံပညာရှင် ခြောက်ရာခန့်တို့သည် သုတေသန လုပ်ငန်းများကို လုပ်ရန် ထောက်ပံ့ငွေ သန်း တစ်ရာ သုံးဆယ်လောက် ရရှိကြသည်။

ဦးနှောက်၊ မျက်စိနှင့် နှလုံးရောဂါ ကုသရေးနှင့် သူငယ်နာ ရောဂါများ အတွက် သုံးရန် ဖြစ်သည်။ ကင်ဆာ ရောဂါနှင့် ကိုယ်ခံ အားနည်းခြင်းနှင့် ဆိုင်သည့် ရောဂါများ၊ ရောဂါ အမျိုးအမည် ခွဲခြားမှုဆိုင်ရာ နည်းလမ်းများ အတွက် သုတေသန ပြုရန်လည်း ပါသည်။ ထိုမျှမက ကွန်ပျူတာ နည်းပညာ အကူအညီဖြင့် ဓာတုဗေဒ ပညာရပ်နှင့် နျူကလီးယား ဆေးပညာရပ်တို့ဖြင့် နောက်ဆုံးပေါ် ကုထုံးသစ်များကို ရှာဖွေ သုတေသန လုပ်ရန် အစီအစဉ်လည်း ပါသည်။

ထိုနှစ် ဆောင်းဦးမှာပင် ကယ်လီဖိုးနီးယား တက္ကသိုလ်မှ သုတေသန ပညာရှင်များသည် ဗီဇမျိုးရိုး ကုထုံး ပညာရပ် (Genetic Therapy) တွင် လူ များဖြင့် ပထမဆုံး စမ်းသပ်ကြည့်ခဲ့သည်။ ထိုကုထုံး အရ သေလောက်သော အနီးမီးယား သွေးအားနည်း ရောဂါ ရနေသူ လူနာများအား လူ့ ဗီဇ မျိုးစေ့ များကို ကိုယ်ထဲသို့ ထိုးသွင်းပေးသည့်နည်း ဖြစ်သည်။

ထိုနှစ် ဆောင်းဦးမှာပင် ပါမောက္ခ ရောဘတ် ဂိုင်းလ်၏ သင်တန်းက မိမိတို့၏ ရိုးတွင်းခြင်ဆီ အစားထိုး ကုသသည့် နည်းသည့် သွေးကင်ဆာ ရောဂါများတွင် ရာနှုန်း ခြောက်ဆယ်ခန့်ကို အသက် ရှင်အောင် ကုသနိုင်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာလိုက်သည်။

ယခင်ကမူ လူကြီး သွေးကင်ဆာ ရောဂါတွင် အသက်ရှင်သူ ဟူ၍ မရှိ သလောက်ပင်။

တစ်မနက်တွင်...

မိုက်ကယ်သည် သူ့တွင် ပါလာသည့် အာလူးကို ပါးပါးလှီးကာ လှောင် အိမ်ထဲတွင် ပြေးလွှားနေသည့် သူ့ကြွက်ကလေးများကို အစာ ကျွေးသည်။

ထို့နောက် ပါမောက္ခ ဂိုင်းလ် ခိုင်းသည့် အတိုင်း ကြွက်ကလေးများကို နောက်တစ်ဆင့် တိုး၍ စမ်းသပ်မှု လုပ်ရန် ပြင်ဆင်သည်။

mgyoe.com

ပြုလုပ်မည့် စမ်းသပ်မှုမှာ ပထမ ကြွက်ကလေးများအား သူတို့ သရက် ရွက်များကို ထုတ်ပစ်လိုက်မည်။ ထို့နောက် သူတို့ကို ဓာတ်ရောင်ခြည် ပြင်းပြင်း ပေးမည်။

မိုက်ကယ်သည် သူ ချစ်သည့် ကြွက်ကလေးများအား စတေး ရသည့် အတွက်တော့ စိတ်မကောင်း။

‘သူတို့ စတေး ခံသွားတဲ့ အတွက် တစ်နေ့တော့ လူ့လောကကြီးကို ကောင်းကျိုးပြုရာတော့ ရောက်တာပေါ့လေ၊ ဒီလို ဖြေလိုသာ ဒီလို လုပ်နိုင် တာပေါ့၊ ဒီလိုမှ မဖြေသိမ့်ရင် ဘယ့်နှယ် လုပ်ပြီး ရက်စက်နိုင်ပါ့မလဲ’ ဟု မိုက်ကယ်က ပြောသည်။

ထိုစဉ် တံခါး ခေါက်သံ ပေါ်လာသည်။ သူ ကြွက်ကလေးများအား စတေး ရတော့မည့် ကိစ္စကိုလည်း ဆိုင်းထားလိုက်ရသည်။ သူ လုပ်ဖော်ကိုင် ဖက် ဟောင်းဝါပဲ ရှန်ကာ၏ ပြီးနေသော မျက်နှာကို မြင်ရသည်။

ရှန်ကာမှာ အသက် နှစ်ဆယ့် ခြောက်နှစ် ရှိပြီး အရှေ့ဘက် ကမ်းခြေမှ လာနေသော ဆေးကျောင်းသား တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူလည်း ကယ်လီ ဖိုးနီးယား တက္ကသိုလ်မှာ ပညာသင်ဆု ရသဖြင့် အယ်လာဂျီ ရောဂါများ ကုထုံး နှင့် ပတ်သက်သည့် သင်တန်းများကို တက်နေသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် မိုက်ကယ် ၏ ကြီးကြပ်မှု အောက်တွင် တက္ကသိုလ် ဆေးရုံမှ ကိုယ်ခံအား နည်းခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်သော ရောဂါများကို လက်တွေ့ သင်ယူနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ကြီးမားလှသည့် ခြောက်ထပ် တက္ကသိုလ် ဆေးရုံ အဆောက်အအုံကြီး ထဲတွင် ရောဂါထူး ရောဂါဆန်းများကို စိတ်အား ထက်သန်စွာ လေ့လာရာတွင် သူ့ကို မည်သူမျှ မိမည် မထင်။

‘ဆရာ မိုက်ကယ်၊ ပဉ္စမထပ်မှာ တော်တော် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတဲ့ ကျေစံ တစ်ခု တွေ့ခဲ့တယ်ဗျ၊ အဲဒီ အထပ်မှာ ရှိတဲ့ ဆရာဝန်တွေလည်း ဘာမှ မလုပ်တတ် မကိုင်တတ် ဖြစ်နေကြတယ်။

‘သူတို့ဆီကို အသက် သုံးဆယ်လောက် ရှိတဲ့ လူနာ တစ်ယောက် ရောက် လာသတဲ့၊ သူ့ အစာအိမ် ပြန်လမ်းကြောင်းထဲကို ကြည့်လိုက်တော့ ပြန် တစ်ခု လုံးမှာ မှိုတက်ပြီး ရောဂါပိုး ဝင်နေတာကို တွေ့ရတယ်၊ သူ ကိုယ်ထဲမှာလည်း သွေးဖြူဥ ကလာပ်စည်း ဆိုလို့ တစ်ခုမှ မရှိတော့ဘူး၊ ကြည့်ရတာကတော့ ကိုယ်ခံစွမ်းအား စနစ်ကြီး တစ်ခုလုံး ပျက်သွားပြီ ထင်တာပဲ၊ ဆရာကတော့ စိတ်ဝင်စားမှာပဲ၊ သွားကြည့်ပါလား၊ အခန်း နံပါတ် ၅၁၆ မှာ’

ဆရာ မိုက်ကယ်သည် ဓာတ်ခွဲခန်း ဝတ်ရုံ အင်္ကျီဖြူကို ခြုံလိုက်သည်။
အချိန်က မနက် ကိုးနာရီ၊ တနင်္လာနေ့၊ ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ် အောက်တိုဘာလ
၆ ရက်။

သို့ဖြင့် ခေတ်သစ်၏ အကြီးကျယ်ဆုံးသော ဆေးပညာဆိုင်ရာ စွန့်စားမှု
ကြီး (အေအိုင်ဒီအက်စ် ခေါ် ကိုယ်ခံအား ကျဆင်း ရောဂါ ရှာပုံတော်) သည်
အစပြုလေပြီ။

[၃]

ပြောက်ကျား တပ်သား တစ်ဦး၏ နာကျင်သော အသွင် ကူးပြောင်းမှု။
လာထရွန်း၊ အစွရေး။
၁၉၈၀ ပြည့်နှစ် ဆောင်းဦး။

ညတိုင်းကဲ့သို့ပင် ထိုနေ့ ညတွင်လည်း သုံးနာရီ ထိုးသည်နှင့် လာထရွန်းရှိ
ဝေဒနာ ခုနစ်ပါး ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းတိုက်မှ ဝတ်တက် ခေါင်းလောင်း
ထိုးသံသည် ပေါ်ထွက်လာသည်။

လာထရွန်းသည် တယ်လ်အဗီမှ ဂျေရုဆလင်သို့ သွားသည့် လမ်းမကြီး
ပေါ်တွင် ရှိသည့် မြို့ကလေး တစ်မြို့ ဖြစ်သည်။

၁၈၉၀ ပြည့်နှစ် အောက်တိုဘာလ ၁ ရက်နေ့တုန်းက ပြင်သစ် ဘုန်း
တော်ကြီး ဆယ့်ခုနစ်ပါးတို့သည် သမ္မာကျမ်းစာထဲတွင် ပါလေ့ ရှိသည့် ဧယံလံ
တောင်ကြားသို့ ရောက်လာခဲ့ကြကာ ဘုန်းကြီး ကျောင်းတိုက် တစ်တိုက်ကို
တည်ထောင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်မှ စ၍ ထိုဒေသ တစ်ဝိုက်ရှိ လူများသည်
မနက် လင်းအားကြီး အချိန်တိုင်း ခေါင်းလောင်းသံများကြောင့် အိပ်ရာမှ နိုး
လာခဲ့ကြရသည်။

ခေါင်းလောင်း ထိုးသည်နှင့် ကျောင်းတိုက်ရှိ ဘုန်းတော်ကြီးတို့သည်
အိပ်ဆောင်များမှ ထွက်လာကာ ပြောင်နေအောင် ရိတ်ထားသည့် ဦးပြည်းများ
ပေါ်တွင် အနက်ရောင် ပေါင်းထုပ်ကို ဆောင်းလျက် ဓမ္မ သီချင်းများကို ဆိုကာ
ရှေး အစဉ်အဆက်က ဆရာတော်ကြီးများ ဆောက်ခဲ့သည့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း
ထဲသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

‘ကြီးမြတ်တော်မူသော အသျှင်၊ တပည့်တော်တို့သည် ကိုယ်တော်၏ ဂုဏ်တော်တို့ကို ချီးကျူးရန် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ကြပါကုန်၏’

ထို ဘုရားရှိခိုးသံသည် တိတ်ဆိတ်သော ညတွင် ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။

ကမ္ဘာ အဝန်းရှိ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများ၊ သီလရှင်ကျောင်းများမှ ထို ဘုရားရှိခိုးသံသည် ညတိုင်း ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်နေကြသည်။ လောကီ လူ့ဘောင်ကို စွန့်ကာ သာသနာ့ဘောင်သို့ ဝင်ရောက် လာခဲ့ကြသော ဥပါသကာ ဥပါသိကီတို့ ရှိရာ အရပ်တိုင်း၌ ထိုအသံသည် ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။

သာသနာရေးဆိုင်ရာ အသိုက်အဝန်းများထဲတွင် လာထရွန်းက ဝေဒနာ ခုနစ်ပါး ကျောင်းတိုက်လောက် အန္တရာယ်တွေ ပတ်လည် ဝိုင်းနေသည့် ကျောင်း တိုက်မျိုး ရှိမည် မထင်။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်ကျော် အတွင်းတွင် ထိုကျောင်းတိုက် အနီးရှိ ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်နေသည့် ပြောင်းခင်းများ၊ စပျစ်ခြံများသည် အစွရေးနှင့် အာရပ်တို့ ဖြစ်ကြသည့် စစ်ပွဲ သုံးပွဲတွင် ထောင်ပေါင်း များစွာ သော အစွရေးနှင့် အာရပ် တပ်သားတို့ ကျဆုံးခဲ့ကြသည်ကို မြင်ခဲ့ဖူးပြီ။ ထို နေရာ တစ်ဝိုက်က သွေးထွက်သံယိုမှုသည် ယခုမှ မဟုတ်။ သမ္မာကျမ်းစာလာ ရှေးဟောင်း ခေတ်တွေကတည်းက တည်ရှိခဲ့သော သွေးထွက်သံယိုမှု ဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း သုံးထောင်လောက်က ဂျီရူဝါသည် အာနန် လူမျိုး တို့ကို အောင်နိုင်ရန် အတွက် နေမင်းကြီး လှည့်ပတ် သွားလာရာမှ ရပ်ခိုင်း ခဲ့သည်မှာလည်း သည်နေရာပင် ဖြစ်သည်။

ပါလက်စတိုင်းတို့၏ ကောက်နှံ စပါးတို့ကို ဆမ်ဆမ် မီးတင် ရှို့ခဲ့သည် မှာလည်း သည်နေရာပင် ဖြစ်သည်။

ဟဲရော၏ စစ်သားများက ရန်သူ အပေါင်းကို အောင်မြင်စွာ နှိမ်နင်း လိုက်သည်မှာလည်း သည်နေရာပင် ဖြစ်သည်။

ခြင်္သေ့စိတ် အာဇာနည်ဟု ဘွဲ့ရသည့် ရစ်ချတ် ဘုရင်၏ ကရူးဆိတ် တပ်သားများက ဆာလာဒင်၏ ကြေးစား တပ်သားများကို အောင်နိုင်ခဲ့ရာ၊ စူလ်တန်၏ တူရကီ စစ်တပ်များ၊ ဗြိတိသျှ ဗိုလ်ချုပ် အယ်လင်ဘီ၏ ကွပ်ကဲ မှု အောက်ရှိ ဂေါ်ရခါးနှင့် စကော့ တပ်သားများ ဂျေရုဆလင် မြို့ကို သိမ်းပိုက် ရန် ကြိုးစားရင်း ပျက်စီး ကျဆုံးခဲ့ကြသည်မှာလည်း ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း မဟာရုံ တံတိုင်း အပြင်ဘက်ရှိ သည်တောင်ကြား လွင်ပြင်များမှာပင် ဖြစ် သည်။

mgyoe.com

သည်နေရာ တစ်ဝိုက်တွင် ဘာသာရေး အစုအဖွဲ့ကလေးများ ပေါ်ပေါက် လာပုံသည် ထိုပြင်းထန်၍ မုန်တိုင်း ဆန်သော အတိတ်ကို ရောင်ပြန် ဟပ်နေ သကဲ့သို့ ရှိသည်။

လွန်ခဲ့သည့် ရာစု နှစ်ဝက်လောက်တုန်းက ဘာဂန်ဒီနယ်မှ ရောက်လာ သော ပြင်သစ် လူမျိုး သာသနာပိုင် ဆရာတော်ကြီး တစ်ပါး အပြင် အီတလီ ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါး၊ ဂရိနွယ်ဖွား အီရတ် ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါး၊ မော်လ တာ ကျွန်းသား ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါး၊ ခရစ်ယာန် သာသနာသို့ ကူးပြောင်း လာသည့် အီဂျစ် ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါး၊ ဂျေရုဆလင်မှ ထင်ရှားသော ပါ လက်စတိုင်းသား ကုန်သည်ကြီး တစ်ဦး၏ သားဖြစ်သူ ဘုန်းတော်ကြီး တစ် ပါးတို့ အပြင် လီဘာနွန် လူမျိုး ဘုန်းတော်ကြီးများလည်း သည်ကျောင်းတွင် သီတင်း သုံးနေကြသည်။

နောက်ဆုံး ရောက်လာသည့် ဘုန်းတော်ကြီးမှာ သက်တော် နှစ်ဆယ့် ငါးနှစ်မျှသာ ရှိပြီး အရပ်မြင့်မြင့် နုနုနုနုနှင့် သင်တန်းဓားလို ပါးလွှာနေ သည့် ဘုန်းတော်ကြီး ဖိလစ် မာလု ဖြစ်သည်။

ဘုန်းတော်ကြီး ဖိလစ် မာလုသည် ဘေရွတ်ရှိ ဖိုးဒ် မော်တော်ကား ကုမ္ပဏီ ကိုယ်စားလှယ် လူချမ်းသာ တစ်ဦး၏ သား ဖြစ်သည်။

မာလုသည် လူပျိုပေါက် အရွယ်တွင် ရွှေဖိနပ်ကို စီးကာ ရွှေထီးကို ဆောင်းခဲ့ရသည့် စည်းစိမ်မျိုးကို ခံစားခဲ့ရသည်။ ဘေရွတ်ရှိ အမေရိကန် တက္ကသိုလ်မှ ဘောဂဗေဒ ဘွဲ့ကို လွယ်လွယ်ဖြင့် ရခဲ့ပြီးနောက် သူ့လို အထက် တန်းလွှာ ကုန်သည် လောကထဲမှ မိန်းကလေး တစ်ယောက်နှင့် စေ့စပ်ခဲ့သည်။

၁၉၇၅ ခုနှစ် အထိ သူတို့၏ ကံကြမ္မာ လမ်းကြောင်းသည် အထစ်အငေါ့ မရှိ ချောမော ဖြောင့်ဖြူးခဲ့သည်။ ငြိမ်းချမ်း၍ ဘေးဒုက္ခ အပေါင်းတို့မှ ကင်း ဝေးသည့် တိုင်းပြည်တွင် နေခဲ့ရသည့် လေလွင့် ရမ်းကားနေခဲ့သော သူ ဘဝ လမ်းကြောင်းသည် ဖြောင့်ဖြူးနေခဲ့သည်။

တစ်နေ့တွင်မူ သူသည် သောက်စား ရမ်းကား ပျက်စီးနေသော လူပေ လူတေ ဘဝမှ ဆာဟာရ သဲကန္တာရထဲတွင် အရညဝါသီ တောမို့သည့် ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦး ဖြစ်သွားသည့် ပြင်သစ် အထက်တန်းလွှာမှ ချားလ် ဒီ ဖိုးကော၏ ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိကို အမှတ်မထင် ကောက်ဖတ်မိသည်။

ဤတွင် မာလု၏ စိတ်ထဲတွင် ကိန်းဝပ်နေသော ဘာသာတရား ကိုင်း ရှိုင်းသည့် စိတ်ဓာတ်သည် နိုးကြားလာခဲ့သည်။

၁၉၇၈ ခုနှစ်တွင်မူ မာလုသည် ဘေရွတ် တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ ကြီးကျယ် ခမ်းနားသော သူ့ မိသားစု အိမ်ကို စွန့်ကာ လီဘာနွန် မယ်တော်ကျောင်း အနီးရှိ ဆင်းရဲ မွဲတေလှသော ကျမ်းစာသင်ကျောင်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် လက်ဘနွန် ပြည်တွင်းစစ် ဖြစ်ပွားလာသဖြင့် ထိုကျမ်းစာသင် ကျောင်းမှာလည်း ပျက်သွားကာ တခြားသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့သည်။

ထိုကျောင်းမှ ကျောင်းသားများသည်လည်း အခြားသော လူငယ်များကဲ့ သို့ လက်ဘနွန် ခရစ်ယာန် စစ်သည်များ အဖြစ် ပြောင်းသွားခဲ့ကြသည်။

စခန်း တစ်ခုတွင် အချိန်တို သင်တန်း ပေးပြီးနောက် မာလုနှင့် သူ့ရဲဘော် များသည် ချိုးအု တောင်ထိပ်တွင် ဒရွတ်ဇီ လူမျိုးတို့၏ အဝိုင်း ခံနေရသော ခရစ်ယာန် ရွာများကို ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် ခရစ်ယာန် ကျမ်းစာ သင် ကျောင်းသားများ ဖြစ်သည့် မာလုတို့ လူသိုက်သည် စစ်ရေး စစ်ရာကို ကျွမ်းကျင်သူများ မဟုတ်ကြ။ ခရစ်ယာန် ရွာများ မီးတိုက်ခံကြရသည်။ ရွာ သားများ အစုလိုက် အသတ် ခံကြရသည်။ ကျန်ရစ်သူတို့က တောင်ရိုးများ ပေါ်သို့ ထွက်ပြေးကြရသည်။

ထိုချောက်ချားဖွယ် အိပ်မက်သည် သီတင်းပတ် များစွာ ကြာသည်။ ခရစ် ယာန် ရွာများသည် ခါးသီးသော သင်ခန်းစာကို ရလိုက်ကြသည်။ သူတို့ ခေါင်းဆောင်များသည် မကြုံစဖူး ကမ်းလှမ်းလာသော အစွရေး တပ်မတော်၏ ကမ်းလှမ်းချက်ကို ချက်ချင်း လက်ခံလိုက်ကြသည်။

လ အနည်းငယ် အကြာ လရောင် ကင်းမဲ့သည့် ည တစ်ည၌ ဖိလစ် မာလုသည် လက်ဘနွန် သန်းကြွယ် သေဋ္ဌေး တစ်ယောက်၏ မီးတွေ မှိတ်ထား သော ရွက်သင်္ဘောဖြင့် ဘေရွတ် ဆိပ်ကမ်းမှ ပင်လယ်ပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ပင်လယ်ပြင်တွင် သူနှင့် သူ့ရဲဘော်များကို ခေါ်သွားရန် အသင့် စောင့်နေသည့် အစွရေး စစ်သင်္ဘော တစ်စင်းပေါ်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ သုံးနာရီ အကြာ တွင်မူကား ရဝတီ သင်္ဘောသားများသည် သူတို့၏ အာရပ် ဧည့်သည်များကို ဟေဗာ ဆိပ်ကမ်းတွင် ချပေးကြသည်။ ထိုနေရာမှ အသင့် စောင့်နေသော ဘတ်စ်ကားများဖြင့် အစွရေး တပ်မတော် လေ့ကျင့်ရေး စခန်း တစ်ခုသို့ ခေါ် သွားကြသည်။ ယုဒ တောင်ခြေရင်းရှိ ထင်းရှူး တောနက်ကြီး တစ်ခုထဲတွင် လူငါးဆယ်လောက်ကို သင်တန်း ပေးနိုင်သည့် အစွရေး တပ်မတော်၏ မာဆာ လေ့ကျင့်ရေး စခန်း ရှိသည်။ စစ် လေ့ကျင့်ခန်းများကို ပို့ချနိုင်ရန် ပစ္စည်း အပြည့်အစုံ တပ်ဆင်ထားသည်။

အထူးသဖြင့် အကြမ်းဖက်သမားများကို တိုက်ဖျက်သည့် စစ်ဆင်ရေးများကို အဓိကထား၍ သင်တန်းပေးသည်။ သူတို့ သင်တန်းကို အာရပ် စကားပြောသော အစွရေး ပြောက်ကျားစစ်ပွဲ ပါရဂူများက ပို့ချပေးသည်။ သင်တန်းထဲတွင် စိတ်ဓာတ်ရေးရာ စစ်ဆင်နည်းလည်း ပါသည်။ အာရပ် သင်တန်းသားများအား အစွရေး အစိုးရပေါ်တွင် ယုံကြည်မှု ရှိလာစေရန် အတွက် အစွရေး သိမ်းပိုက်သော နယ်မြေများတွင် အာရပ် အမျိုးသားများအား မည်သို့ မည်ပုံ စာနာမှု ထားရှိပုံတို့ကိုလည်း ရုပ်ရှင်ကားများဖြင့် ပြသသည်။

ထို့နောက်တွင် ဟီးဗရူး တက္ကသိုလ်မှ ထင်ရှားသည့် ပါမောက္ခများ လာရောက်ကာ နိုင်ငံရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု ဆိုင်ရာ ဟောပြောချက်တို့ကိုလည်း ပို့ချပေးကြသည်။

သို့ရာတွင် လက်ဘနွန် လူငယ်များကို စခန်း အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခွင့် မပေးပေ။ တနင်္ဂနွေ နေ့များတွင်သာ အနီးတွင် ရှိသည့် ခရစ်ယာန် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ ဝတ်တက်ခွင့် ပြုသည်။

လာထရွန်းရှိ ဝေဒနာ ခုနစ်ပါး ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ သူ ပထမဆုံး ရောက်လာပုံကို ဖိလစ် မာလု အမှတ်ရနေသေးသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ သင်တန်း ဆင်းတဲ့ နေရာနှင့် ငါး ကီလိုမီတာလောက်ပဲ ဝေးတယ်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ သင်တန်းက လူတွေကို သတ်ဖို့ ဖြတ်ဖို့ သင်တန်း၊ အဲဒီ သင်တန်းက နေပြီး ဘုရားရိပ် တရားရိပ် ကျောင်းရိပ် ကန်ရိပ်ထဲ ရောက်သွားတော့ သိပ် အေးချမ်းသွားတယ်ဗျာ။’

‘ကောင်းမှု ဆိုတာ သွားချင်ရင် အနီးကလေးပါလား ဆိုတာကိုလည်း သဘော ပေါက်သွားတယ်၊ ကျောင်းပရုဇာန်ထဲလည်း ဝင်လိုက်ရော ကျွန်တော့် စိတ်ဟာ ဘယ်လို ကြည်နူးပြီး အေးချမ်းသွားမှန်း မသိဘူး၊ ဘုန်းတော်ကြီးတွေရဲ့ တရားစာ ရွတ်ဖတ်သံဟာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ခေါင်မိုးကြီးတွေဆီကို ပျံတက်လာပြီး ဘယ်တော့မှ မဆုံးနိုင်တဲ့ ပူဇော် သက္ကာရကို ပြုနေတယ်လို့ ထင်မိတယ်။’

‘ကျွန်တော်ဟာ တရားသံတွေကို နားထောင်ပြီး အိပ်မွေ့ချ ခံရသူလို ဖြစ်နေတယ်၊ ခရစ်တော်ဟာ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်နေသလို ထင်မိတယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေရာဟာ သခင် ယေရှု မွေးခဲ့တဲ့ နေရာ၊ သူ တရား ဟောခဲ့တဲ့ နေရာ၊ သူ သက်တမ်း ကုန်ရာ နေရာ၊ ခရစ်တော် ပြန်လည် ရှင်သန် ထမြောက်ရာ နေရာ၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေရာဟာ ကျွန်တော့် ဆန္ဒ အာသိသတွေကို ဖြည့်ပေးမယ့် နေရာ’

mgyoe.com

အစွရေးတွင် တပ်မှ ထွက်ပြီး သာသနာ့ဘောင်သို့ ဝင်နိုင်ရန် အတွက် မာလုသည် လပေါင်း များစွာ ကြာအောင် စောင့်ရသည်။ ရွာသူတို့၏ စရိုက်တွေ အရိုး စွဲနေပြီး ဦးပြည်းကို ပြောင်အောင် ရိတ်ထားသည့် ကိုရင်လေး မာလုသည် တစ်နှစ်လောက် ကြာသည့် အခါတွင် ခြောက် ရာစုနှစ်က သျှင် ဘာနာဒစ် ပညတ်ခဲ့သော ဝိနည်းများနှင့် အညီ ဆင်းရဲ ခြိုးခြံရသော ဗြဟ္မစရိယ သိက္ခာ အကျင့်တွင် နေသားကျလာခဲ့သည်။

ပြောက်ကျား တပ်သား တစ်ဦး၏ ဘဝမှ သာသနာတော်၏ ဝန်ထမ်း တစ်ဦး ဘဝသို့ ကူးပြောင်းရသည့် ကိစ္စသည် ထိုတစ်နှစ်တာ အဖို့ နာကျင်ခက်ခဲသည့် ဖြစ်စဉ် တစ်ခုကို ဖြတ်သန်းရခြင်းနှင့် တူသည်။

‘ကျုပ်အဖို့ အခက်ဆုံးကတော့ ဘုန်းတော်ကြီးတွေ စုပြီး ဘုရား ရှိခိုးရတဲ့ ကိစ္စပဲဗျ။ ကျုပ် ယူဆတာက ဘုရား ရှိခိုးတယ် ဆိုတာ တစ်ဦးတည်း တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်စွာ လုပ်ရတဲ့ အလုပ်မျိုးလို့ ယူဆတယ်။ ကျုပ်တို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာတော့ ဘုရား ရှိခိုးတာကို ဘုန်းတော်ကြီးတွေ စုပြီး အကျယ်ကြီး ရွတ်ကြတယ်။ ဓမ္မကျမ်းစာ တစ်ပုဒ်ကိုပဲ ဘုန်းတော်ကြီးတွေ စုပြီး ထပ်တလဲလဲ ရွတ်နေတာကို နားထောင်ရင်း မေးခွန်း တစ်ခုကို ကိုယ့် ဘာသာကိုယ် မေးမိတယ်။ ကျုပ် မေးခွန်းဟာ ဂိုဏ်းတော့ သင့်ချင် သင့်မယ်ပေါ့ဗျာ။

‘ဒီလို ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းအောင် အော်ဟစ်ပြီး ထပ်ပြန်တလဲလဲ ရွတ်ဖတ်နေတာတွေဟာ ကိုယ့်ရဲ့ ဘုရား ကိုင်းရှိုင်းတဲ့ စိတ်ကို လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် ထုံးတမ်း တစ်ခု အဖြစ် ပေါ့ပျက်ပျက် ဖြစ်သွားအောင် လုပ်ရာ မရောက်ပေဘူးလားလို့’

ကိုရင် မာလုသည် သူ့သံသယကို သူ့ဆရာ ဘုန်းတော်ကြီးကို လျှောက်ကြည့်သည်။

ဆရာ ဘုန်းတော်ကြီးက သူ့စကားများကို နားထောင်ရင်း အပြစ် တင်သည့် ဟန်ဖြင့် ပြုံးနေသည်။

‘အိမ်း၊ ငါ ကိုရင် ဘဝနှင့် ဒီကျောင်းကို ရောက်လာတုန်းက တိုက်အုပ် ဘုန်းကြီး လုပ်သလို လုပ်ရမယ့်ပုံ ဖြစ်နေပြီ။ ဆာလံ ကျမ်းစာတို့ ဘာတို့ကို ရွတ်တဲ့ အခါမှာ အဲဒီထဲမှာ ပါတဲ့ ကျမ်းစာ တစ်ပုဒ်ကိုပဲ အာရုံ စိုက်၊ ဘယ်အပိုဒ်ကိုပဲ ရွတ်ရွတ်ပေါ့ကွာ။

mgyoe.com

‘ဥပမာ ဒုက္ခဆင်းရဲ ရောက်သူ အပေါင်းတို့၏ ငိုကြွေးသံကို ကိုယ်တော် အရှင် ကြားတော်မူပါ ဆိုတဲ့ အပိုဒ်ကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ်တော် အရှင် သား သမီးများအား မျှော်လင့်ချက်၏ ပီတိကို ပေးသနားတော်မူပါ ဆိုတဲ့ အပိုဒ် ကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်အပိုဒ် ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ တစ်ပိုဒ်ပိုဒ်ကို အာရုံစိုက်ပြီး အဲဒီ အပိုဒ်ကို သတိသွင်း၊ ကိုယ်က တခြားသူတွေနှင့် အတူ ရှေ့က စာပိုဒ်တွေကို ဆက်ရွတ်နေပေမဲ့ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာတော့ အဲဒီ ကိုယ် အာရုံ သွင်းထားတဲ့ အပိုဒ် ကိုပဲ သတိနှင့် လိုက်မှတ်နေ၊ အာရုံ မလွင့်နှင့်၊ မထွေပြားနှင့်။

‘ဒီလို မှတ်နေရင်း ကိုယ့်စိတ်ကလည်း တစ်ဖက်က သခင် ယေရှုရဲ့ ဖြစ် တော်စဉ်ကို နှလုံးသွင်း၊ ကိုရင် မှတ်နေတဲ့ စာတွေဟာ သခင် ယေရှု ကိုယ်တော် တိုင် အနားမှာ လာဟောနေတာလို့ ဆင်ခြင်၊ သခင် ယေရှုရဲ့ သာဝကတွေနှင့် ကိုယ်တိုင် အနားမှာ လာဟောနေတာလို့ သတိမှတ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီ တရားကို မျက်မှောက် ကြုံတွေ့နေရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေနှင့် ထင်ဟပ်ပြီး ဆင်ခြင်။

‘အဲဒီအခါမှာ ကိုရင် တရားစာ ရွတ်တာ၊ ကိုရင် ဘုရား ရှိခိုးနေတာ သမာဓိ ရလာလိမ့်မယ်၊ အဲဒီက တစ်ဆင့် ဉာဏ်စဉ်ကို ရလာလိမ့်မယ်’

ကိုရင်လေး ဖိလစ် မာလု၏ ခေါင်းထဲတွင် မေးခွန်းတွေ ပြည့်နေသည်။

ဥပမာအားဖြင့် လူလောကကြီးကို ကယ်တင်ရန် မိမိတို့ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဆုတောင်း နေသည်ကို ကိုယ်တော် အရှင်သည် မည်သို့ တုံ့ပြန်သနည်း ဆို သည့် မေးခွန်းမျိုး ဖြစ်သည်။

‘ခု ကျုပ်တို့က ဘုရားစာ တရားစာတွေ ရွတ်နေတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ ဆုတောင်းတွေကို ထာဝရ ဘုရားသခင်က ဘယ်လို တုံ့ပြန်သလဲ၊ မြေကြီးပေါ်က လူတွေ အတွက် ဘယ်လို စောင့်မသလဲ၊ တစ်ခုခုကိုတော့ လက်ဆုပ် လက်ကိုင် ပြချင်တယ်ဗျာ။

‘ဒါပေမဲ့ ခုလောလောဆယ်မှာ လက်ဆုပ် လက်ကိုင် ထောက်ပြစရာ မရှိတော့ တော်တော်လေး ခက်နေတယ်’ ဟု ကိုရင် မာလုက ညည်းသည်။

တစ်နေ့တွင် ကိုရင် မာလုထံသို့ အမေရိကန် နှစ်ဦး ရောက်လာကြသည်။ ဘုန်း တော်ကြီး ကျောင်းတွင် ပြတိုက်ကလေး တစ်ခု လုပ်ပြီး သိမ်းဆည်းထားသည့် ရှေးဟောင်း ကျောက်စာများကို လာကြည့်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်မှာ စတိန်း ဆိုသူ ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ယောက်မှာ ဘလွန်း ဆိုသူ ဖြစ်သည်။

စတိန်းမှာ မုတ်ဆိတ်မွေးတွေ၊ ပါးသိုင်းမွေးတွေ အပြိုင်းအရိုင်းနှင့် ဖြစ်ပြီး သူခေါင်းက ဆံပင်နှင့် ရောထွေးသွားသည်။ စတိန်းကို ကြည့်ရသည်မှာ သမ္မာကျမ်းစာ ပုံပြင်တွေထဲက ပုရောဟိတ် တစ်ပါးနှင့် တူနေသည်။

သူ့ဇာတိမှာ ပင်ဆယ်ဗေးနီးယား ပြည်နယ် ဖြစ်ပြီး သူ့မိဘများက ပင်မင်း လုပ်ငန်းကို လုပ်ကြသည်။ ညပိုင်းတွင် သုဘရာဇာ လုပ်ငန်း တစ်ခုတွင် အလုပ် လုပ်ပြီး နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ကျောင်းတက်သည်။

ထို့နောက် ဆန်ဖရန်စစ္စကို တက္ကသိုလ် ရှေးဟောင်း သုတေသန ဌာနတွင် တက်ရောက်သည်။ တက္ကသိုလ်မှာ ဘွဲ့ရသည့် အခါတွင် သူသည် ဂျေရုဆလင်ရှိ အမေရိကန် တက္ကသိုလ်မှ ပညာသင်ဆု ရပြီး ရှေးဟောင်း ကင်စွန် လူမျိုးတို့၏ မြို့တော် ဖြစ်သည့် ဂီဇာတွင် ရှေးဟောင်း သုတေသန အတွက် တူးဖော်ရန် တာဝန်ကျသည်။

ဂီဇာမှာ လာထရွန်း ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းနှင့် ခြောက်မိုင်ခွဲခန့်သာ ဝေးသည်။ မကြာသေးမီက တူးဖော်ရေး လုပ်ငန်းများကို လုပ်ခဲ့ရာတွင် သမ္မာကျမ်းစာ ဆိုင်ရာ ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းများကို ကျွမ်းကျင်သူ ဘလွန်းနှင့် တွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အသက် သုံးဆယ့် နှစ်နှစ်ရှိ ဘလွန်းသည် ကိုလံဘီယာ တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရခဲ့ပြီး ဘရွတ်ကလင်မှ ရေဝတီ တရားဟော ဆရာ တစ်ဦး၏ သား ဖြစ်သည်။

မျက်နှာ ရှည်ရှည် ငေါငေါ၊ သတ္တုကိုင်း မျက်မှန် တပ်ထားသည့် ဘလွန်းသည် ရှေးဟောင်း ယဉ်ကျေးမှုများကို ကယ်တင်သူ တစ်ဦးနှင့် မတူ၊ ဗုံးထောင်သည့် မင်းမဲ့ဝါဒီ တစ်ဦးနှင့် တူနေသည်။

အမေရိကန် လူငယ် နှစ်ယောက်သည် လာထရွန်း ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းသို့ မကြာခဏ ရောက်လာကြကာ ကျောက်စာများ၊ ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းများကို ဓာတ်ပုံ ရိုက်ကြသည်။ ပုံကြမ်း ကူးကြသည်။

အထူးသဖြင့် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း တစ်သိန်းခန့်က ရှိခဲ့သော ကျောက်ပုဆိန်များ၊ ကျောက်တုံး လက်နက် ကိရိယာများကို အဓိက ထား၍ လေ့လာကြသည်။

သူတို့သည် သမိုင်းကြိုခေတ်က ပစ္စည်းများကို သာမက နေရာတကာ စိတ်ဝင်စားကြသဖြင့် ကိုရင် မာလုက ဆိုက်ပရပ်ပင်များ ဝိုင်းရံနေသည့် စိတ်ဝင်စားဖွယ် သုသာန်ကလေး တစ်ခုကိုလည်း ပြခဲ့သည်။

mgyoe.com

‘ကျွန်တော်တို့ တစ်သက်မှာ မြေကြီးထဲက တူးဖော်လို့ ရတဲ့ ပစ္စည်းတွေ၊ ရှေးဟောင်း လက်ရာတွေ၊ အကြွင်းအကျန် ပစ္စည်းတွေ၊ ရှေးဟောင်း ကျောက်စာတွေကို တွေ့ခဲ့ဖူးပြီ။

‘ဒါပေမဲ့ သာမန် သစ်သား လက်ဝါးကပ်တိုင်ကလေးတွေပေါ်မှာ ထွင်းထားတဲ့ ခရစ်ယာန် နာမည်တွေ အတန်းလိုက် အတန်းလိုက် မြင်ရတာလောက် တစ်ခါမှ စိတ်မထိခိုက်ဖူးဘူး။ လူတွေက မသေပျောက်နိုင်သော အမတ်လို့ ပြောကြတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီနေ့မှာ ကျွန်တော်ဟာ အမတ်ရဲ့ သဘောကို နားလည် လာခဲ့တယ်လေ’

နောင် နယူးယောက် ဆေးရုံပေါ်တွင် မကျန်းမမာ ဖြစ်ကာ လဲနေစဉ် တွင် စတိန်းက ထိုသူ့သန်ကလေးသို့ ရောက်သွားစဉ် သူ့စိတ်ထဲတွင် ပေါ်လာသည့် ခံစားချက်ကို ပြန်၍ ပြောပြသည်။

[၄]

‘သမီး၊ နင့်ကို ဘုရားရိုက်ပြီ’
ဗာရာဏသီ၊ အိန္ဒိယပြည်။
၁၉၈၀ ပြည့်နှစ် ဆောင်းဦး။

သူ့သမီးငယ် အနန်ဒါတွင် ကိုယ်ရေပြား ရောဂါ စွဲနေပြီ ဆိုသည့် သတင်းသည် ဗာရာဏသီက သုဘရာဇာကြီး အဖို့ ဂင်္ဂါ မြစ်ရိုးတွင် မိုးလောက် မြင့်သည့် ဒီရေကြီး တက်လာပြီ ဆိုသည့် သတင်းထက် တုန်လှုပ်ဖွယ် ကောင်းသည်။

သူတို့ မျိုးရိုးသည် နဂိုကမှ အောက်တန်း အကျဆုံးသော ဇာတ်မျိုးတွင် မွေးလာရသည့်ထဲတွင် ယခု သူတို့ကို ပို၍ အောက်တန်း ကျသွားစေသည့် ရောဂါ စွဲကပ်လာပြန်ပြီ။

ယဉ်ကျေးမှု အရုဏ်ဦးဆီလောက် ကတည်းကပင်လျှင် အိန္ဒိယပြည်သည် ရွံရှာဖွယ် ရောဂါစွဲသူတို့ကို ကြည့်ခဲ့သော ထုံးစံ ရှိသည်။

မောရှေက အနာကြီးရောဂါ စွဲကပ်သူတို့ကို ဒုစရိုက် ကျူးလွန်သူများဟု မဟောမီ၊ အနာကြီးရောဂါ စွဲကပ်သူတို့ကို လူ့အခွင့်အရေးများ ပိတ်ပင်ခြင်း ပြုသည့် အလယ်ခေတ် မတိုင်မီ ရှေးပဝေသဏီ ကတည်းကပင်လျှင် အနာကြီး

mgyoe.com

ရောဂါ၏ ဇာတိ ရပ်ဋ္ဌာနဟု ယူဆဖွယ် ရှိသည့် အာရုံတိုက်သည် အနာကြီး ရောဂါသည်တို့ကို ရှုတ်ချခဲ့ကြသည်။

ဥရောပတွင် အနာကြီး ရောဂါသည်တို့ကို ခလောက် ဆွဲပေးခြင်း၊ သူတို့ ၏ အဝတ်အစားများကို မီးရှို့ခြင်း၊ သူတို့ကို လူသူ ကင်းဝေးရာတွင် ‘ကံရွာ’ တည်ပေးခြင်း စသည်တို့ကို ပြုသကဲ့သို့ ယနေ့ အချိန်တွင် အိန္ဒိယ ပြည်၌လည်း သူတို့ကို အလေအလွင့်များ အဖြစ် သဘောထား နေကြသေးသည်။

မည်သည့် အိန္ဒိယ လူကောင်းကမျှ သူတို့ရွာ အနီးတစ်ဝိုက်၊ သူတို့ ရပ် ကွက် အနီးတစ်ဝိုက်သို့ ဖြတ်သန်းသွားလေ့ မရှိကြ။ မည်သည့် အနာကြီး ရောဂါသည်မျှ လူကောင်းသူကောင်းတို့ အိမ်သို့ သွားလာခြင်း မပြု။

သို့တိုင်အောင် ပြည်တွေ စိုရွဲလျက် လက်ခြေ ငုံးတိဖြင့် အိန္ဒိယပြည် အနှံ့ သွားလာနေသည့် အနာကြီး ရောဂါသည် ဦးရေသည် ငါးသန်းခန့် ရှိ နေသည်။

အထွတ်အမြတ် ထားရာ ဗာရာဏသီ မြို့တော်သည် အနာကြီး ရောဂါ သည် အများစုကို ဖိတ်ခေါ်နေသည်ဟု ထင်ရ၏။ ဂင်္ဂါ မြစ်ကမ်းသို့ လာကြ သည့် ရာထောင် မကသော ဘုရားဖူးတို့သည် လောကတွင် အနိမ့်ကျဆုံးဟု သူတို့ ယူဆသည့် ရောဂါသည်များအား ပေးကမ်း စွန့်ကြဲတတ်ကြသည်။ ဤ သို့ ယခု ဘဝတွင် ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုခြင်းဖြင့် နောင်ဘဝတွင် အကျိုးပေး ကောင်းမည်ဟု ယူဆကြသည်။

မြစ်ဆိပ်သို့ ဆင်းသည့် လှေကား တစ်လျှောက်တွင် ခွက် လက်စွဲ၍ တောင်းရမ်းနေသည့် အနာကြီး ရောဂါသည်များသည် ထိုအချက်ကို ကောင်း ကောင်း သတိ ပြုမိကြသည်။

ညတွင် အနာကြီး ရောဂါသည်များသည် ကိုယ်ကို တရွတ်ဆွဲကာ မြစ် ဆိပ်သို့ ဆင်းလာကြပြီး အိုင်းကျနေသော အနာကြီးများကို ဆေးကြော သုတ် သင်ကြသည်။

နောင်ဘဝတွင် လူကောင်း ပကတိ ပြန်ဖြစ်ရန် နတ်ဒေဝတာများထံ ဆုတောင်းကြသည်။

အနန်ဒါ၏ ကိုယ်တွင် ရောဂါ စွဲကပ်လာခြင်းမှာ ထိုသို့ ညစ်ပတ်နေသော ရေနှင့် အစဉ်အမြဲ ထိတွေ့နေသဖြင့် စွဲကပ်လာခြင်း ဖြစ်သည်မှာ သေချာသည်။

ညစ်ညမ်းနေသော ထိုမြစ်ရေသည် ‘ဂင်္ဂါ မြစ်ကမ်းက လင်းတကလေး’ ၏ ရောဂါပိုး ခုခံနိုင်စွမ်းအားကို အနိုင် ရသွားလေပြီ။

နောက်ဆက်တွဲ ဖြစ်လာသည့် အဖြစ်အပျက်များကို အနန်ဒါ၏ တစ်သက်တွင် မမေ့နိုင်တော့။

အနန်ဒါ၏ သတင်းကို ကြားသည်နှင့် အဖေသည် အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ကာ ဆိုက်ကား တစ်စီး ခေါ်၍ သတို့သား မိဘများထံ သွားပြီး တောင်းပန်သည်။ မင်္ဂလာဆောင် ကိစ္စကို ဖျက်သိမ်းသည်။ သတို့သား အိမ်မှ ပြန်လာပြီးနောက် အိမ်သားများနှင့် အတူ သမီးကို ခေါ်သည်။

‘ကဲ သမီး၊ နင့်ကို ဘုရားရိုက်ပြီ၊ နင် ဒီမှာ မနေနှင့်တော့၊ သွားတော့’ အဖေသည် တံခါးကို ညွှန်ပြသည်။

အဖေက သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ကျပ်တန် တချို့ကို ထုတ်ပြီး အနန်ဒါကို လှမ်းပေးသည်။

အမေက အဝတ်အစား အချို့၊ မုန့် အနည်းငယ်နှင့် ငှက်ပျောသီး နှစ်လုံး ပါသည့် အထုပ်ကလေး တစ်ထုပ်ကို ယူလာသည်။

အနန်ဒါက အထုပ်ကို လှမ်းယူသည်။ သို့ရာတွင် မလှုပ်မယှက်။ ကြောက်ခြင်း၊ စိတ်ထိခိုက်ခြင်းတို့ကြောင့် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။

ထို့နောက် အနန်ဒါသည် အိမ်ပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ တံခါးပေါက် အရောက်တွင် နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်မိ၏။ အိမ်သားတွေက သူ့ကို တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေကြသည်။ ဦးလေးတွေ၊ အဒေါ်တွေ၊ ဝမ်းကွဲ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေနှင့် သူ့အဘွား။ နံရံတွင် ချိတ်ထားသည့် ဓာတ်ပုံထဲက သူ့ အဘိုးသည်ပင်လျှင် သူ့ကို တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။

အဖေ နောက်တွင် ရပ်၍ တရှုပ်ရှုပ် ငိုနေသည့် သူ့မောင် အငယ်လေးကို မြင်သည့် အခါတွင် အနန်ဒါ လှည့်ပြန်လာချင်သည်။ အမေ၏ ခက်ထန်သည့် အကြည့်ကြောင့် ခြေလှမ်းတွေ တုံ့သွား၏။

အနန်ဒါသည် ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့ကာ လူတွေ ရှုပ်ယှက် ခတ်နေသည့် လမ်းကြားလေးထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ထုံးစံ အတိုင်း ဆိုလျှင် ထိုသို့ နှင်ထုတ် ခံရခြင်းသည် သေဒဏ် ပေးခံရခြင်းနှင့် အတူတူ။ သူသည် မြို့ထဲက မည်သည့် အိမ်တံခါးကိုမျှ သွားခေါက်ပိုင်ခွင့် မရှိတော့သည်ကို ‘ဂင်္ဂါ မြစ်ကမ်းက လင်းတကလေး’ ကောင်းကောင်း သိသည်။

mgyoe.com

ဇာတ်နိမ့်သူ တစ်ယောက်သည် မည်သူ့ကိုမျှ လက်ဖျားကလေးနှင့်ပင် တို့ခွင့် မရှိ။ သူ့ ဘဝ သက်တမ်း တိုတိုလေးတွင် လူ့အဖွဲ့အစည်းမှ ဝိုင်းပယ်ခြင်းကို တစ်လျှောက်လုံး ကြုံခဲ့ရသည်။

အနန်ဒါသည် ဇာတိအားဖြင့် ဇာတ်နိမ့်သူ ဖြစ်နေရသည့် အထဲတွင် အဖေက သုဘရာဇာ ဖြစ်နေလိုက်သေးသည်။ ထို့ကြောင့် လမ်းသွားလျှင်ပင် အခြားသူများ အပေါ်တွင် သူ့အရိပ် မထိုးအောင် ရှောင်ကွင်း၍ သွားခဲ့ရသည်။

ကဏန်းချောင်းလေး တစ်ချောင်း ဝယ်လိုလျှင်၊ အမွှေးတိုင်လေး တစ်တိုင် ဝယ်လိုလျှင်ပင် ပိုက်ဆံကို ဈေးသည်ဆီသို့ အဝေးက လှမ်းပစ်ပေးပြီး ဝယ်နေရသည်။ နက်မှောင်သော သူ့ မျက်လုံးများနှင့် မကြည့်မိအောင် မျက်လွှာကို ချထားရသည်။

အိမ်မှာပင်လျှင် အနန်ဒါသည် မျက်နှာကောင်း မရချင်။ မိဘများက သူ့ မွေးလာမှ သူတို့တစ်တွေ ပြိုဟ်ဆိုး ဝင်သည်ဟု ယူဆကာ ငြိုငြင်ကြသည်။ မိဘ မေတ္တာ၊ မိဘ၏ ယုယမှုတို့ကို ဘာမျှ မရ။

အနန်ဒါသည် ကျောင်း မနေခဲ့ရသဖြင့် စာလည်း မဖတ်တတ်။ ရေးလည်း မရေးတတ်။ သို့ရာတွင် အဖေက လူပေါင်းစုံဖြင့် ဆက်ဆံရသည့် လုပ်ငန်းကို လုပ်နေသဖြင့် ဘာသာစကား အမျိုးမျိုးကိုတော့ နားယဉ်နေပြီ။ သူတို့ အရပ်တွင် သုံးသည့် ဗဘိုပူရီ စကား အပြင် ဟိန္ဒူ၊ အူရဒူ၊ ဘင်္ဂါလီ စကားတို့ အပြင် ဂူဂျာရတီနှင့် မာရသီ စကားတို့ကိုပင် အနည်းအပါး နားလည်သည်။ ထိုဒေသများမှ ချမ်းသာသည့် ဟိန္ဒူများသည် ဗာရဏသီသို့ ခေါင်းချရန် လာရောက်ကြသောကြောင့် ထိုစကားများကို ကြားဖူးနားဝ ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ လုပ်ရသည့် အလုပ်နှင့် နေရသည့် ပတ်ဝန်းကျင်သည် အနန်ဒါကို ချမ်းသာခွင့် မပေးပါ။ များစွာသော အိန္ဒိယ ကလေးသူငယ်များ ထုံးစံ အသက်ဆယ့်သုံးနှစ်လောက် ရောက်သည်နှင့် အနန်ဒါသည် ဖိုမ ကိစ္စများကို ကြားဖူး မြင်ဖူးနေလေပြီ။ ဘုရားကျောင်းများ တစ်ဝိုက် လူသူ ကင်းရှင်းသော လမ်းကြားများတွင် ပြည့်တန်ဆာများ၊ မိန်းမလျာများ မြူဆွယ်ကြသည်ကို မြင်ဖူးနေပြီ။ ကလေး မွေးသည်ကို မြင်ဖူးနေပြီ။ ဝေဒနာ ခံစားရသည်ကို မြင်ဖူးနေပြီ။ သေခြင်းကိုမူ မမြင်ချင်လျှင် အဆုံး။

အကြင်နာ ကင်းမဲ့သော သူ့ဘဝသည် ကြမ်းတမ်း ခက်ထန်သည့် ဘဝကြမ်း ဖြစ်ရာ တုန်လှုပ် ချောက်ချားဖွယ် မှန်သမျှကို ယဉ်ပါးသွားအောင် သင်

mgyoe.com

ကြား ပေးလိုက်သည့်နှယ် ရှိသည်။ ကြမ္မာ ဂြိုဟ်ဆိုး၏ ရိုက်ပုတ်မှုကို ခံနိုင်အောင် လေ့ကျင့် ပေးလိုက်သည့်နှယ် ရှိသည်။ အနည်းဆုံး သူ့ကိုယ်သူတော့ ခံနိုင်ရည် ရှိသည်ဟု အနန်ဒါ ထင်သည်။

ထို့ကြောင့် အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့ရသည့် အခါ ရှေ့တွင် ဘာဖြစ်မည် ဆိုသည်ကို သူ မစဉ်းစား။ သူ တွေး၍ မကြောက်။

အနန်ဒါသည် တစ်လလုံးလုံး လမ်းများပေါ်တွင် လေလွင့်နေသည်။ မြစ်ဆိပ်သို့ ဆင်းသည့် လှေကားများပေါ်တွင်၊ ဝတ်ကျောင်း အတက် လှေကားများပေါ်တွင် တောင်းရမ်းသည်။ အမှိုက်ပုံများကို မွှေနှောက် စားသောက်သည်။ ဈေးထဲက ဆိုင်များမှ အလစ် သုတ်သည်။

နဂိုက ပိန်ချုံးသည့် ခန္ဓာကိုယ်ကလေးသည် ပါးပါး လှုပ်လှုပ်လေးသာ ကျန်တော့သည်။ သန်ကောင်တို့ သောင်းကျန်းသဖြင့် သူ့ဝမ်းဗိုက်သည် ပူဖောင်းနေသည်။ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသည့် သူ့ဆံပင် ဘုတ်သိုက်ထဲတွင် သန်းကြီးမတွေ အသိုက် ဆောက်နေကြသည်။

တစ်နေ့တွင်မူ မခံမရပ်နိုင်အောင် ဆာလောင်လွန်းသဖြင့် အနန်ဒါသည် ငွေတိုးချေးစားသူ မဟာရာဂျန် တစ်ဦး၏ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သွားသည်။ သူ့လက်တွင် ဝတ်ထားသည့် ရွှေလက်စွပ်ကလေးနှင့် သူ့နှာသီးတွင် တပ်ဆင်ထားသည့် နှာသီးကွင်းကလေးကို ရသမျှနှင့် ရောင်းရန် ဖြစ်သည်။

သူ့ကို သနားသဖြင့် ငွေတိုးချေးသူက သူ့ပစ္စည်းကလေးတွေ အတွက် ငွေ နှစ်ဆယ် ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ အမှန်ကတော့ သူ့ပစ္စည်း တန်ဖိုးမှာ ဆယ့်ငါးကျပ်လောက်သာ ရှိသည်။

ထိုပိုက်ဆံကလေးဖြင့် အနန်ဒါသည် ဆယ်ရက်လောက် ကောင်းကောင်း စားလိုက်သည်။ ကြံ ဝယ်စုပ်သည်။ ငှက်ပျောသီး ဝယ်စားသည်။

တစ်ညနေတွင်မူ ပိုက်ဆံလည်း ကုန်၊ အကြံလည်း ကုန်သဖြင့် အနန်ဒါသည် ဘူတာရုံ ပလက်ဖောင်း တစ်ခုတွင် ထိုင်ပြီး ပိုက်ဆံ တောင်းနေသည်။ ထိုစဉ် နတ်တစ်ပါးသည် သားသားနားနား ဝတ်ထားကာ စကားပြော ချိုသာသည့် လူတစ်ယောက် အသွင် ဖန်ဆင်း၍ သူ့အနားသို့ ရောက်လာသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က သူ့ကို ရက်ရက်ရောရော ပေးကမ်း စွန့်ကြဲသည်။ သူ့လက်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ကြေမွနေသည့် တစ်ဆယ်တန် ငွေစက္ကူ တစ်ရွက်။ အနန်ဒါသည် ထိုမျှ ရက်ရောသော ကျေးဇူးရှင်၏ မျက်နှာကို မော်၍ မကြည့်ရဲ။

‘ငါ့ကို ကျေးဇူး တင်မနေနှင့်၊ ငါက နင့်ကို သဘောကျလို့ ပေးတာ’

သူက ခပ်ပြောင်ပြောင်ပင် ပြောသည်။

ထိုသူက အနီးတွင် ထိုင်ချလိုက်ကာ သူ့ဇနီးမှာ သူ့အဖေ နေမကောင်း သဖြင့် ကာလကတ္တားသို့ သွားနေကြောင်း၊ တော်တော်နှင့် ပြန်ရောက်ဦးမည် မဟုတ်ကြောင်း၊ အိမ်တွင် ကလေး သုံးယောက် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြောင်း၊ ထိုကလေး တွေကို ထိန်းဖို့ အိမ်ဖော် တစ်ယောက် လိုနေကြောင်းဖြင့် ပြောသည်။

‘ငါ့အိမ်က ဒီနားလေးတင်ပဲ၊ နင့်အဖို့ အဆင်ပြေမှာပါ၊ နင့်ကို တစ်ပတ် ကို ဆယ့်ငါးကျပ် ပေးမယ်’

အနန်ဒါ၏ စိတ်တွင် ဝါနက်ရှုန နတ်မင်း လူယောင် ဖန်ဆင်း၍ ရောက် လာသည်ဟု ထင်မိသည်။ အနန်ဒါသည် သူ့ကို မရဲတရဲ မော်ကြည့်၏။ ထို့ နောက် ခေါင်းကို ညိတ်ပြသည်။ ထို့နောက် မတ်တတ် ရပ်ကာ သူ့နောက်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။

ဘုရားဖူးတွေ လာလေ့ ရှိသည့် အခြားသော နေရာများကဲ့သို့ပင် ဗာရာဏသီတွင်လည်း မကောင်းသည့် သက်မွေးမှု လုပ်ငန်းတွေ စုံသည်။ ထို လုပ်ငန်းများထဲတွင် စီးပွားလမ်း အဖြောင့်ဆုံးမှာ ပြည့်တန်ဆာ လုပ်ငန်း ဖြစ်သည်။ ထိုလုပ်ငန်းတွင် မိန်းကလေးငယ်များလည်း ပါဝင်နေကြသည်။ အပျို စစ်စစ် ကလေးများနှင့် ပေါင်းဖော်ရခြင်းသည် ယောက်ျားတို့၏ စွမ်းအားကို တိုးစေ၍ ကာလသား ရောဂါကိုလည်း ပျောက်ကင်းစေသည်ဟု ဗာရာဏသီတွင် အပြော ရှိကြသည်။ ဗာရာဏသီတွင် ထိုသို့သော ဇိမ်အိမ်တွေ မရေမတွက်နိုင်။ ထို ဇိမ်အိမ်များသို့ လိုအပ်သည့် ကုန်ပစ္စည်း မှန်မှန် ပေးသွင်းနေသူများလည်း အများအပြား ရှိသည်။ ဇိမ်ကုန်သည်များသည် သနားစဖွယ် ထိုပစ္စည်းတို့ကို နီပေါရှိ ဆင်းရဲသော မိသားစုများထံမှ ဝယ်ယူလာခဲ့ကြသည်။ သို့မဟုတ်လျှင် လည်း ဒလန် အများအပြား စေလွှတ်၍ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် လက်ထပ်ကာ ခေါ်လာခဲ့ကြပြီး မြို့သို့ အရောက်တွင် ရောင်းစားကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် လည်း ခြိမ်းခြောက် ဆွဲခေါ်လာကြသည်။

အနန်ဒါက ပြောသည်။

‘ကျွန်မ ကျေးဇူးရှင်က သူ့အိမ်ကို ခေါ်သွားတယ်ရှင်၊ ကျွန်မကို တက္ကစီ တစ်စီးပေါ် အတက် ခိုင်းပြီး သူကလည်း ကျွန်မ ဘေးက ငြိုက်လာတယ်၊ ကားက မြို့စွန်ကို မောင်းလာတယ်ရှင်၊ တော်တော်ကို မောင်းရတယ်၊ အတော်

ကြာတော့ ဘုရားကျောင်း တစ်ကျောင်း ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်တယ်။ ရှေ့မှာ သံဝင်း တံခါးကြီးနှင့် ရှင့်။

‘ဘုရား ကျောင်းဝင်းထဲကို ရောက်တော့ ကျွန်မတို့လို ကောင်မလေးတွေ အယောက် နှစ်ဆယ်လောက် တွေ့တယ်ရှင့်။ ကွက်လပ်ထဲမှာ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်နေရတယ်။ ဘေးမှာလည်း ဦးထုပ်ဖြူကလေးတွေ ဆောင်းထားတဲ့ လူတွေ က စောင့်နေကြတယ်ရှင့်။ ကားပေါ်က ဆင်းပြီး ထွက်ပြေးမယ် လုပ်သေးတယ် ရှင့်။ ဒါပေမဲ့ လက်နှစ်ချောင်းက ကျွန်မကို ဆွဲခေါ်ပြီး ဘုရားကျောင်းဝင်းထဲကို တွန်းလွှတ်လိုက်တယ်။’

‘အဲဒီရောက်တော့ ကျွန်မကို အထိုင် ခိုင်းတယ်။ ဒီတုန်းမှာ မိန်းမကြီး နှစ်ယောက် ထွက်လာပြီး ငှက်ပျောရွက်နှင့် ထုပ်ထားတဲ့ အထုပ် တစ်ထုပ် လာပေးတယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ ထမင်းကလေး နည်းနည်းနှင့် ပဲလှော်ကလေး နည်းနည်း ပါတယ်။ ကျွန်မလည်း ဘာပြောကောင်းမလဲ။ ဆာဆာနှင့် အကုန် စားပစ်လိုက်တာပေါ့။ စားပြီးတော့ ကျွန်မကို ဦးထုပ်ဖြူ ဆောင်းထားတဲ့ လူ တွေက ဘုရားကျောင်းထဲကို အတင်း တွန်းလွှတ် လိုက်ကြတယ်။’

‘အဲဒီမှာ ကျွန်မတို့ အရှင်လတ်လတ် ငရဲ ရောက်တော့တာပါပဲရှင်။’

‘ဝတ်ဘုရားကျောင်းထဲမှာ ဇိမ်ခေါင်းတွေက ပိုက်ဆံပေးထားတဲ့ ဟိန္ဒူ ဘုန်းကြီး အတုအယောင်တွေ ရှိတယ်လေ။ သူတို့က ကျွန်မတို့ကို နှစ်ရက်နှင့် နှစ်ညလုံးလုံး တရား ဟောတော့တာပါပဲ။ တစ်ခါတလေလည်း ခြိမ်းခြောက် သလိုလို ဘာလိုလို၊ တစ်ခါတလေမှာ ချောလိုက် ခြောက်လိုက်နှင့်။’

‘ကျွန်မတို့ ဒီလို ဆင်းရဲနေတာဟာ ရှေးဘဝက ကုသိုလ်ကောင်းမှု မပြု ခဲ့ကြလို့တဲ့။ မိန်းကလေး တစ်ယောက် အဖို့ ယောက်ျားတို့ရဲ့ အလို ဆန္ဒကို လိုက်လျောတာထက် ကောင်းတဲ့ ကုသိုလ် မရှိဘူးလို့လည်း ပြောကြတယ်။ တကယ် ဆိုးတဲ့ ဟိန္ဒူ ဘုန်းကြီး အတုတွေပါပဲရှင်။ တော်တော်လည်း ရက် စက်တဲ့ လူတွေပါ။’

‘ဘုရားကျောင်းထဲမှာ ရှိတဲ့ နတ်ရုပ် အမျိုးမျိုး ရှေ့မှာ ရှိခိုးခိုင်း၊ သူတို့ ရွတ်တဲ့ မန္တန်တွေကို လိုက်အဆိုခိုင်းနှင့် အမျိုးမျိုး ကြောက်အောင် လန့်အောင် လုပ်တော့တာပဲ။ နောက်တော့ ကျွန်မတို့လည်း ကြောက်လန့် လာကြတာပေါ့ ရှင်။ နှစ်ရက်လုံးလုံး ကျွန်မတို့ကို ဒီလို ခြောက်လှန့်လည်း ပြီးရော ကျွန်မတို့ လည်း သူတို့ ဆေးမိသလို ဖြစ်သွားပြီး သူတို့ စက်ကွင်းထဲကို ရောက်သွား တော့တာပါပဲ။ သူတို့ ခိုင်းရင် ဘာဖြစ်ဖြစ် လုပ်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီပေါ့။’

အနန်ဒါသည် ဗာရာဏသီတွင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်ကို ကောင်းကောင်း သိသည်။ သို့ရာတွင် အနန်ဒါ မသိသည့် နေရာတွေ ရှိသေးသည်။ မက်ပူဏိမ ပွဲတော် မတိုင်မီ တစ်ရက် အလိုတွင် အိန္ဒိယပြည် တစ်ပြည်လုံးတွင် အလားတူ ဂါထာ မန္တန်တို့ဖြင့် ရွတ်၍ မိန်းကလေးများအား ပြည့်တန်ဆာ အဖြစ်သို့ သွတ်သွင်းနေကြသည်။

ခန့်မှန်းခြေ စာရင်းများ အရ ကာနာတကာ ပြည်နယ် တစ်ခုတည်းမှာပင် လျှင် တစ်နှစ် တစ်နှစ်လျှင် မိန်းကလေးပေါင်း သုံးထောင်ကျော်တို့သည် ထိုနည်းများဖြင့် ပြည့်တန်ဆာ တပ်သို့ သွတ်သွင်းခြင်း ခံနေကြရသည်။ ပုလိပ်များကလည်း မြိုးမြီးမြက်မြက် ရသဖြင့် ထိုကိစ္စကို မမြင်ယောင် ပြုနေကြသည်။

ထိုသီတင်းပတ် အတွင်း၌ အနန်ဒါနှင့် သူ့အဖော်များသည် တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ နေခဲ့ကြရသည်။ သီတင်းပတ် တစ်ပတ် အကြာတွင်မူ သူတို့ တစ်သိုက်သည် မီးနီ ရပ်ကွက် တစ်ခု၏ လမ်းမကြီး တစ်ခုရှိ ညစ်ပတ်သည့် ရွံ့အိမ်များထဲတွင် တိရစ္ဆာန်များသဖွယ် ပိတ်လှောင် ခံနေကြရလေပြီ။

ကံကြမ္မာသည် အကျိုးစား သန်သည်ထင့်။ သူ့ကို ဖြားယောင်း ခေါ်ဆောင်ခဲ့သူတို့သည် သူ့ပါးပေါ်တွင် ရှိသည့် အကွက်ကလေးကို သတိ ထားမိကြသည်။ ထိုအကွက်ကလေး ပေါ်လာခြင်းသည် သူ့အဖို့ ကြမ္မာငင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

[၅]

အခန်းနံပါတ် ၅၁၆ ထဲက ပဟောဠိ။
လော့စ်အိန်ဂျလိစ်၊ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု။
၁၉၈၀ ပြည့်နှစ် ဆောင်းဦး။

အစကတော့ အင်ပြင် ထတာလောက်က စသည်။
နောက်တစ်နေ့ မနက် သူ အိပ်ရာမှ နိုးလာသည့် အခါ၌ သူ့လျှာနှင့် အာခေါင်တွင် အဖု အပိမ့်ကလေးတွေ ထနေသည်ကို သတိပြုမိသည်။
ပီတာမှာ အသက် သုံးဆယ့် တစ်နှစ် ရှိပြီး လော့စ်အိန်ဂျလိစ် အရှေ့ပိုင်း ရပ်ကွက် တစ်ခုရှိ ဖက်ရှင် အေဂျင်စီ တစ်ခုတွင် ကိုယ်ဟန်ပြမောင် လုပ်သည်။

mgyoe.com

မှန်ကြည့်သည့် အခါတွင် သူ့လျှာ တစ်ခုလုံးနှင့် ပါးစပ် တစ်ခုလုံး အဖြူရောင် သန်းနေသည်။ ပီတာသည် ပါးစပ်ကို ပလုတ်ကျင်း၍ ဆေးကြောသည်။ သူ့ ကိုယ်ပေါ်တွင် ယားနာ အဖု အပိမ့်ကလေးတွေ မကြာခဏ ပေါက်တတ်သည်။ သို့ရာတွင် ပါးစပ်တွင်မူ တစ်ခါမျှ မပေါက်စဖူး။

သွေးသား ဆူဖွိုးတုန်း သောင်းကျန်းကြသည့် အခြားသော လူငယ်များ လိုပင် သူ့တွင် မကြာခဏ ရေယုန်တွေ ပေါက်ဖူးသည်။ ကာလသား ရောဂါ ဖြစ်ဖူးသည်။ သင့်လျော်သည့် ကုသမှုကို ခံလိုက်သည့် အခါတွင် ရောဂါများ သည် ပျောက်သွားကြသည်။ ပါးစပ်ထဲက အဖု အပိမ့်ကလေးများသည် သုံး ရက် ကြာသည့် အခါတွင်လည်း ပျောက်မသွား။

ပီတာသည် အစားအစာ မျိုးရ ခက်လာသည်။ စားလိုက်သည့် အစား အစာသည် ဝမ်းဗိုက်ထဲသို့ ရှောရှောရှူရှူ ရောက်မသွား။ ရေနှင့် မျှောကြည့်သည့် အခါတွင်မှ ဝမ်းဗိုက်ထဲသို့ ရောက်သွားသည်။ လိမ္မော်ရည်ကလေး သောက်လျှင် ပင် ချောချောမောမော မရှိချင်။ သူ့ရောဂါ လက္ခဏာချက်များသည် ဆိုးသည် ထက် ဆိုးလာသည်။ မကြာမီ ဘာကိုမျှ မျိုး၍ မရတော့။ ဤတွင် ပီတာသည် လော့စ်အိန်ဂျလိစ်မြို့ရှိ ကယ်လီဖိုးနီးယား တက္ကသိုလ် ဆေးရုံသို့ ရောက်လာ ခြင်း ဖြစ်သည်။

တက္ကသိုလ် ဆေးရုံ အရေးပေါ်ဌာန တာဝန်ကျ ဆရာဝန်က သူ့ အခြေ အနေသည် အရေးကြီးသည်ဟု ယူဆသည်။ ရောဂါကို ခွဲခြားနိုင်ရန် လိုအပ် သည့် စစ်ဆေးမှုများကို လုပ်မှ ဖြစ်မည်။ ထို့ကြောင့် ဆေးရုံသို့ တင်သည်။ သူ့ အစာအိမ် ပြန်လမ်းကြောင်းကို အင်ဒိုစကုပ်ဖြင့် ကြည့်သည့် အခါတွင် အာခေါင် တစ်ခုလုံးမှာ မှိုတွေ တက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ယင်းမှာ ခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင် သွေးဖြူ ကလာပ်စည်းများ နည်းနေသည့် သဘော ဖြစ်သည်။ ဤတွင် ဆရာဝန်များသည် မျက်လုံး ပြူးသွားကြသည်။ တွေ့ရသည့် လက္ခဏာချက်များ အရ လူနာမှာ အကြီးအကျယ် ကိုယ်ခံစွမ်း အား လျော့နည်းနေသည် ဆိုသည့် သဘော ဖြစ်သည်။ အထူး ကြပ်မတ် ကုသသဖြင့် အာခေါင်နှင့် အစာအိမ် ပြန်လမ်းကြောင်းက အဖု အပိမ့်များမှာ လျင်မြန်စွာ ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

သို့ရာတွင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်တွင် သွေးဖြူ ကလာပ်စည်းများ ဘာကြောင့် ထိုမျှ လျော့နည်းသွားရသည် ဆိုသည့် အချက်ကိုမူ စမ်းသပ် ရှာဖွေ၍ မရဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ကယ်လီပိုးနီးယား တက္ကသိုလ် ကူးစက်ရောဂါ ဌာနတွင် ပီတာသည်
'အခန်း နံပါတ် ၅၁၆ က ပဟေဠိ တစ်ပုဒ်' ဖြစ်လာခဲ့သည်။

'တကယ်လိုသာ အခန်း နံပါတ် ၅၁၆ က လူနာရဲ့ ရောဂါမျိုးဟာ အိုင်အိုး
ဝါးနယ် ချောင်ကြို ချောင်ကြားမှာသာ ဖြစ်ခဲ့ရင် ဘယ်သူမှ သတိ ထားမိကြမှာ
မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဒီလူနာရဲ့ ရောဂါကတော့ တော်တော် ဆန်းတဲ့ ရောဂါ တစ်ခု
လို့ပဲ အောက်မေ့လိုက်ကြမှာပဲ။

'လူနာလည်း သေသွားရော ခြေရာလည်း ပျောက်ပြီး ကိစ္စ ပြတ်သွား
ရော၊ ဒါပေမဲ့ တက္ကသိုလ်ကြီး တစ်ခုက သိပ္ပံပညာဆိုင်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်မျိုး
မှာတော့ ဒီလို ပဟေဠိမျိုးကို တွေ့လိုက်တာနှင့် အားလုံးပဲ စိတ်ဝင်စားကြတယ်
လေ၊ သုတေသန တစ်ခု အောင်မြင်မှု ရတယ် ဆိုတာဟာ တကယ် တော်တဲ့
ဦးနှောက်နှင့် ပြဿနာနှင့် တွေ့ကြုံ ဆုံစည်းရာက ပေါ်လာတာပဲ မဟုတ်လား'

ကိုယ်ခံစွမ်းအား ဗေဒ ပညာရှင် လူငယ် တစ်ဦး ဖြစ်သည့် ဒေါက်တာ
မိုက်ကယ် ဂေါ့လိယက်က ထိုသို့ ပြောလေ့ ရှိသည်။

၁၉၈၀ ပြည့်နှစ် အောက်တိုဘာလ နံနက်ခင်း၌ 'တော်သည့် ဦးနှောက်'
တစ်ခု ဖြစ်သည့် မိုက်ကယ် ဂေါ့လိယက်သည် ဦးနှောက် ခြောက်နေသည်။

'ပထမတော့ ရောဂါက သွေးကင်ဆာ ဖြစ်လုဆဲ အခြေအနေ၊ ဒါမှမဟုတ်
သွေးကင်ဆာ ဖြစ်ခါစ အခြေအနေလို့ပဲ ထင်လိုက်မိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက
အရင်တုန်းက ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ သွေးကင်ဆာ ရောဂါမှာက ခုလို မှီစွဲတဲ့
ရောဂါနှင့် တွဲမလာဖူးဘူးလေ၊ တစ်ခါ ပဋိဇီဝ ဆေးတွေကိုသာ စားသုံးတာ
များတဲ့ အတွက် အူ အဝမှာ ဖြစ်တဲ့ ရောဂါလားလို့ စဉ်းစားမိတယ်။

'အဲဒီ ရောဂါမျိုးက အများအားဖြင့် လိင်တူ ဆက်ဆံသူတွေမှာ ဖြစ်လေ့
ရှိတယ်၊ အများအားဖြင့် သူတို့မှာ လိင် ဆက်ဆံမှု အရ ဖြစ်တတ်တဲ့ ရောဂါ
တွေ ဖြစ်လေ့ ရှိတာကိုး၊ ဒါပေမဲ့ ၅၁၆ က လူနာက ဒီလို အတွေ့အကြုံမျိုး
မရှိဘူးလို့ ဆိုလေတော့ ကျွန်တော် စဉ်းစားရ ကျပ်နေတယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် သူ
အစာအိမ် ပြန်လမ်းကြောင်းမှာ မှီတက်တာဟာ သွေးဖြူ ကလာပ်စည်းတွေ
လျော့နည်းနေတာနှင့် ဆက်စပ် မနေနိုင်ပေဘူးလားလို့ စဉ်းစားကြည့်စရာ ဖြစ်
လာတယ်၊ သွေးကို စစ်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ သွေးထဲမှာ အဖြူရောင် ကလာပ်
စည်းတွေ နည်းနေတာကို တွေ့ရတာကိုး'

mgyoe.com

သို့ဖြင့် ဒေါက်တာ မိုက်ကယ်သည် သဲလွန်စကို လိုက်ရှာသည်။

သဲလွန်စကို ရှာရာတွင် စမ်းသပ်မှု များစွာကိုတော့ လုပ်ရသည်။ သို့ရာတွင် ယနေ့ အထိ သိပ္ပံပညာက တီထွင်ထားခဲ့သော ဇီဝဗေဒဆိုင်ရာ စမ်းသပ်မှုများသည် မည်သည့် သဲလွန်စကိုမျှ မပေးနိုင်ကြ။ ထိုဘာသာရပ်နှင့် ပတ်သက်သမျှတို့ကိုလည်း စာမျက်နှာ ထောင်ပေါင်း များစွာသော ဆေးစာအုပ်တွေ၊ ဆေးပညာ ကျမ်းတွေထဲမှာ လိုက်ရှာသည်။ သို့ရာတွင် ရောဂါဗေဒ ရှာဖွေရေး ကိစ္စများတွင် မကြာခဏ ကြုံရတတ်သည့် အတိုင်း ၅၁၆ မှ လူနာ၏ ရောဂါကို ဖွင့်ဆိုနိုင်သည့် အညွှန်း ဆို၍ ယခု အချိန်ထိ မည်သည့် စာအုပ်တွင်မျှ ရှာမတွေ့။

ဤတွင် ဒေါက်တာ မိုက်ကယ် အကြံ တစ်ခု ရသည်။

လူနာ ဖြစ်သည့် ပီတာ၏ သွေးကို ဆေးရုံ အောက်ဆုံးထပ် သူ့အခန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ရှိသည့် ဓာတ်ခွဲခန်းမှ ဇီဝဗေဒ ပညာရှင်ထံ ပို့၍ အစစ် ခိုင်းကြည့်ရန် ဖြစ်သည်။

ဇီဝဗေဒ ပညာရှင် ဘော့ ရှာရောသည် မစ်ဇိုရီ နယ်သား ဖြစ်ပြီး အသက်နှစ်ဆယ့် ရှစ်နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ ရှာရောသည် ကြီးကျယ်သည့် စမ်းသပ်မှုစီမံချက်ကြီး တစ်ခုထဲတွင် ပါဝင် အလုပ် လုပ်နေသည်။ သူတို့ စမ်းသပ်မှုတွင် လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းမှာ အခြား မဟုတ်။ ကြွက်တို့၏ ပရိုတိန်း ဖြစ်သည်။ ကြွက် ပရိုတိန်းများကို နယူးဂျာစီနယ်မှ ဓာတ်ဘူးများဖြင့် ပို့ပေးလျက် ရှိရာ စာတိုက်မှ ပါဆယ်ဖြင့် အပတ်စဉ် ရောက်နေသည်။

ဗြိတိသျှ သိပ္ပံပညာရှင် တစ်ဦးနှင့် ဂျာမန် သိပ္ပံပညာရှင် တစ်ဦးတို့၏ တီထွင်မှုဖြင့် ကြွက် ပရိုတိန်းများကို စက်ဖြင့် ထုတ်လုပ် ပေးနေသည်။ သို့ရာတွင် များများ မထုတ်လုပ်နိုင်သေး။ ကန့်သတ် နေရသေးသည်။

အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု တစ်ခုလုံးတွင်မှ ထိုကြွက် ပရိုတိန်းတို့ကို ဆေးပညာ သုတေသန အတွက် သုံးနိုင်သည့် ဇီဝဗေဒ ပညာရှင် ဦးရေ နှစ်ဆယ်လောက်သာ ရှိသေးသည်။

ထိုပရိုတိန်းများ၏ သိပ္ပံဝေါဟာရမှာ မိုနိုကလိုနယ် အင်တီဘော်ဒီ ဖြစ်သည်။ ထိုပရိုတိန်းဓာတ်ကို ဗြိတိသျှ ဓာတ်ခွဲခန်း တစ်ခုတွင် တွေ့ရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို ပရိုတိန်းဓာတ်ကို လင်ဖိုဆိုက် ခေါ် သွေးဖြူ ကလာပ်စည်း အမျိုးမျိုးနှင့် အတူ ထုတ်လုပ် ရောင်းချ နိုင်လာခဲ့သည်။ ထိုသွေးဖြူ ကလာပ်စည်းများမှာ အမျိုးမျိုးသော ဗီဇပဒေ ပစ္စည်းများ ထုတ်လုပ်ခြင်း ဖြစ်ပြီး ခန္ဓာ

mgyoe.com

ကိုယ်ကြီးအား ပြင်ပ ရောဂါပိုး တိုက်ခိုက်မှုများမှ ကာကွယ်ရာတွင် များစွာ အသုံးဝင်သည်။

သိုင်းမတ်စ် အကျိတ်မှ ထုတ်လုပ်သည့် တီ လင်ဖိုဆိုက်များမှာ အမျိုးအမည် များပြားလှသည့် အတွက် ယင်းတို့ကို အမျိုးအစားငယ်များ အဖြစ် ထပ်၍ ခွဲထားသေးသည်။

ယင်းတို့ အားလုံးသည် ဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းများကိုသာ လုပ်ကြသည်။

ဥပမာအားဖြင့် တီ-၄ လင်ဖိုဆိုက်များသည် ကိုယ်ခံစွမ်းအား စနစ်ကြီးကို ကာကွယ်ရာတွင် ခေါင်းဆောင် ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာထဲသို့ ပြင်ပမှ ရောဂါပိုး တစ်ခု ဝင်ရောက်လာသည်နှင့် တီ-၄ လင်ဖိုဆိုက်များသည် ပြင်ပမှ ရန်သူ ဝင်ရောက်လာကြောင်း အချိန်မီ အချက် ပေးကြသည်။ ထိုအချက်ကို ရှာကြသည်။ ခန္ဓာကိုယ် စနစ်ကြီး၏ ကာကွယ်ရေး ကိရိယာများကို မောင်းနှင်ကြသည်။ အခြား သွေးဖြူဥ ကလာပ်စည်း ဖြစ်သည့် တီ-၈ လင်ဖိုဆိုက်တို့က ရောဂါပိုး စွဲကပ်နေသော ကလာပ်စည်းတို့ကို တိုက်ခိုက် ဖျက်ဆီးပစ်ကြသည်။

တီ-၄ လင်ဖိုဆိုက်တို့သည် အခြားသော သွေးဖြူ ကလာပ်စည်း အမျိုးအစား တစ်ခု ဖြစ်သည့် ဘီ-လင်ဖိုဆိုက်တို့ကို လှုပ်ရှားစေသည့် ပစ္စည်း တစ်မျိုးကို ထုတ်လုပ်ပေးကြသည်။ ရိုးတွင်းခြင်ဆီမှ ထုတ်ပေးလိုက်သော ဘီ-လင်ဖိုဆိုက်များသည် မိမိတို့တွင် ရှိသည့် အင်တီဘော်ဒီများကို ထုတ်လုပ် ပေးခြင်းဖြင့် ကျူးကျော်လာသည့် ရန်သူကို ပစ်ခတ် ခုခံကြသည်။

ရောဂါပိုးကို ကောင်းစွာ ထိန်းချုပ်နိုင်ပြီ ဆိုသည့် အခါတွင် နှိမ်နင်းရေးသမား တီ-၈ လင်ဖိုဆိုက်တို့သည် နောက်တန်းမှ ကာကွယ်ပေးနေသည့် ဘီ-လင်ဖိုဆိုက်တို့ကို အပစ်အခတ် အရပ်ခိုင်းကာ ကိုယ်ခံစွမ်းအားကို ပြန်လည် တည်ဆောက်၍ ငြိမ်းချမ်းရေးကို ပြန်လည် ထူထောင်ကြသည်။

ဤနည်းအားဖြင့် မိမိ၏ အင်အားကို အလဟဿ ဖြန့်တီးပစ်ရာ မရောက်အောင် တားဆီးကြသည်။ သို့ရာတွင် မည်သူ့ကိုမျှ စိတ်ချ ယုံကြည်ခြင်း မရှိသော သဘာဝကြီးသည် မိမိ၏ ပတ်လည်တွင် ကာကွယ်ရေး အစီအမံများကို တည်ဆောက်ကာ ရန်သူကို အလစ် မပေးဘဲ သတိ အနေအထားတွင် အမြဲ ရှိနေသည်။

သဘာဝကြီးသည် မိမိ၏ ရှေ့တန်း တပ်များ ဖြစ်သော တီ-၄ လင်ဖိုဆိုက်များကို သွေးထဲသို့ ဆင်း၍ ကင်း အလှည့် ခိုင်းထားသည်။ ရန်သူ ဝင်ရောက်လာသည်နှင့် ချက်ချင်း အချက်ပေးရန် သူတို့ကို ထားပစ်ခဲ့သည်။

၁၉၇၀ ပြည့်လွန်နှစ်များ အထိ ဤစနစ်ကြီးထဲတွင် ပါဝင် တိုက်ခိုက် နေသည့် လင်ဖိုဆိုက် တပ်သားတို့၏ အမျိုးအမည်ကို ခွဲခြားနိုင်သည့် မိုက်ခရို စကုပ်တွေ မရှိသေး။ ဇီဝဗေဒ စမ်းသပ်မှုတွေ မလုပ်ရသေး။ သွေးစက်ကလေး တစ်စက်ထဲတွင် ပါဝင် ဖွဲ့စည်းနေသည့် နူးညံ့ သိမ်မွေ့သည့် ကာကွယ်ရေး စနစ် အကြောင်းကို ဘာမျှ မသိရသေး။ ကိုယ်ခံစွမ်းအား ကျဆင်းမှု ဆိုသည့် အကြောင်းကို သိဖို့ ဆိုသည်မှာ ဝေလာဝေး။

မိုနိုကလိုနယ် အင်တီဘော်ဒီများကို လေ့လာသည့် အခါတွင် ဟာနေ သော ထိုကွက်လပ်ကို ဖြည့်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

ယင်းတို့ကို အလင်းရောင် တောက်ပအောင် လုပ်ကာ သွေး အောင်စ အနည်းငယ် ရှိသည့် ဖန်ပြွန်ထဲသို့ ထည့်ပြီး ဓာတုဗေဒ နည်းဖြင့် စမ်းသပ် လိုက်သည့် အခါတွင် ထို အင်တီဘော်ဒီများသည် လင်ဖိုဆိုက် အမျိုးမျိုး ဖြစ် လာခဲ့ကြသည်။ အထူးသဖြင့် ရှေ့တန်း တိုက်ခိုက်ရေး တပ်များ ဖြစ်သည့် တီ-၄ လင်ဖိုဆိုက်များနှင့် တီ-၈ လင်ဖိုဆိုက်များ ဖြစ်လာခဲ့ကြသည်။ တီ-၄ ကလာပ်စည်းများနှင့် တီ-၈ ကလာပ်စည်းများ ဖြစ်လာခဲ့ကြသည်။

ထိုကလာပ်စည်းများကို ရေတွက်၍ ရလာခဲ့ကာ သူတို့၏ လှုပ်ရှား ပြုမှု ပုံများကို လေ့လာနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ယင်းမှာ ကိုယ်ခံစွမ်းအား စနစ်ကြီးကို နား လည်ရေး၊ အကြောင်း ရှာမရသော ရောဂါများ၏ သဲလွန်စကို လိုက်လံ ရှာ ဖွေရေးတွင် ယခင်က တစ်ခါမျှ မရှိခဲ့ဖူးသေးသော တော်လှန် ပြောင်းလဲသော ခြေလှမ်း တစ်ရပ် ဖြစ်သည်။

၁၉၈၀ ပြည့်နှစ် အောက်တိုဘာလတွင် မစ်ဖိုရီနယ်မှ ဇီဝဗေဒ ပညာရှင် ဘော့ ရှရောသည် ဤနည်းပညာသစ်ကို ပိုင်နိုင် ကျွမ်းကျင်သော ကမ္ဘာ့ သိပ္ပံ ပညာရှင် အနည်းစုထဲတွင် တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဘော့ ရှရောသည် အခန်းနံပါတ် ၅၁၆ က လူနာ၏ သွေး နမူနာကို ယူလာခဲ့သည်။

သုံးရက် အကြာတွင်မူ သူ၏ ကလန်ကလား ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် ဒေါက် တာ မိုက်ကယ် ဂျေလီယက်၏ ဓာတ်ခွဲခန်းဝတွင် ပေါ်လာသည်။

သူ့ အမူအရာက ရှက်အမ်းအမ်း၊ သူ့ကိုယ်သူ မယုံမရဲ ဖြစ်နေသည့်ဟန်။ ကိုယ်ခံစွမ်းအား ဗေဒ ပညာရှင် ဒေါက်တာ မိုက်ကယ်သည် ဘော့ ရှရော ၏ ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင် အမူအရာကြောင့် စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။

‘ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ဟန်ကျရဲ့လား’

‘ဟန်ကျတယ်လို့တော့ ထင်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ရလဒ်က တစ်မျိုးပဲ၊ မှား သလား မသိဘူး၊ ပြီးတော့ နည်းကလည်း နည်းသစ်၊ စမ်းတဝါးဝါးနှင့် လုပ်ရ တာ’

‘ဆိုပါဦး၊ ဘာတွေ့သလဲ’

‘၅၁၆ ကတော့ တော်တော် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတဲ့ ကျွန်ုပ်ပဲဗျ၊ ဒါမျိုးကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး၊ တစ်ကိုယ်လုံးမှာတော့ တီ-၄ လင်ဖို ဆိုက်တွေ တစ်ခုမှ မရှိတော့ဘူး ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ တီ-၈ လင်ဖိုဆိုက်တွေက တော့ အရမ်း များနေတယ်’

ဒေါက်တာ မိုက်ကယ်၏ မျက်နှာသည် မဲ့သွား၏။

သူ့ လူနာ၏ ကိုယ်ခံအား စနစ်ထဲတွင် တီးဝိုင်း ခေါင်းဆောင် ဖြစ်သည့် ကလာပ်စည်းတွေ ဘာကြောင့် ကွယ်ပျောက် သွားရသနည်း။

ထိုကလာပ်စည်းများကို နှိမ်နင်းသည့် ကလာပ်စည်းတွေ ဘာကြောင့် ပို များလာရသနည်း။

‘ခင်ဗျား ရလဒ်က တော်တော် ဆန်းနေတယ်ဗျာ၊ နောက်တစ်ခါ သွေး စစ်ကြည့်ပေးစမ်းပါဦး၊ ကျွန်တော် ထပ်ကြည့်ချင်တယ်’

ဒုတိယ စမ်းသပ်မှုကလည်း ပထမ စမ်းသပ်ချက်ကို အတည်ပြုနေသည်။ ထိုအတောအတွင်း ၅၁၆ မှ လူနာ ပီတာမှာ လည်ချောင်း ရောဂါ ပျောက်သွား ပြီ ဖြစ်သဖြင့် ဆေးရုံမှ ဆင်းခွင့် ပြုလိုက်သည်။

ရက် အနည်းငယ်ခန့် အကြာတွင် လူနာ ပီတာသည် အမျိုးအမည် တပ် ၍ မရသော ရောဂါ လက္ခဏာ ပြချက်များဖြင့် ဆေးရုံသို့ ပြန်ရောက်လာပြန် သည်။

တက္ကစီပေါ်မှပင် ကောင်းကောင်း မဆင်းနိုင်တော့။ ဆေးရုံ တံခါးဝသို့ ရောက်အောင် မနည်း ၊ လျှောက်လာခဲ့ရသည်။ ပင်ပန်းသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး အားကုန်သလို ဖြစ်နေသည်။ နည်းနည်းလေး လှုပ်ရှားလိုက်ရုံဖြင့် အသက် မရှူနိုင်အောင် မောနေသည်။ သူ ဖိနပ်ကြီးကိုပင် သူ ကောင်းကောင်း မချည် နိုင်တော့။

ထို လက္ခဏာ ပြချက်များ အပြင် ချောင်းခြောက်ကြီးကလည်း တဟုတ် ဟုတ် ဆိုးနေသည်။ အဖျားကလည်း ကြီးသည်။ ချွေးတွေကလည်း အလွန် အမင်း ထွက်သည်။ ယခင် တစ်ခေါက် ဆေးရုံ လာတက်စဉ်ကထက် ကိုယ် အလေးချိန် အများကြီး ကျသွားခဲ့သည်။

ဒေါက်တာ မိုက်ကယ် ဂျေလီယက်က

‘ရောဂါက တော်တော် ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ဖြစ်နေတာကို ကျွန်တော် ချက်ချင်း သတိပြုလိုက်မိတယ်။ ဒါနှင့် ကျွန်တော်က ဘရွန်နိုစကိုပီ အလုပ် ခိုင်းလိုက်တယ်။’

‘တာဝန်ကျ ဆရာဝန်တွေက ကျွန်တော် လောဘ ကြီးပုံကို ကြည့်ပြီး တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြတယ်။ သူတို့ကတော့ သာမန် နျူမိုးနီးယားလောက်ပဲ ထင်တာကိုး။ ဒါပေမဲ့ အစွမ်းထက်တဲ့ ဆေးတွေနှင့် ချက်ချင်း မကုရင် လူနာဟာ သေမှာပဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် သိလိုက်တယ်လေ။ စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော် ထင်တဲ့ အတိုင်းပဲ ဖြစ်နေတယ်။ လက်စသတ်တော့ ကျွန်တော် တို့ဟာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် နျူမိုးနီးယား ရောဂါ မဟုတ်ဘဲ နျူမိုဆိုက်စတစ် နျူမိုးနီးယား ရောဂါနှင့် လာတွေ့နေတာကိုး။’

‘အဲဒီ ရောဂါက အင်မတန် ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲတဲ့ အဆုတ်မှာ ကပ်ပါးပိုး တွယ်တဲ့ ရောဂါ တစ်မျိုး။ ကိုယ်ခံအား စနစ် ကျဆင်း လျော့ပါးနေတဲ့ လူတွေ မှာမှ ဖြစ်လေ့ ရှိတယ်။ ဒီလို ရောဂါမျိုးတွေကို စတင်းဖို့ ဆေးရုံမှာတုန်းက ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်။’

‘ဒါပေမဲ့ ဒီလို ကိုယ်ခံအား စနစ်ကြီး အားနည်း သွားရတာဟာ ကုသရေး ဆိုင်ရာ အကြောင်းတွေ အမြဲ ရှိတယ်။ ကင်ဆာ ဖြစ်လို့ ဓာတ်ကင်လို့ ဒါမှမဟုတ် ခီမိုသာရေပီ ပေးလို့ စသဖြင့် အကြောင်းတွေ ရှိတယ်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း ကိုယ်အင်္ဂါ အစားထိုးတာကို ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက ငြင်းဆန်ခြင်း မပြုအောင် တစ်ခုခု ပြုပြင်ပေးလို့ စတဲ့ အကြောင်းတွေကြောင့် ကိုယ်ခံအား ကျဆင်း သွားရတာမျိုးပဲ ရှိတယ်။ အကြောင်း မရှိဘဲ ကိုယ်ခံအား ကျဆင်းသွားတာမျိုးကတော့ မတွေ့ဖူးသေးဘူး။’

‘အဲဒါနှင့် ကျွန်တော် တက္ကသိုလ် ဆေးရုံက စာကြည့် ပိဋကတ်တိုက်ကို လာခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ ဝါရှင်တန်မှာ ရှိတဲ့ ဗဟို ဆေးပညာ အချက်အလက် သို့မိုးရေး ဘဏ်နှင့် ဆက်ထားတဲ့ ကွန်ပျူတာ ရှိတာကိုး။ အဲဒီ ကွန်ပျူတာမှာ ရှာကြည့်မယ်ပေါ့။ နျူမိုဆိုက်စတစ် နျူမိုးနီးယားနှင့် ပတ်သက်လို့ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် နှစ်ဆယ် အတွင်း ကမ္ဘာ တစ်ဝန်းလုံးက ပြုစုထားတဲ့ စာတမ်းတွေ အားလုံး အဲဒီ စက်မှာ ရှိတယ်။’

mgyoe.com

‘သူတို့ အထဲကို လိုက်ရှာကြည့်တော့ ခု ကျွန်တော့် လူနာ ဖြစ်သလို ကိုယ်ခံအား ကျဆင်းစေတဲ့ အကြောင်းရင်းရယ်လို့ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ ကိုယ် အင်္ဂါ အစားထိုး ကုသဖို့ အတွက် ဓာတ်ရောင်ခြည် ပေးရင် ဒီလို ကိုယ်ခံ စွမ်းအား ကျဆင်းတတ်တယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ဖန်ပြွန် သန္ဓေသားနှင့် မွေးပေးတဲ့ ကလေးလို မျိုးရိုးဗီဇအားဖြင့် ကိုယ်ခံစွမ်းအား စနစ် မပါဘဲ မွေး လာတဲ့ ကလေးရင်လည်း ဖြစ်ရမယ်။

‘အဲဒီလို အခြေမျိုးမှ ကိုယ်ခံစွမ်းအား စနစ် ကျဆင်းနိုင်တယ်လို့ အား လုံးက တညီတညွတ်တည်း ဆိုနေကြတယ်။ နျူမိုဆိုက်စတစ် နျူမိုးနီးယား ဖြစ်ရတာဟာ အဲဒီ အကြောင်းက လွဲရင် တခြား အကြောင်းရင်းကို ဘယ် သူမှ မပြောနိုင်ကြဘူး။

‘ဒီလိုနှင့် ပီတာရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို မဖော်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။

‘ပီတာရဲ့ ကိုယ်ခံအား ကျဆင်းတာဟာ ဘာကြောင့်လဲ။

‘ဆေးပညာက သိရှိပြီးသား အကြောင်းတွေကြောင့် ဖြစ်လာရတဲ့ ရောဂါ မဟုတ်ဘူး’

[၆]

ဂင်္ဂါ မြစ်ကမ်းပေါ်က မေတ္တာ ဓာတ်ခွဲခန်း။
ဗာရာဏသီ၊ အိန္ဒိယပြည်။
၁၉၈၀ ပြည့်နှစ် ဆောင်းဦး - ၁၉၈၁ ခုနှစ် နွေဦး။

မြို့အစွန် မြစ်ကမ်းနဖူးတွင် ပြအိုး ပြာသာဒ်တွေ တစ်ဝက် တစ်ပျက် ပြိုကျစ ပြုနေသည့် ဟော်နန်းအိုကြီးကို ဗာရာဏသီက လူတိုင်း သိကြသည်။

နီပေါ ဇော်ဘွား၏ အနီရောင်နှင့် ရွှေရောင် တောက်နေသော အမှတ် တံဆိပ်ကြီးသည် ဟော်နန်း မျက်နှာစာ ထိပ်တွင် နှစ်ပေါင်း နှစ်ရာကျော်မျှ ငွားငွားစွင့်စွင့် ရှိခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ယခုမူ နှစ်စဉ် နှစ်တိုင်း ရောက်လာသော မုတ်သုန် ရာသီ ဒဏ်ကြောင့် ဟောင်းနွမ်း ပျက်စီးစ ပြုနေလေပြီ။

မနက် မိုးသောက် အလင်း ရောက်သည်နှင့် ဟော်နန်းမှ သံပန်း သံ ခက်တို့ လိမ်ယုက်ထားသည့် သံတံခါးကြီးသည် ပွင့်လာခဲ့ကာ ဗိတန်ကျက်

ဆင်ကတင် ကတ္တီပါလွှာ အုပ်ထားသည့် စီးတော်ဆင်ကြီးသည် မဟာရာဇာ စော်ဘွားကြီးကို ကျောကုန်းထက်တွင် တင်လျက် ဟော်နန်းဝင်းထဲသို့ ဝင် ရောက်လာခဲ့သည်။ မဟာရာဇာ စော်ဘွားကြီး ဂင်္ဂါ မြစ်ကမ်းသို့ ဝတ်ပြုရန် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ဟိမဝန္တာ တောင်ခြေ ပြည်နယ်ကလေးမှ မဟာရာဇာ စော်ဘွား နွယ် တော်များသည် ထိုဟော်နန်းကြီးကို စွန့်ပစ် သွားခဲ့ကြသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။

ထိုစော်ဘွား မျိုးနွယ်တို့၏ အမှတ် တံဆိပ်ကြီး နေရာတွင် သစ်သား ဆိုင်းဘုတ်ကြီး တစ်ခု ကပ်ထားပြီး ထိုသစ်သားဘုတ်ပေါ်တွင် ဆက်ခံသူတို့ ၏ အမည်နာမနှင့် အလုပ်အကိုင်ကို ရေးထားသည်။

ထိုဆိုင်းဘုတ်မှာ 'ဒါနဝေပုလ္လ ကျောင်းတိုက် ကုသိုလ်ဖြစ် အနာကြီး ဆေးရုံ' ဆိုသော ဆိုင်းဘုတ် ဖြစ်သည်။

အနာကြီး ရောဂါသည်တို့ကို ပြုစု စောင့်ရှောက်သည့် အလုပ်သည် ကရုဏာ တရား စွမ်းပကား ကြီးမားသူတို့မှသာ လုပ်နိုင်စွမ်း ရှိသည့် လုပ်ငန်း ကြီး တစ်ခု ဖြစ်သည်။

ထိုလုပ်ငန်းသည် ကမ္ဘာ တစ်ဝန်းနှင့် အိန္ဒိယပြည်တွင် ရောဂါကို ခံစား နေကြရသည့် လူများကို အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့် ပြုစု စောင့်ရှောက်ခဲ့သည့် အမျိုးသမီးကြီး မျှော်မှန်း တောင့်တခဲ့သော ကုသိုလ် လုပ်ငန်းကြီး ဖြစ်သည်။

သူ့ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး၌ သီလရှင် ဆရာကြီး ထရီဇာသည် အိန္ဒိယ လူမျိုး အနာကြီး ရောဂါသည်များအား ပြုစု ကုသပေးရန် ဆန္ဒ ပြင်းပြခဲ့သည်မှာ ကြာလှပြီ။

သီလရှင် ဆရာကြီးသည် သူတို့၏ အိုင်းကျနေသော အနာကြီးများကို ဆေးကြော သုတ်သင်ပေးခဲ့သည်။ သူတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်များကို အစာ အာဟာရ တိုက်ကျွေးခဲ့သည်။ သူတို့၏ ဝိညာဉ်ကို ငြိမ်းအေးအောင် လုပ်ပေးခဲ့သည်။ သေအံ့မှူးမှူး ဖြစ်နေသည့် လူမမာများကို ပိုက်ထွေးခဲ့သည်။ ကလေးငယ်များ ကို ရင်အုပ်မကွာ ပြုစုခဲ့သည်။

သူ့လက်ချောင်းများသည် ဝေဒနာကို နှစ်သိမ့် ပေးခဲ့သည်။ သူ့ အပြုံး သည် သူတို့၏ သောကကို မောင်းထုတ်ပေးခဲ့သည်။

သူတို့သည် သူ၏ အပေါင်းအသင်း၊ သူ၏ မိတ်ဆွေ ရောင်းရင်း၊ သူ့ကို သတ္တိ ကောင်းလာအောင်၊ ကိုယ်ချင်း စာနာတတ်လာအောင်၊ နှိမ့်ချတတ်လာ အောင် သင်ကြားပေးလိုက်သူ။

သူတို့သည် သူ့အား အကြီးကျယ်ဆုံးသော သန္တိသုခကို ပေးစွမ်းနိုင်
သော ရင်းမြစ်။

၁၉၅၇ ခုနှစ်တွင် ကာလကတ္တား အလုပ်ရုံ တစ်ခုမှ အလုပ်သမား ငါး
ဦးက မေတ္တာ ရပ်ခံခဲ့ကြသဖြင့် သီလရှင် ဆရာကြီးသည် ဆင်းရဲ နံ့ချာလှ
သည့် ရပ်ကွက်လေး တစ်ခုတွင် ဝိုင်းပယ် ခံထားရသည့် အနာကြီး ရောဂါ
သည်များကို အလုပ်အကျွေး ပြုဖြစ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကို ကယ်ပါဦး၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ဒီအကွက်
တွေ ရှိတယ် ဆိုပြီး အလုပ်က ထုတ်ပစ်လိုက်ပါတယ်’

အလုပ်သမား တစ်ဦးက အကွက်တွေ ထနေသည့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြု
ရင်း ပြောသည်။ သူ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တို့၏ ကိုယ်မှ အကွက်များကိုလည်း ပြု
သည်။

နောက်တစ်ပတ် အကြာတွင် ဆေးဝါးများ၊ နို့မှုန့်များနှင့် ဆန်တို့ကို တင်
လာသည့် နောက်ပွင့်ကားလေး တစ်စီးသည် ကာလကတ္တား မြို့စွန်ရှိ အနာကြီး
ရောဂါသည်တို့ နေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်လေးသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ကားပေါ်တွင် သီလရှင် ဆရာကြီးနှင့် သီလရှင် သုံးဦးတို့ အပြင် သူတို့
ကဲ့သို့ပင် အပြာ အနားကွပ် အဖြူရောင် ဆာရီတို့ကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် အိန္ဒိယ
အမျိုးသမီးငယ် သုံးဦးတို့လည်း လိုက်ပါလာကြသည်။

သူတို့သည် အနာကြီး ရောဂါ၏ ကြောက်ဖွယ် လက္ခဏာတို့ကို မသိ
ကြသေး။

ထို့ပြင် တစ်ခါတစ်ရံတွင် နားပူနားဆာ တောင်းဆိုချက်တွေ များပြီး
တစ်ခါတစ်ရံတွင် ရန်လိုတတ်သော အနာကြီး ရောဂါသည်တို့၏ သဘာဝကို
လည်း မသိကြသေး။

သို့ရာတွင် ဒါနဝေပုလ္လ ကျောင်းတိုက်ကို တည်ထောင်သူ သီလရှင် ဆရာ
ကြီး၏ လုပ်ငန်းသည် ရာပေါင်း များစွာသော အနာကြီး ရောဂါသည်တို့၏
အနာများကို ဆေးကြော သန့်စင် ပေးရုံမျှ မကပါ။ လူထုအား စေတနာ သဒ္ဓါ
တရား ထက်သန်အောင် နှိုးဆော်ခြင်း၊ ထိုကြောက်ဖွယ် ရောဂါကို တိုက်ဖျက်
ရာတွင် လူထုက ပါဝင်လာအောင် လှုံ့ဆော်ခြင်း စသည့် လုပ်ငန်းများလည်း
ပါသေးသည်။

သူ့လုပ်ငန်း၏ အမှတ်တံဆိပ် အဖြစ် သီလရှင် ဆရာကြီးသည် ဝေဒနာ
စွဲကပ်ခြင်း အဖြစ် ရှေး အစဉ်အဆက်က သုံးစွဲခဲ့သည့် အမှတ် တံဆိပ်ကို

mgyoe.com

ရွေးချယ်လိုက်သည်။ ယင်းမှာ ရှေးက လူ့အသိုက်အဝန်းမှ အကြည့်ခံရသူတို့ အသုံးပြုလေ့ ရှိကြသော 'ခြူး' ပုံ အမှတ်အသား ဖြစ်သည်။

ဤနည်းအားဖြင့် ကျန်းမာသူတို့ကိုလည်း မိမိတို့၏ မစင်ကြယ်မှုကို သတိတရား ရစေရန် ဖြစ်သည်။ ထို အမှတ်တံဆိပ်ကို သတင်းစာများထဲတွင် ကြော်ငြာသည်။ ပိုစတာကြီးများ စိုက်ထူသည်။ သူ့ မော်တော်ကားပေါ်တွင် ရေးခြယ်သည်။

ထိုခြူး အမှတ်တံဆိပ် အောက်တွင် 'သင်၏ ကရုဏာဖြင့် အနာကြီး ရောဂါသည် တစ်ဦးကို တို့ထိလေ' ဟူသည့် ဆောင်ပုဒ်ကို ရေးထားသည်။ လူထု၏ တုံ့ပြန်မှုမှာ သူ မျှော်လင့်ထားသည်ထက် ကောင်းသည်။

ထို့နောက်တွင်မူ သီလရှင် ဆရာကြီးသည် လှည့်လည် ဆေးပေးခန်း လေးများကို ဖွင့်လာနိုင်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် အစိုးရ၏ ထောက်ပံ့မှုဖြင့် ကာလကတ္တားမြို့မှ မိုင် နှစ်ရာခန့် ဝေးသည့် နေရာ တစ်ခုတွင် ရှန်တီနာဂရ (ငြိမ်းချမ်း မြို့တော်) ဟူသော အနာကြီး ရောဂါသည်တို့၏ မြို့ကလေး တစ် မြို့ကို တည်ဆောက် နိုင်လာခဲ့သည်။

ထိုမြို့ကလေးတွင် ရာပေါင်း များစွာသော မိသားစုများသည် လူတန်းစေ့ ဘဝကို စတင် နေနိုင်လာခဲ့ကြကာ ငြိမ်းချမ်းမှုနှင့် မျှော်လင့်ချက်ကို တွေ့ရှိ လာခဲ့ကြသည်။

ထို့နောက်တွင်မူ သီလရှင် ဆရာကြီးသည် အခြားသော အနာကြီး ရောဂါကု ဆေးရုံများ၊ ဆေးပေးခန်းများ၊ အလုပ်ရုံများကိုလည်း ထူထောင်လာနိုင် ခဲ့သည်။ ရက်ကန်းစင်များသည် တရောင်းရောင်း မြည်ကာ အနာကြီး ရောဂါ သည် ယောက်ျား မိန်းမတို့သည် အလုပ် လုပ်ခြင်းဖြင့် သူတို့၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ပြန်၍ အဖတ်ဆယ်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

ဗာရာဏသီက ဗဟို ဌာနချုပ်မှာ မကြာသေးမီကမှ အကောင်အထည် ပေါ်လာ ခဲ့သော သီလရှင်ဆရာကြီး၏ လက်ရာ ဖြစ်သည်။

ထိုလုပ်ငန်း အတွက် သူ့အဖွဲ့မှ ထူးချွန်၍ လုပ်ရည်ကိုင်ရည် ရှိသူများကို တာဝန် ပေးထားသည်။

ဗာဒံစေ့ပုံ မျက်လုံး၊ ပါးအိုနီနီနှင့် သီလရှင်ဆရာလေး ဗန်ဒိုနာ၏ ပုံ သဏ္ဍာန်သည် တရုတ် ရုပ်တု တစ်ခုနှင့် တူသည်။ သူ့အမည်မှာ 'ဘုရားကို

mgyoe.com

ချီးမွမ်း ပူဇော်ခြင်း' ဟု အဓိပ္ပာယ် ရသည်။ အာသန် နယ်သူ ဖြစ်ပြီး သူ့ အဖေမှာ ညံ့ဖျင်းသည့် လယ်ကွက်လေး တစ်ခုတွင် လယ်လုပ်သည်။

တစ်နေ့တွင် သူသည် သူ့မိသားစုနှင့် အတူ သုခမြို့တော်ဟု ပြောင်းပြန် နာမည် ရသည့် ကာလကတ္တား မြို့တော်ထဲက အလွန် ဆင်းရဲ နံ့ချာသည့် လူဆင်းရဲ ရပ်ကွက်လေး တစ်ခုသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ဗန်ဒိုနာသည် သူ့အမေနှင့် အတူ မောင်ငယ်နှင့် ညီမငယ် လေးယောက် တို့ကို ရှာဖွေ ကျွေးမွေးရန် အတွက် ကာလကတ္တားတွင် ရှိသည့် အမှိုက်ပုံ များတွင် သံတိုသံစတို့ကို လိုက်၍ ကောက်ရသည်။ ထိုပစ္စည်းတို့ကို သံတို သံစ ဝယ်သည့် ကုန်သည် တစ်ဦးထံ သွားရောင်းရသည်။ ထို့နောက် ဂျတ် စက္ကူ သေတ္တာ အလုပ်ရုံ တစ်ခုတွင် အလုပ် လုပ်သည်။ ထိုမှတစ်ဖန် ထရပ် ကားများ အတွက် အပိုပစ္စည်းတို့ ထုတ်လုပ်သည့် သံရည်ကျို စက်ရုံ တစ်ခု တွင် ဝင်၍ အလုပ် လုပ်သည်။

သူတို့ နေသည့် လူဆင်းရဲ ရပ်ကွက်ကလေးထဲသို့ ပိုလန် အမျိုးသား ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါး ရောက်လာသည့် အခါတွင် ဗန်ဒိုနာသည် စေတနာ့ ဝန်ထမ်း လုပ်ငန်းနှင့် ကုသိုလ်ဖြစ် လုပ်ငန်းတို့တွင် ပါဝင်လာခဲ့သည်။

ဗန်ဒိုနာသည် ပိုလန် ဘုန်းတော်ကြီး တည်ထောင်သည့် ပရဟိတ အသင်း တွင် ပါဝင် လာခဲ့ကာ အိမ်နားနီးချင်းများ၏ သာရေး နာရေး ကိစ္စများကို ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးခြင်း၊ လူမမာများအား နေ့ညမဟူ ပြုစု စောင့်ရှောက်ခြင်း စသည့် လုပ်ငန်းတို့ကို ထက်ထက်သန်သန် လုပ်သည်။

သို့ဖြင့် သူသည် ပရဟိတ အသင်းတွင် လက်သည်း ခြေသည်း ဖြစ် လာခဲ့သည်။

သူမှတ်ဉာဏ်သည် ရပ်ကွက်ထဲရှိ လူမမာများ၏ စာရင်းကို မှတ်သား ထားသည့် အညွှန်း ကတ်ပြား တစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ သူ ဖော်ရွေမှု သူ့ အပြုံး နှင့် သူ့ ကရုဏာတို့ကြောင့် သူ့ကို တမန်တော်လေးဟု ခေါ်ကြသည်။

လူဆင်းရဲ ရပ်ကွက်လေးထဲရှိ အနာကြီး ရောဂါသည်များကို လာရောက် ပြုစုကြသည့် သီလရှင် ဆရာကြီး၏ တပည့်များနှင့် ဆက်သွယ်မိသည့် အခါတွင် ဗန်ဒိုနာသည် ပရဟိတ လုပ်ငန်းကို တစ်သက်လုံး လုပ်ကိုင်သွားရန် ဆန္ဒ ပေါ် လာခဲ့သည်။

သို့ဖြင့် ဗန်ဒိုနာသည် ဒါန ဝေပုလ္လ ကျောင်းတိုက်သို့ ဝင်ရောက် သွားခဲ့ သည်။

mgyoe.com

သုံးနှစ်တာမျှ သီလရှင်ငယ် အဖြစ် နေပြီဟော့ ၁၉၇၅ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၈ ရက်နေ့ သန့်ရှင်းသော မယ်တော် မာရီ၏ ပွဲတော်နေ့တွင် သီလရှင် ဆရာကြီး ထရီဇာက ရှည်လျား နက်မှောင်သည့် သူ့ဆံပင်များကို ကတ်ကြေးဖြင့် ဖြတ်ပေးလိုက်ကာ သူ့ကို သာသနာ့ဘောင်သို့ သွတ်သွင်းပေးလိုက်သည်။

မနက်တိုင်းသည် အိပ်မက်ဆိုးများကို ယူဆောင် လာခဲ့ကြသည်။ မနက်တိုင်းသည် အနိဋ္ဌာရုံ မြင်ကွင်းကို ယူဆောင် လာခဲ့ကြသည်။

ရှင်လျက် သေနေသော လူအုပ်များသည် သံဝင်းထရုံကို တိုးဝှေ့ နေကြသည်။ ဖြစ်သလို လုပ်ထားသည့် လှည်းကလေးများပေါ်တွင် ခြေမရှိ လက်မရှိ ငုံးတိတိဖြင့် အမိ ဝမ်းတိုက်ထဲက သန္ဓေသားလို ကွေး၍ လိုက်ပါလာသူများကိုလည်း မြင်ရသည်။

ထိုလှည်းများကို တွန်းလာသူများမှာလည်း ကိုယ်လက် အင်္ဂါ စုံသည့်တိုင် တစ္ဆေရုပ် ပေါက်နေကြသည်။

အချို့ မျက်နှာ တစ်ခုလုံး မရှိတော့ဘဲ အရိုးတွေ ငေါငေါ ပေါ်နေသည့် မျက်မမြင် အနာကြီး ရောဂါသည်များ၊ သွေးတွေ ပြည်တွေ တရွဲရွဲဖြင့် မြေကြီးပေါ်တွင် တွားသွား လာနေကြသော လူ့ အပျက်အစီးပုံကြီးများကိုလည်း မြင်ရသည်။

အခြား ကမ္ဘာမှ ရောက်လာသူလို မျက်တွင်း ဟောက်ပက် ဖြစ်ကာ အရိုးစု သာသာမျှ ရှိသည့် အနာကြီး ရောဂါသည်တို့ကိုလည်း မြင်ရသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ အကောင်း ပကတိ ဖြစ်သည့်တိုင် ကိုယ်ပေါ်က အကွက်ကလေး တစ်ကွက်၊ မသင်္ကာစရာ ဘုလေး တစ်ခု၊ တဖြည်းဖြည်း လှိုက်စားနေသော ကြွက်သား အားနည်းမှုတို့ကြောင့် ဝိုင်းပယ်ခံရသူတို့၏ ရပ်ကွက်ထဲသို့ ရောက်သွားသူများကိုလည်း မြင်ရသည်။ ထို့ပြင် အရိုးပေါ် အရေတင်ကာ ဗိုက်ပူနံကားနှင့် မှင်စာရုပ် ပေါက်နေသည့် ကလေးများကိုလည်း မြင်ရသည်။ အရိုးအဆစ်တွေ ကျိုးကျိုးကျိကျိ မြည်ပြီး ဝါးပလွေရိုးလောက်သာ ရှိသည့် ခြေဆံ လက်ဆံနှင့် ကလေးငယ်များကိုလည်း မြင်ရသည်။

သူတို့မှာလည်း အနာကြီးရောဂါ စွဲကပ်ခြင်း မရှိသည့်တိုင် အရိုး တီဘီ ရောဂါ၊ သန်စွဲ ရောဂါနှင့် မျက်စိ ကွယ်လောက်သည့် ဗိတာမင်ဓာတ် ချို့တဲ့မှုများကို ခံစားနေကြရသည်။

သို့တိုင်အောင် ထိုမျှ စိတ်ညစ်ကျဖွယ် ကောင်းသည့် အနိဋ္ဌာရုံ မြင်ကွင်း ထဲမှ ရယ်စရာ မြင်ကွင်းတွေ၊ အိပ်မက်ဆိုးကြီးကို ယာယီဖြစ်စေ မောင်းထုတ် နိုင်သည့် အံ့ဩဖွယ် အဖြစ်အပျက်တွေ ပေါ်ပေါက် လာတတ်သေးသည်။

ဒုက္ခိတ ဘဝကို အရင်းပြုကာ မစွမ်းမသန် ဖြစ်နေပုံကို ရယ်စရာ ဖြစ် အောင် လှောင်ပြောင်ပြုပြီး ပိုက်ဆံ တောင်းသူများ၊ ကွက်စိပ် ဟောသူများက ပရိသတ်ကို မရယ်ရယ်အောင် သံသေး သံကြောင် လုပ်ပြနေကြသည်။

ထိုအထဲတွင် အံ့ဩစရာ အကောင်းဆုံးမှာ ထိုသို့သော လူ့ အပျက်အစီး ပုံကြီးထဲတွင် ပြေးလွှား ကစားနေကြသော ကလေးများနှင့် ဆာရီ အဖြူ ဝတ် ထားကာ နတ်သမီးလို ချောမော လှပသည့် မိန်းမပျိုကလေးတွေ ပေါ်လာ တတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုရပ်ကွက်ရှိ ရောဂါသည်များမှာ အိန္ဒိယ ပြည်နယ် ပေါင်းစုံမှ ရောက် လာကြသူများ ဖြစ်သည်။ ထိုမျှ အော်ဟစ် တောင်းဆိုသံ ဆူပူသံတွေ ပြည့် နှက်နေသည့် ရပ်ကွက်ထဲတွင် တစ်ယောက် ပြောသည့် စကားကို တစ်ယောက် နားလည်ဖို့ မလွယ်။ သူတို့ အထဲတွင် ဘီဟာ၊ ဩရိသ၊ ဘင်္ဂလား တောင်ပိုင်း စသည့် နယ်ပေါင်းစုံမှ လာကြသူ များပါသည်။ အချို့ဆိုလျှင် လမ်းမများ ပေါ်တွင် နေလာခဲ့ကြသည်မှာ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ရှည်ကြာလှပြီ။ သူတို့သည် သူတို့ အသားအရေ တစ်ပိုင်းတစ်စကို လမ်းတစ်လျှောက်တွင် သူတို့ နားခိုရာ ဘုရား ကျောင်း အတက် လှေကားထစ်များပေါ်တွင်၊ ဘူတာရုံ ပလက်ဖောင်းများပေါ် တွင် စွန့်ပစ် ခွာချခဲ့ကြပြီးပြီ။

သူတို့ ဘဝတွင် ဆေးဝါး ကုသမှုကို တစ်ခါမျှ ခံခဲ့ရဖူးခြင်း မရှိ။ သူတို့ကို ဝါးမျို ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့သော ရောဂါပိုး အမည်မှာ လွန်ခဲ့သည့် ရာစုနှစ် အကုန်က သူတို့ကို ရှာဖွေ တွေ့ရှိခဲ့သော နော်ဝေ လူမျိုး ဆရာဝန်ကို အစွဲပြု၍ မှည့်ခေါ် ထားသော အမည် ဖြစ်သည်။

ဟန်ဆင် ဘက်ဆီလီ ခေါ် အနာကြီး ရောဂါပိုးသည် အပူပိုင်းဇုန် ရာသီ ဥတုကို နှစ်ခြိုက် အရသာ တွေ့ကာ ကိုယ်ခံအား တောင့်တင်းခြင်း မရှိသည့် ခန္ဓာကိုယ်များထဲတွင် အခြေတကျ ဝင်ရောက် နေထိုင်ကြသည်။ ထိုပိုးများ ထကြွ သောင်းကျန်း လာသည့် အခါတွင် သူတို့သည် အခြားသော ရောဂါ များကို သယ်ဆောင် လက်ခံသည့် ကိုယ်စားလှယ်များ ဖြစ်လာကြသည်။

အနာကြီး ရောဂါသည် တစ်ဦး၏ ဆယ်မိနစ်ကြာ စကား တစ်ခွန်းသည် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရောဂါပိုး နှစ်သိန်းကို ပျံ့နှံ့စေနိုင်သည်ဟု အဆိုရှိသည်။

အတူအိပ်၊ အတူစား၊ အတူဝတ် စသည့် ပုံသဏ္ဍာန် အမျိုးမျိုးဖြင့် အတူ နေထိုင် ခြင်းသည် ရောဂါ ကူးစက်စေသည့် အကြောင်း ဖြစ်တတ်သည်။ ကုတ်ခြစ်မိရုံ စူးမိ ရှိမိရုံကလေးဖြင့် ရောဂါပိုးတို့ အဖို့ သားကောင်သစ်ကို ကူးစက်စေရန် လုံလောက်နေလေပြီ။

သို့ရာတွင် ထိုမိုက်ကရုတ် ပိုးမွှားတို့သည် အလွန် ပျင်း၍ အလွန် လေး ကန်သော သတ္တဝါများ ဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ ရည်မှန်းချက်များကို စတင် တိုက်ခိုက်ဖို့ ဆိုသည်မှာ တော်တော်နှင့် အကောင်အထည် မပေါ်။ လ ပေါင်း များစွာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသည့် အခါတွင်မှ သူတို့၏ ပထမဆုံး တိုက်စစ်ကို စတင် ဆင်နွှဲနိုင်သည်။ သူတို့ ရွေးချယ်သော ပစ်မှတ်များမှာ (လူ၏) အရေပြား၊ အာရုံကြော၊ နှာခေါင်း အမြှေးပါး၊ ပါးစပ်၊ မျက်လုံး၊ သရက်ရွက်နှင့် အသည်းတို့ ဖြစ်ကြသည်။

သို့ရာတွင် ထူးဆန်းသည်မှာ အရေပြားပေါ်တွင် မမြင်ဝံ့စရာ အနာကြီး များ ပေါ်လာခြင်းမှာ ထိုပိုးများကြောင့် မဟုတ်ပါ။ အာရုံ နာဗ်ကြောများကို တိုက်ခိုက်သည့် အခါတွင် အာရုံ ခံစားမှု အားလုံးကို သေသွားအောင် လုပ် လိုက်သည့် အတွက်သာ သူတို့တွင် တာဝန် ရှိပါသည်။ ဤတွင် ထိခိုက်မိခြင်း၊ မီးလောင်ခြင်း၊ ထိမိ ရှိခြင်း စသည်တို့ကို မသိတော့ဘဲ ထုံသွားကာ ထို ဒဏ်ရာများကြောင့် တဖြည်းဖြည်း လှိုက်စားသွားပြီး နောက်ဆုံးတွင် ခြေလက် ၎င်းတို့ အဖြစ် ရောက်သွားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အိန္ဒိယပြည် တောင်ပိုင်းတွင်မူ ထိုရောဂါကို ကုသရာတွင် ရာစုနှစ်ပေါင်း များစွာ သုံးခဲ့သည့် အပင်ငယ် တစ်မျိုး ရှိသည်။ အပင်ကို လျော့မူဂရာပင်ဟု ခေါ်ပြီး ထိုအပင်မှ အဆီ ထုတ်ယူ၍ ရောဂါကို ကုသခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် ၂၀ ရာစု အလယ်ပိုင်းတွင် ဆာလဖုန်း ဆေးကို တွေ့ရှိခြင်း၊ နောက်ပိုင်းတွင် ပဋိဇီဝ ဆေးများကို တွေ့ရှိလာခဲ့ခြင်းတို့ကြောင့် အနာကြီး ရောဂါ ကုသရေး တွင် ကြီးကျယ်သော ပြောင်းလဲမှုကြီးများ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ အလွန် အခြေ အနေ ဆိုးနေသည့် ရောဂါများမှ အပ ဆေးဝါးများကို နေ့စဉ် လ အနည်းငယ် ကြာ မှီဝဲခြင်းဖြင့် ရောဂါများကို ဆုတ်သွားအောင် လုပ်နိုင်သည်။ အချို့ ကိစ္စ များတွင် လုံးဝ ပျောက်ကင်းသွားအောင် လုပ်နိုင်လာခဲ့သည်။

ကုသသည့် စရိတ်စကမှာလည်း များစွာ သက်သာပါသည်။

ကျွန်ုပ်အား အဏုမြူ ဗုံးကြဲလေယာဉ် တစ်စင်းဖိုးလောက်သာ ငွေကြေး ထောက်ပံ့ပါ။ ကမ္ဘာပေါ်မှ အနာကြီး ရောဂါသည် ဆယ့်ငါးသန်းကို ပျောက်

mgyoe.com

ကင်းအောင် ကုသပေးပါမည်’ ဟု အနာကြီး ရောဂါသည်တို့၏ မမောမပန်း နိုင်သော တမန်တော်ကြီး ဖြစ်သည့် ပြင်သစ် လူမျိုး ရောင်အီ ဖူလာရီးက ပြောခဲ့သည်။

အနာကြီး ရောဂါသည်တို့ကို ကုသ ပေးရမည်။

အရုဏ်မှ ဆည်းဆာ အထိ ကြောက်ဖွယ် အမှန်တရားကို ရင်ဆိုင်နေရ သည့် ဆာရီဝတ် သီလရှင် အချို့ အဖို့ ထိုစိတ်ကူးသည် စိတ်ကူးယဉ် ဆန်သော အိပ်မက် ဖြစ်နေသည်။

အနိဋ္ဌာရုံကို ဆောင်သည့် လူတန်းကြီးသည် သူတို့ ဆေးကုသရေး စားပွဲ ရှေ့မှ တရွေ့ရွေ့ ဖြတ်သန်းသွားကြသည်။ ထို ဖရိုဖရဲ လူ့ အပျက်အစီးပုံကြီး ကို ပုံမှန် ပြန်ဖြစ်လာအောင် လုပ်ရမည်ဟု သူတို့ အားခဲထားကြသည်။

သီလရှင် ဆရာလေး ဗန်ဒိုနာနှင့် သူ့ အဖော်များသည် လူနာ၏ အမည်၊ သူတို့ အနာ စွဲကပ်နေရာတို့ကို ဖြစ်သလို လုပ်ထားသည့် အညွှန်း ကတ်ပြား ကလေးများပေါ်တွင် ရေးမှတ်ကြသည်။ လူနာ တစ်ယောက် ပြန်လာတိုင်း သူ့ ကတ်ပြားကို ပြန်ကြည့်ကြသည်။ ထို့နောက် လျင်မြန် ကျွမ်းကျင်သော လက် ချောင်းများဖြင့် ပတ်တီးများကို ဖြေကြသည်။ အနာကို လုပ်ကြသည်။ အိုင်အို ဒင်းဖြင့် ဆေးကြော သုတ်သင်ကြသည်။ ဝှမ်းကပ်၊ ပတ်တီးစတို့ဖြင့် အနာကို ပြန်၍ စည်းကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း ပိတ်မိနေသည့် အာရုံ နာမ်ကြော တစ်ခုကို လွတ်ကင်းအောင် လုပ်ရန် အတွက် ပြည်တွေ တစ်ခုဖြင့် ရိပုပ်နေ သည့် အသားကို ခွဲစိတ်စားဖြင့် လှီးထုတ် ဖြတ်တောက် ပစ်ရသည်။ ဂင်ဂရင်း လိုက်နေသော အရိုး တစ်ချောင်းကို ဖြတ်တောက် ပစ်ရသည်။

တကယ်တော့ ထိုအလုပ်သည် ဘုရားစာကို နှုတ်မှ တဖွဖွ ရွတ်ရင်း လုပ်ရသည့် သားသတ်သမား အလုပ် ဖြစ်သည်။ ထိုကုသိုလ်ကြောင့် ဘဝ များစွာ ရှင်ပြန် ထမြောက်မည်ဟုသာ ယုံကြည်ခြင်း မရှိလျှင် ထိုအလုပ်မျိုး ကို လုပ်နိုင်ဖွယ် မမြင်။

သူတို့ စားပွဲ ရှေ့တွင် တန်းစီနေသည့် လူတန်းထဲတွင် အနာ အပဲ့တို့ မရှိသည့် လူများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ သူတို့မှာ ဂင်ဂါ မြစ်ကမ်းပေါ်ရှိ မေတ္တာ ဓာတ်ခွဲခန်းမှ ကုသ ပေးလိုက်သဖြင့် မယုံနိုင်စရာ ရောဂါ ပျောက်ကင်း သွား သူများ ဖြစ်သည်။

ပူအိုက်သည့် ဧပြီလ တစ်မနက်၌ သူတို့ ဆေးခန်း ရှေ့က လူတန်းထဲ တွင် မမျှော်လင့်သော သဏ္ဍာန် တစ်ခုကို လှမ်း၍ မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုသဏ္ဍာန်မှာ ဗာရာဏသီက သုဘရာဇာခေါင်း၏ သမီးငယ် ဖြစ်သည်။ အနန်ဒါသည် မိန်းမထိန်း လူမိုက်တို့ လက်မှ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

[၇]

တရုတ် မှော်ဆရာ အတွက် အထူးအဆန်း ငါးခု။
လော့စ်အိန်ဂျလိစ်၊ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု။
၁၉၈၀ ပြည့်နှစ် ဆောင်းဦး - ၁၉၈၁ ခုနှစ် ဆောင်းရာသီ။

သူ၏ ရုပ်သဏ္ဍာန်သည် ကာလီဖိုးနီးယား နယ်သားဟန် နည်းနည်းလေးမှ မရှိ။ သူ့ ပါးများမှာ နှင်းဆီရောင် သန်းနေကြသည်။ ကျယ်ပြန့် ပြောင်တင်းသည့် နဖူးပြင်ကို ခွေလိပ်နေသည့် ဆံပင်များက ဘောင်ခတ်ထားသည်။

ဒေါက်တာ မိုက်ကယ် ဂျေလီယက်ကဲ့သို့ပင် အသက် သုံးဆယ့် ကိုးနှစ်ရှိ ဒေါက်တာ ဂျီဝဲ ဝိုက်ဇ်မန်းသည်လည်း အရှေ့ဘက် ကမ်းခြေသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူ့အဖေသည် ကျောင်းဆရာ ဖြစ်ပြီး အဘိုးမှာ စက်လျှော်ပင်မင်းများကြောင့် စီးပွား ပျက်သွားသည့် ပင်မင်း ဆိုင်ရှင် တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူသည်လည်း ဒေါက်တာ မိုက်ကယ်ကဲ့သို့ပင် နယူး ဂျာစီနယ် နယူးဘရန်းစဝစ်မြို့က သားဖွား ဆေးရုံတွင် မွေးဖွားလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ကံကြမ္မာသည် သူတို့ နှစ်ယောက်ကို တွေ့ဆုံခွင့် ရအောင် ဖန်တီးပေးခြင်း မရှိသေး။

သူသည် အထွေထွေ ရောဂါကု ဆရာဝန် တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး လော့စ်အိန်ဂျလိစ် ဆင်ခြေဖုံး ရှားမင်းအုတ် ရုပ်ကွက်က ပန်းနုရောင် အဆောက်အအုံကြီး တစ်ခုတွင် ဆေးခန်းလေး တစ်ခန်း ဖွင့်ထားသည်။

မိုးပြာရောင် ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားပြီး ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့သည့် ဒေါက်တာ ဝိုက်ဇ်မန်းသည် ရိုးသားသည်။ ဆေးလိုက်သည်ဟု ထိုအနီးတစ်ဝိုက်တွင် နာမည်ကြီးသည်။ ဋ္ဌသန်လျင်းချိတ်ပင်များ၊ စိတ္တဇ သစ်ထွင်း ပန်းချီများဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသည့် သူ့ဆေးခန်း သေးသေးကလေးသည် အမြဲ ပြည့်နေတတ်သည်။

mgyoe.com

သူ့ လူနာတွေကလည်း အမျိုး စုံသည်။ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးတွေ၊ ကလေးငယ်တွေကို ရင်ခွင် ပိုက်ထားသည့် ကလေး အမေတွေ၊ တီရပ်နှင့် ဘောင်းဘီပွကို ဝတ်ထားသည့် ဆယ်ကျော်သက်တွေ၊ သားရေနက်ကြီးတွေ ဖုံးထားသည့် နံရံကပ် ဆိုဖာကြီးတွေ ရှေ့က စားပွဲများပေါ်တွင် မျက်နှာဖုံး လှလှတွေဖြင့် ထုတ်ဝေသည့် နောက်ဆုံးထုတ် 'အာရောဂျ်' စာစောင်တွေ ရှိ သည်။

၁၉၈၀ ပြည့်နှစ် ဆောင်းဦးတုန်းက ထိုစာစောင်များထဲတွင် ကိုလက် စထရော ကျဆင်းရေးနှင့် ပတ်သက်သော ကုထုံးသစ်များ၊ စိတ်ညှို့ ပညာဖြင့် ဆေးလိပ် ဖြတ်နည်းများနှင့် အကိုက်အခဲ ပျောက်ရေးနှင့် ပတ်သက်သော စူး စမ်း လေ့လာမှုများကို ဖော်ပြသည့် ဆောင်းပါးတွေကို ထည့်နေချိန် ဖြစ်သည်။

'လူ့ဘဝမှာ တွေ့ရတဲ့ ရောဂါတွေကို ကျွန်တော် နေ့စဉ် တွေ့နေရတာ ပေါ့ဗျာ၊ ရောဂါကြီးတွေလည်း ပါတယ်၊ ရောဂါသေးတွေလည်း ပါတယ်၊ သွေးကြော ကျဉ်းလို့ ဖြစ်တဲ့ သွေးတိုး ရောဂါ၊ ဆီးချို ရောဂါ၊ ဒူးလာ ရောဂါ၊ အနာပေါက် ရောဂါ၊ အူမကြီး အမြေးရောင် ရောဂါ၊ လည်ချောင်း ရောဂါ စသဖြင့် စုံနေတာပဲ၊ လူတွေ ရောဂါ သက်သာသွားတာကို မြင်ရရင် ကျွန်တော် စိတ်ချမ်းသာတယ်၊ အများအားဖြင့်တော့ ပျောက်သွားကြတာပါပဲ၊ သေတဲ့ လူနာရယ်လို့ မတွေ့ဖူးသေးဘူး။

'ပြီးတော့ ဖိုမ ဆက်ဆံရာက ဖြစ်တဲ့ ရောဂါလို့ ဒီနေ့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ရောဂါမျိုးတွေကိုလည်း တွေ့ဖူးတာပဲ၊ ဒီလို ရပ်ကွက်မျိုးမှာ ဒီလို ရောဂါတွေ အဖြစ် များတယ်လေ၊ ဒီနေရာက မိန်းမလျာတွေ သိပ်ပေါ်တဲ့ နေရာ မဟုတ် လား'

ဒေါက်တာ ဝိုက်ဇ်မန်းက ပြောသည်။ ဒေါက်တာ ဝိုက်ဇ်မန်း ကိုယ်တိုင် မှာလည်း မိန်းမလျာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ဆေးခန်းသည် ထိုသို့သော လူနာတွေ ကြားတွင် ရေပန်းစားနေခြင်း ဖြစ်သည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။

'ကျွန်တော်က သူတို့ကို အထင်သေးတာတို့ ဘာတို့ မရှိဘူးလေ၊ ကျွန် တော်နှင့် ဆိုရင် ဘာမှ လျှို့ဝှက် ထားရတာတို့၊ သိမ်ငယ်စိတ် ဝင်ရတာတို့ မရှိဘူး၊ ကျွန်တော့် အလုပ်ဟာ သူတို့ ရောဂါကို ကုပေးဖို့ သက်သက် ဆိုတာ ကို သူတို့ သဘော ပေါက်တယ်'

ယခုနှစ်များတွင် ဒေါက်တာ ဝိုက်ဇ်မန်း၏ လူနာများထဲတွင် မိန်းမလျာ ဦးရေ ပို၍ များလာခဲ့သည်။ ထိုသို့ မိန်းမလျာ လူနာ ဦးရေ များလာခြင်းမှာ သူ ဆေးလိုက်ခြင်းကြောင့်ချည်း မဟုတ်ကြောင်း၊ မိန်းမလျာများထဲတွင် ဖိုမ ကိစ္စကြောင့် ရောဂါရသူ ဦးရေ များပြားလာခြင်းကြောင့် ဖြစ်ကြောင်းကို ဒေါက်တာ ဝိုက်ဇ်မန်း သဘောပေါက်သည်။

‘၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ ၁၉၇၈ ခုနှစ် တစ်ဝိုက်လောက်က စပြီး ကျွန်တော့်ဆီ လာတဲ့ လူငယ် လူရွယ် လူနာတွေကို ကြည့်လိုက်၊ တော်တော်များများမှာ အဖျားကြီးတာ၊ ညမှာ ချွေးတွေ သိပ်ထွက်တာ၊ ဝမ်းလျှောတာ၊ ကပ်ပါးမွှား ကြောင့် ရောဂါ ဖြစ်တာတွေကို သွားတွေ့ရတယ်။’

‘အထူးသဖြင့် လည်ပင်းတို့၊ ချိုင်းကြားတို့၊ ပေါင်ခြံတို့မှာ အကျိတ်တွေ ရောင်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ အကျိတ်တွေကလည်း နည်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခိုဥလောက် ရှိတယ်။ ဒီလို အကျိတ်တွေ ရောင်တာဟာ ကိုယ်ခံအား ကျဆင်း လို့ ဖြစ်တယ်လို့ ယူဆစရာ အထောက်အထားတွေကို တွေ့နေရတယ်။ အစမှာ တော့ ကင်ဆာလား၊ သွေးကင်ဆာလားလို့ ကျွန်တော် သံသယ ဖြစ်တာပေါ့။ ဒါနှင့် အသားစကို ထုတ်ပြီး ဘိုင်အိုစီ လုပ်ကြည့်တော့ အန္တရာယ် မရှိ ဆိုတဲ့ မှတ်ချက်နှင့် ပြန်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ တချို့ ကျွမ်းကျင်သူက သာမန်ကာလျှံကာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ တွေ့ရတယ်။ မိုနိုကျူကလာရီးဆစ်လို့ ခေါ်တဲ့ သွေးထဲမှာ လူတို့ဆိုက်တွေ များနေတဲ့ ရောဂါ၊ အသည်းရောင် အသားဝါ ရောဂါ၊ တချို့ တော်တော်များများက ရေယုန်၊ တချို့က ကာလသား ရောဂါတွေ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘုရား တရား မ လို့လား မသိဘူး။ ခုထိ ဒီ ဗိုင်းရပ်စ်ပိုးတွေဟာ လူ တစ်ယောက်ကိုမှ မသတ်သေးဘူးဗျ။ ထိုက်သင့်တဲ့ ကုသမှုကို ခံလိုက်ရင် ရောဂါ လက္ခဏာချက်တွေ ပျောက်သွားတယ်။ တချို့သာ အကျိတ်ကြီးတွေ ပြန်မဝင်ဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ သူတို့ကတော့ အဲဒီ အကျိတ်ကြီးတွေနှင့်ပဲ နေရတော့တာပေါ့။’

၁၉၈၀ ပြည့်နှစ် အောက်တိုဘာလ တစ်မနက်တွင် ဒေါက်တာ ဝိုက်ဇ် မန်း၏ ဆေးခန်းသို့ လူနာ တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ထိုလူနာမှာ ဟော လိဂ်ဒ် အနောက်ပိုင်းမှ ဆံပင် အလှပြင်သူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ထိုလူနာကြောင့် ဒေါက်တာ ဝိုက်ဇ်မန်း၏ ခပ်ပေါ့ပေါ့ သဘောထားသည် ပြောင်းသွားသည်။

လူငယ် မိန်းမလျာမှာ အသက် နှစ်ဆယ့် ငါးနှစ်လောက် ရှိပြီ။ ယခင်က ဘာရောဂါမှ မရှိ။ ယခု အရေပြား၊ နှာခေါင်း၊ အမြွေးပါးနှင့် လက်သည်းတို့ တွင် ရောဂါပိုး ဝင်နေသည်။

mgyoe.com

ဟက်တက် ဒဏ်ရာ တစ်ခုမှ လွဲ၍ အခြား ဘာမှ မရှိဟု ဒေါက်တာ
ဝိုက်ဇ်မန်းက ကတ်ပြားတွင် မှတ်ချက် ရေးသည်။ သူ ဒဏ်ရာသည် ထိုမျှ
ရောဂါပိုး ဝင်စရာ အကြောင်း မရှိ။ ဒေါက်တာ ဝိုက်ဇ်မန်းသည် မကျေမနပ်
ဖြစ်ကာ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ပြီး နံပါတ် တစ်ခုကို လှည့်သည်။ သူ
လူနာကို ကုသပေးနိုင်မည့် သူမှာ ထိုလူ တစ်ဦးတည်းသာ ရှိသည်ဟု ဒေါက်
တာ ဝိုက်ဇ်မန်း ယူဆသည်။

လော့စ်အိန်ဂျလိစ်က ဆေးလောကတွင် သူ့ကို ‘ဆရာဝန်တို့၏ ဆရာ’ ဟု
ခေါ်စမှတ် ပြုကြသည်။ သူ့အမည်ရင်းမှာ ပိန်တင်ဖန်း ဖြစ်သည်။ အသက်
သုံးဆယ့် ငါးနှစ် ရှိ၍ မျက်မှန်ကလေး တဝင်းဝင်းနှင့် တရုတ် လူမျိုး ဒေါက်
တာ ပိန်ဖန်းသည် ပျော်ပျော် နေတတ်သူ ဖြစ်သည်။ သူသည် စင်ကာပူပေါက်
တရုတ် ဖြစ်ပြီး ၁၉၄၅ ခုနှစ် စင်ကာပူရှိ ဂျပန် မြို့စောင့်တပ်က ဗိုလ်ချုပ်
မောင့်ဘက်တန်ထံ လက်နက်ချသည့် နေ့တွင် မွေးသည်။

ဒေါက်တာ ပိန်ဖန်းသည် ယခင်က တစ်ခါမျှ မရှိဖူးသေးသော ရောဂါ၊
ယုတ္တိဗေဒ ဟူသမျှကို ဆန့်ကျင်သော ရောဂါ၊ ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာ၍ မရသော
ရောဂါ၊ စဉ်းစား ဆင်ခြင်ဉာဏ်ဖြင့် ရှာဖွေ၍ မရသော ရောဂါ၊ ရှုပ်ထွေး
ခက်ခဲဆုံး ရောဂါ မှန်သမျှကို ရှင်းလင်း ရှာဖွေနိုင်သည်ဟု နာမည်ကြီးသည်။
နက်မှောင် ထူထဲ၍ အမြဲတမ်း ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသော သူ့ဆံပင်များသည် ရောဂါ
အမည်တို့ကို ဖော်တတ်သော သူ၏ မှော်ဆရာ ဦးနှောက်ကို ဖုံးကွယ်ထား
ကြသည်။ သူ့လို ရောဂါ အမျိုးအမည်တို့ကို သူ ခွဲခြားပြသည့် နည်းမျိုးဖြင့်
မည်သူမျှ မခွဲခြားတတ်ပေ။ မထင်မှတ်သော သဲလွန်စမျိုးကို သူ ခြေရာကောက်
သည့် နည်းမျိုးဖြင့် မည်သူမျှ ခြေရာ မကောက်တတ်။

တစ်ခါတွင် လော့စ်အိန်ဂျလိစ်ရှိ နာမည်ကြီး ဆေးရုံကြီး တစ်ခု၌ အမျိုး
သမီး လူနာ တစ်ယောက်ကို ဦးနှောက် ဓာတ်မှန် ရိုက်ကြည့်သည်။ ဓာတ်မှန်
ရိုက်အပြီးတွင် ထိုအမျိုးသမီး သတိ မေ့မြောသွားသည်။ ဤတွင် ဆရာဝန်
စုံထောက် ဒေါက်တာ ပိန်ဖန်းသည် သတိ မေ့မြောရသည့် အကြောင်းရင်းကို
ရှာတွေ့ကာ ထိုအမျိုးသမီး၏ အသက်ကို ကယ်လိုက်သည်။ မေ့မြောသွားရခြင်း
မှာ အခြားကြောင့် မဟုတ်။ ဖြစ်တောင့် ဖြစ်ခဲ၍ သေလောက်အောင် ဓာတ်
မတည့်မှု (အယ်လာဂျီ) ကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူ၏ ဦးခေါင်းခွံကို ဓာတ်မှန်ပေါ်တွင် ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရအောင် ဆေးတစ်မျိုးကို ထိုးလိုက်ရာ ထိုဆေးနှင့် မတည့်၍ မေ့မြောသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ရာဘာခြံ ပိုင်ရှင် တစ်ယောက်၏ သားဖြစ်သည့် ဒေါက်တာ ပိန်ဖန်း၏ ကံကြမ္မာကလည်း ဆန်းကြယ်သည်။ သူက ဒဿနဗေဒကို စိတ်ဝင်စားသည်။ အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ်မှ စကောလားရှစ် ရသော်လည်း ဥရောပသို့ မသွားဘဲ ကနေဒါသို့ လာပြီး ဆေးပညာ သင်သည်။ ဝင်နီပက်တွင် ခြောက်နှစ် နေခဲ့ပြီး နောက် အအေးဒဏ်ကို တစ်သက်လုံး ကြောက်သွားကာ အသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်တွင် အမ်ဒီဘွဲ့ အသစ်စက်စက်ကို ကိုင်ပြီး ကာလီဖိုးနီးယား နေရောင် အောက်တွင် လာ၍ ခိုလှုံသူ ဖြစ်သည်။

သူသည် အဖွဲ့ဝင် တပ်တောင်တာ ဗိုလ်ထုနှင့် ချီ၍ ရှိသော ရောဂါကို အထူးပြု လေ့လာရန် ရွေးချယ်လိုက်သည်။ ထိုရောဂါမှာ အဆစ်အမြစ်ကိုက် ရောဂါ ဖြစ်သည်။ အဆစ်အမြစ်ရောင် ရောဂါဗေဒသည် အဆစ်အမြစ်များနှင့် သွေးအိတ်များ ရောင်ရမ်းခြင်းကို လေ့လာ ကုသသည့် ပညာရပ် ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကိုယ်ခံအား စနစ် ဖောက်လွှဲ ဖောက်ပြန် ဖြစ်ရာမှ အစ ပြုသည့် ရောဂါများကို လေ့လာသည့် ပညာရပ် ဖြစ်သည်။ ထိုပညာရပ် သည် ယခုမှ မြီးကောင်ပေါက် အဆင့်တွင် ရှိသေးသော်လည်း နေ့စဉ် အသစ် တွေ့ရှိချက်များဖြင့် တရိပ်ရိပ် ကြီးထွားလာနေသည်။

ဒေါက်တာ ပိန်ဖန်းသည် ၁၉၇၅ ခုနှစ်မှ စ၍ ကာလီဖိုးနီးယား ဆေး တက္ကသိုလ်နှင့် တွဲထားသော ဝတ်ဆွာ ဆေးရုံတွင် အဆစ်အမြစ်ရောင် ရောဂါ ဗေဒ ပို့ချ ပေးနေသည်။

သောကြာနေ့ ညနေတိုင်း ‘ဆရာဝန်တို့၏ ဆရာဝန်’ သည် ထုံးတမ်း စဉ်လာ ရောဂါ ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာနည်းဖြင့် ခွဲခြား၍ မရသော ရောဂါများကို ရှာဖွေ လက်ခံ ညှိနှိုင်းနေတတ်သည်။

‘တစ်နေ့တော့ ဝိုက်ဇ်မန်းက ခြေထောက်နှင့် လက်တွေမှာ သွေးအိတ် တွေ ရောင်ရမ်း ဖောင်းကြွနေတဲ့ လူနာ တစ်ယောက်ကို ပို့လိုက်တယ်ဗျ။ သူ တစ်ကိုယ်လုံးကလည်း ရေခွေး ဆူဆူထဲမှာ ပြုတ်ထားတဲ့ ပုစွန်တုပ်ကြီးရဲ့ အရောင်လို နီရဲနေတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း အမယ်လေး အဘလေးနှင့် အော်နေ တာပဲ။ ကျွန်တော်က အီရိုက်သရီမီလာဂျီးယား (Erythromelagia) လို့ ကောက် ချက် ချလိုက်တယ်။’

‘အိရိုက်သရိုမီလာဂျီးယား ဆိုတာ အက်စပရင် တိုက်လိုက်ရင် ပျောက် သွားနိုင်တဲ့ ရောဂါ၊ ဒါပေမဲ့ တော်တော်တော့ ရှားတယ်’

တရုတ် မှော်ဆရာ ဒေါက်တာ ပိန်ဖန်းသည် ဆံပင် အလှပြင် ဆိုင်ရှင်ကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ထိုသို့သော ပဟေဠိမျိုးကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဟု သူ ဝန်ခံသည်။

‘တကယ့် လျှို့ဝှက် ဆန်းကြယ် ဝတ္ထုပဲဗျ၊ အဲဖရက် ဟစ်ချ်ကော့သာ ဆိုရင် ဘယ်လောက် ရုပ်ရှင် ရိုက်ချင်လိုက်မလဲ မသိဘူး၊ ဒီလူနာဟာ အရင် တုန်းက ကိုယ်ခံအား ကျဆင်းတာမျိုးတို့ ဘာတို့ ဘာမှ မရှိခဲ့ဖူးဘူး၊ ခုမှ ရုတ်တရက် ချက်ချင်း ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်ခံအား ကျဆင်းသွားရတာလဲ’

ဒေါက်တာ ပိန်ဖန်းသည် လူနာကို အပြန်ပြန် အလှန်လှန် စမ်းသပ်သည်။ စစ်ဆေးသည်။ သဲလွန်စ တစ်စမျှ မလွတ်စေရ။ သံသယလေး စိုးစဉ်းမျှ မကျန် စေရ။ ထင်ကြေးကလေး တစ်ချက်မျှ မဟာစေရ။ သူ စ၍ အလုပ် လုပ်နိုင်မည့် သတင်း အချက်အလက်ကလေးများ ရလိုရငြား လူနာကို ပုလိပ်စစ် စစ်သည်။ အတိတ်ကို မေးသည်။ ရှေး တရုတ် တိုင်းရင်းဆေးပညာ ကျမ်းပါ မကျန် ရှိ သမျှသော ဆေးပညာကျမ်းများကို မွေနှောက်ရှာသည်။ လူသိနည်းသည့် ရောဂါ များထဲတွင် တရားခံကို လိုက်ရှာသည်။ အက်ကရိုဒမာတိုက်တစ်စ် အင်သရို ပါသီကား (Acrodermatitis Enteropathica) စသည့် ရောဂါမျိုးက အစ စဉ်း စားသည်။

ထိုရောဂါ လက္ခဏာချက်မှာ နှာခေါင်း အမြှေးပါးနှင့် လက်သည်းတို့တွင် ရောဂါပိုး ဝင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အလားတူပင် ကိုယ်ခံအား ကျဆင်းမှုကို ဖြစ် စေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင် သွပ်ဓာတ် အကြီးအကျယ် လျော့ နည်းနေလျှင်လည်း ဖြစ်တတ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဒေါက်တာ ပိန်ဖန်းသည် လူနာ၏ ဆံပင် အချို့ကို နုတ်ယူပြီး ဓာတ်ခွဲကြည့်သည်။ ဘာမျှ မရှိ။ သွပ်ဓာတ် ပါဝင်နှုန်းမှာ ပုံမှန်။ ကုထုံးသစ် အမျိုးမျိုးကို တီထွင်၍ စမ်းသပ်ကြည့်သည်။ ကော်တီဆုန်း ကျွေးသည်။ ကိုယ်ခံအား စနစ်ကို ထက်သန်စေသည့် ဆေးများကို ကျွေးသည်။ ထိုးသည်။ သုံးပတ်လုံးလုံး ဇွဲနပဲဖြင့် တိုက်စစ် ဆင်ပြီးသည့် အခါ၌ တရုတ် မှော်ဆရာ လက်လျှော့ကြောင်း ဝန်ခံသည်။

ထိုစဉ် အခြေအနေကို ပြောင်းပြန် လှန်ပစ်လိုက်သည့် အဖြစ်အပျက် တစ်ခု ပေါ်လာသည်။

ယင်းမှာ အလားတူ လက္ခဏာချက်များဖြင့် လူနာ တစ်ဦး ဒေါက်တာ ဝိုက်ဇ်မန်း၏ ဆေးခန်းသို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ လူနာမှာ ဟောလိဝုဒ်မှ ကြော်ငြာ ကိုယ်စားလှယ် လူငယ် တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူလည်း မိန်းမလျာ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ယခင် ဘာရောဂါမျှ မဖြစ်ဖူး။ ယခင် ဆေး မှတ်တမ်း မရှိ။

ဤတွင် သူတို့ လူနာများ ခံစားနေရသည့် နျူမိုးနီးယား ရောဂါမှာ နျူမိုးဆိုက်စတစ် နျူမိုးနီးယား ရောဂါ ဖြစ်ကြောင်း ဒေါက်တာ ဝိုက်ဇ်မန်းနှင့် ဒေါက်တာ ပိန်ဖန်းတို့ တွေ့လာခဲ့ကြသည်။

ထိုရောဂါမှာ အလွန် ရှားပါးသည့် ကပ်ပါး ရောဂါပိုး တစ်မျိုး အဆုတ် တွင် ကျရောက် ကူးစက်သဖြင့် ဖြစ်သော ရောဂါ ဖြစ်သည်။

အခန်း နံပါတ် ၅၁၆ တွင် သူတို့၏ လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက် ဒေါက်တာ မိုက်ကယ် ရှာတွေ့သည့် ရောဂါမှာလည်း ထိုရောဂါ ဖြစ်သည်။

လက္ခဏာတူ အဖြစ်အပျက် သုံးခု၏ သတင်းသည် ဆေးပညာ လောက တွင် တောမီးလို ပျံ့နှံ့သွားသည်။

‘တော်တော်တော့ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စပဲဗျာ’ ဟု ဒေါက်တာ ပိန်ဖန်းက ပြော သည်။

‘တစ်လလောက် အတွင်းမှာ တစ်မြို့တည်းမှာ နေတဲ့ လူငယ် သုံးယောက် အလွန် ရှားပါးတဲ့ ရောဂါ တစ်မျိုးတည်း လာပြီး ပြိုင်တူ ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီ အဖြစ်အပျက် သုံးခုစလုံးမှာလည်း ဘာကြောင့် ဖြစ်သလဲ ဆိုတာ အကြောင်း ရှာလို့ မရဘဲ ဖြစ်နေတယ်’

ဒေါက်တာ ပိန်ဖန်းနှင့် ဒေါက်တာ ဝိုက်ဇ်မန်းတို့သည် ဒေါက်တာ မိုက် ကယ်နှင့် အဆက်အသွယ် ယူကြသည်။

‘တရုတ် မှော်ဆရာက သူလည်း ကျွန်တော့်လိုပဲ ဘာမှန်းမသိဘဲ ဖြစ် နေတယ်တဲ့။ ဒါကို ထောက်ရင် ကျွန်တော်တို့ လက်ထဲမှာ ပြဿနာ တစ်ခု တော့ ရောက်နေပြီ ဆိုတာ ထင်ရှားနေပြီလေ’ ဟု ကိုယ်ခံအားဗေဒ ပညာရှင် မိုက်ကယ်က ပြောသည်။

ဆရာဝန် သုံးယောက်သည် လူနာ သုံးဦးအား ကာလီဖိုးနီးယား တက္ကသိုလ် ဆေးရုံတွင် ပြန်စုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

မိန်းမလျာ လူငယ်များသည် သူတို့၏ တန်းတူ ညီမျှခွင့် အတွက် တိုက်ခိုက် လှုပ်ရှားခဲ့ကြသည်။

ကမ္ဘာ၏ အကြီးဆုံး ဒီမိုကရေစီ နိုင်ငံ ဆိုသည့် နေရာတွင် အခွင့်အရေး ဆိုသည်မှာ စကား အရာမျှသာမက တကယ် အနှစ်သာရ ရှိသော အရာ ဖြစ်ကြောင်းကို ပြရန် တောင်းဆို တိုက်ပွဲ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

ထို နှစ်ကာလများ အတွင်း ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည့် လွတ်မြောက်ရေး လှုပ်ရှားမှုများ အားလုံး အနက် 'လိင် ဆက်ဆံမှု တော်လှန်ရေး' ဟု ခေါ်သော အရာလောက် အမေရိကန် လူ့ အဖွဲ့အစည်းကို ဂယက် ထစေသော လှုပ်ရှားမှု မျိုး ဆို၍ တစ်ခုမျှ မရှိ။

ထို တော်လှန်ရေး ပေါ်ပေါက်ရသည့် အကြောင်းရင်းများကို လူမှု သိပ္ပံပညာရှင်များက နောင်တွင် စူးစမ်း ရှာဖွေ လာကြကောင်း လာကြမည်။

သို့ရာတွင် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ် အပြီး၌ ထုံးတမ်းစဉ်လာ အိမ်ထောင်ရေး ကျင့်ဝတ် တန်ဖိုးများ ပျက်ပြားလာခြင်း၊ တစ်လင် တစ်မယား စနစ်ကို ခေတ်တိမ်သည်ဟု ယူဆလာကြခြင်း၊ ပင်နီဆလင် တန်ခိုးဖြင့် ကာလသား ရောဂါကို အောင်နိုင်ခဲ့ခြင်း၊ အမျိုးသမီးများက ပဋိသန္ဓေ တားဆေးများကို ကျယ်ကျယ် ပြန့်ပြန့် သုံးလာကြခြင်း စသည့် အကြောင်းများသည် လိင် လွတ်မြောက်ရေး လှုပ်ရှားမှု ပေါ်လာခြင်း၏ အကြောင်းရင်းများ ဖြစ်သည်မှာ နည်းနည်းမျှ ယုံမှားဖွယ် မရှိ။

ထို လွတ်မြောက်ရေး လှုပ်ရှားမှုတွင် အထူးခြားဆုံးမှာ အမေရိကန် မိန်းမလျာနှင့် ယောက်ျားလျာထဲမှ ဆယ့်ခုနစ်သန်းမျှ ရှိသော အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးတို့ အိမ်တွင်းပုန်း ဘဝမှ ထွက်လာကာ သူတို့၏ ကွဲလွဲချက်၊ သူတို့၏ ဆန္ဒကို ရဲရဲတင်းတင်း ထုတ်ဖော် လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အမေရိကန် လူ့ အဖွဲ့အစည်းသည် မိန်းမနှင့် ယောက်ျားတို့၏ အချစ်၊ လက်ထပ် ထိမ်းမြားမှုနှင့် အိမ်ထောင်ရေးကို လက်ခံ တန်ဖိုးထားသည့် ပျူရီတန် လူ့ အဖွဲ့အစည်း ဖြစ်သည်။

အမေရိကန်ပြည်တွင် မိန်းမလျာ၊ ယောက်ျားလျာ လူနည်းစု အသိုက်အဝန်းသည် သမိုင်း တစ်လျှောက်လုံး အနှိမ်ခံခဲ့ရသည်။ ဝိုင်းပယ် ခံခဲ့ရသည်။ လွတ်လပ်စွာ မိန်းမလျာ ဖြစ်ပိုင်ခွင့်ကို တောင်းဆိုသည့် နိုင်ငံရေး လှုပ်ရှားမှု တစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်လာခြင်းသည် သမိုင်းတွင် ယခင်က တစ်ခါမျှ မရှိခဲ့ဖူးသေးသော အဖြစ်အပျက် တစ်ရပ် ဖြစ်သည်။

mgyoe.com

အမေရိကန် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ ဥပဒေကို ရေးဆွဲခဲ့ကြသည့် ခေါင်းဆောင် ကြီးများသည် လူ၏ ပုဂ္ဂလိက လွတ်လပ်ခွင့်ကို ဦးစားပေး ရေးဆွဲခဲ့ကြသည် မှန်သော်လည်း တစ်နေ့တွင် အမျိုး၊ ဘာသာ၊ စကား စသည်တို့ အခြေခံပေါ် တွင် မဟုတ်ဘဲ လိင်ရွေးချယ်မှု အရ အင်အားစု တစ်စု ဖြစ်လာမည့် လူနည်းစု တစ်ခုအား အကာအကွယ် ပေးသော ဥပဒေများ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု တွေးသိ ခဲ့ကြမည် မဟုတ်။

ထို လှုပ်ရှားမှုကြီးသည် ၁၉၆၉ ခုနှစ် ဇွန်လ ၂၉ ရက် ပူအိုက်သည့် နွေ တစ်ညက နယူးယောက် ဂရင်းဝစ် ရပ်ကွက်ရှိ ကဖေး တစ်ခုထဲတွင် သန္ဓေ တည်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုညက 'ကျောက်တံတိုင်း စားမြိုင်ရိပ်သာ' သည် လာနေကျ ဖောက်သည်များ ဖြစ်သည့် မိန်းမလျာများ၊ ယောက်ျားလျာများ၊ အနုပုလ္လင်များ၊ ဥဘတောဗျည်းများဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ ထိုစဉ် ရဲတပ်စု တစ်စု ဖြန့်ခနဲ ရောက်လာကာ သူတို့ကို ဆိုင်ထဲမှ မောင်းထုတ်သည်။ ဤ တစ်ကြိမ်တွင်မူ ပြည်သူ့ စာရိတ္တ၏ ကိုယ်စားလှယ်ကြီးများ ဖြစ်သော ရဲတို့ သည် သူတို့ မျှော်လင့်ထားသော တုံ့ပြန် ကြိုဆိုမှုမျိုးကို မတွေ့ရ။ ခါတိုင်း ရဲတို့ လာလျှင် ဆိုင်ထဲရှိ လူများသည် လွတ်ရာ ကျွတ်ရာသို့ ထွက်ပြေးကြ သည်။ ယခု တစ်ကြိမ်တွင်မူ ဆိုင်ထဲရှိ ဖောက်သည်တို့သည် ရဲတို့ကို ပုလင်း ခွံများ တွေ့ရာ ပစ္စည်းများဖြင့် ပစ်ပေါက် ခုခံကြသည်။

တရား ဥပဒေနှင့် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးကို ထိန်းသိမ်းသည့် ရဲတို့ ပြန်လည် ဆုတ်ခွာသွားသည့် အခါ၌ ဆိုင်ပြင်တွင် ရှိသည့် မိန်းမလျာများက ရဲကား များကို မီးတင်ရှိကြပြန်သည်။ နောက်တစ်နေ့ည အခြား တစ်နေရာတွင် ရဲတို့ သည် ထိုအဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရပြန်သည်။ ဂရင်းဝစ် ရပ်ကွက်ရှိ နံရံများပေါ်တွင် လည်း တော်လှန်သော မိန်းမလျာ လှုပ်ရှားမှု တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာကြောင်း ရေးထားသည့် ပိုစတာတွေ ဖွေးဖွေးလှုပ်မျှ ပေါ်လာခဲ့ကြသည်။

နောက်ထပ် နှစ်ညဆက်တိုက် အဓိကရုဏ်း ဖြစ်သည့် အခါတွင်မူ ထို လှုပ်ရှားမှု တကယ် အမှန် တည်ရှိသည့် အချက်မှာ ထင်ရှားသွားလေပြီ။ ထို သတင်းသည် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုတွင် တောမီးလို ပျံ့နှံ့သွားသည်။

တက္ကသိုလ် ပရိဝုဏ်များ၊ အရက်ဆိုင်များ၊ ကလပ်များ၊ မြို့ကြီးများရှိ မိန်းမလျာ ရပ်ကွက်များသို့လည်း ပျံ့သွားသည်။ ထိုမျှမက သူတို့၏ မိန်းမလျာ ဘဝ၊ ယောက်ျားလျာ ဘဝကို ဖုံးဖိ ထားခဲ့ကြသည့် ရုံးများနှင့် စက်ရုံများမှ အမျိုးသား အမျိုးသမီးများထံသို့လည်း ပျံ့နှံ့သွားသည်။

mgyoe.com

ထိုလှုပ်ရှားမှုသစ်၏ ခေါင်းဆောင်များက ထုတ်ပြန် ကြေညာလိုက်သော ပေါ်လစီ၏ ပထမဆုံး အချက်မှာ မိန်းမလျာများနှင့် ယောက်ျားလျာများ အားလုံး အိမ်တွင်းပုန်း ဘဝမှ ထွက်လာကာ မိမိတို့၏ လိင် ဇာတိကို အတိအလင်း ထုတ်ဖော်ရန် ဆော်ဩလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုဆော်ဩချက်ကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် တုံ့ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ အထူးသဖြင့် လူငယ်များက ပို၍ ထက်သန်စွာ တုံ့ပြန်ကြသည်။

သို့ဖြင့် ၇၀ ပြည့်လွန်ကာစ နှစ်များ အတွင်း၌ အမေရိကန်ပြည် အလယ်ပိုင်းရှိ မြို့များ၊ ရွာများရှိ မိန်းမလျာ ယောက်ျားလျာများသည် နယူးယောက်၊ လော့စ် အိန်ဂျလိစ်၊ ဆန်ဖရန်စစ္စကို၊ ရှိကာဂို၊ ဘော်စတွန်၊ အတ္တလန်တာ၊ ဟူစတန် စသည့် မြို့ကြီးများသို့ ဒီရေ တက်သကဲ့သို့ အစုလိုက် အအုံလိုက် ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ကြသည်။

ထိုသံလိုက် ဝင်ရိုးစွန်းများတွင် သူတို့ကို အဆွဲဆောင်ဆုံးသော နေရာမှာ တစ်ခေတ် ရွှေရူးထချိန်က ရွှေမြို့တော် ဖြစ်ခဲ့သည့် ဆန်ဖရန်စစ္စကို ဖြစ်သည်။

ဆန်ဖရန်စစ္စကိုသည် သမားရိုးကျ လူ့အဖွဲ့အစည်းက အနည်းနှင့် အများ ဝိုင်းပယ်ထားသည့် အသိုက်အဝန်းမျိုးကို သည်းခံ ခွင့်လွှတ်တတ်သော နေရာ ဖြစ်သည်။ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုသည် ရွှေတူးသမားများ၏ ဗရုတ်ဗရက် ကာလကြီး ပြီးသည့် နောက်တွင် အနောက်ဘက် ကမ်းခြေ၌ အရေး အကြီးဆုံးသော ဆိပ်ကမ်းမြို့ကြီး တစ်မြို့ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက်တွင်လည်း သေဋ္ဌေးဖြစ် ခွေးဖြစ် လာ၍ စီးပွား ရှာကြသော စွန့်စားရေးသမားများကို ဆွဲဆောင်ရာ မြို့ကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။ စပိန်၊ အမေရိကန် စစ်ပွဲနှင့် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးသည့်နောက်တွင်လည်း ဆန်ဖရန်စစ္စကိုသည် ပစိဖိတ် ရေကြောင်းနှင့် ကြည်းကြောင်း စစ်ဆင်ရေးများ ဆင်နွှဲရန် တံခါးပေါက်ကြီး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ငြိမ်းချမ်းသည့် ကာလတွင်လည်း ထောင် ရာပေါင်း များစွာသော စစ်သားဟောင်းများသည် အရပ်သားများ အဖြစ် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုတွင် အခြေချခဲ့ကြသည်။ ရေတပ်သားဟောင်းနှင့် ကြည်းတပ်သားဟောင်း မိန်းမလျာများသည် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမှာ ပင် အခြေ ချခဲ့ကြသည်။

ဗီယက်နမ် စစ်ပွဲ ဖြစ်ပွား၍ အမေရိကန်ပြည်တွင် သဘောထားတွေ ကွဲလွဲစဉ် ကာလ ဖြစ်သော ၁၉၆၈ ခုနှစ် တစ်ဝိုက်တွင် ဆန့်ကျင်ရေး လူငယ် မျိုးဆက် တစ်ဆက်လုံးနှင့် ဟစ်ပီများသည် သူတို့၏ အောင်မြေ အဖြစ် ဆန့်

mgyoe.com

ဖရန်စစ္စကိုကို ရွေးချယ်ခဲ့ကြကာ ချစ်ခြင်း မေတ္တာသာလျှင် ကမ္ဘာ့ ပြဿနာများကို ဖြေရှင်းနိုင်သော အရာ ဖြစ်သည် ဟူသော ဒဿနကို ထူထောင်ခဲ့ကြသည်။

နိုင်ငံ တစ်ဝန်းလုံးမှ ရောက်လာကာ ဆန်ဖရန်စစ္စကို ပန်းခြံများထဲတွင် စတည်းချ၍ ပျော်ရွှင်ခြင်း သန္တိသုခ တရားကို ကြွေးကြော် ထူထောင်ခဲ့ကြသည့် ဂျင်း အင်္ကျီ၊ ဂျင်း ဘောင်းဘီဝတ် ဆယ်ကျော်သက် လူငယ် အုပ်စုများကို ဆန်ဖရန်စစ္စကို မြို့ကြီးသည် ကာလ အတန်ကြာမျှ သတိ ရနေဦးမည်သာ ဖြစ်သည်။

မိန်းမလျာနှင့် ယောက်ျားလျာ တပ်တောင်တာ ဗိုလ်ထုကို အမြဲတစေ ဆီးကြို လက်ခံ နေခဲ့ပါက ၇၀ ပြည့်လွန် နှစ်များတွင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည့် လိင်တူ ဆက်ဆံရေး လွတ်မြောက်ရေး လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ဆန်ဖရန်စစ္စကို မြို့ကြီးသည် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု၏ မိန်းမလျာ ဌာနချုပ် မြို့တော်ကြီး ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ သို့ဆိုလျှင် ကမ္ဘာ့ မိန်းမလျာ ဌာနချုပ် မြို့တော်လည်း ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

လွန်ခဲ့သည့် ရာစုနှစ် တစ်ခုလောက်တုန်းက ရွှေလောဘသည် ထောင်ပေါင်း များစွာသော အမေရိကန် လူမျိုးတို့အား ဆန်ဖရန်စစ္စကို တောင်ကုန်းများပေါ်သို့ ရောက်လာအောင် တွန်းပို့ခဲ့သည့် နည်းတူ ယခုလည်း လွတ်လပ်မှုနှင့် သည်းခံ ခွင့်လွှတ်မှုတို့ ရှိမည် ဟူသော မျှော်လင့်ချက်သည် 'အိမ်တွင်းပုန်း ဘဝမှ ထွက်လာသော' လူငယ် မျိုးဆက် တစ်ခုလုံးကို ဆန်ဖရန်စစ္စကိုသို့ တွန်းပို့ခဲ့သည်။

ထိုအထဲတွင် နောင်၌ ဂျေရုဆလင် အမေရိကန် တက္ကသိုလ်တွင် ရှေးဟောင်း သုတေသန ပညာရှင် ဖြစ်လာမည့် ဂျိုးဆက် စတိန်းလည်း တစ်ယောက် အပါအဝင် ဖြစ်သည်။

လူသစ် အများစုကဲ့သို့ပင် သူသည်လည်း ကတ်စထရီသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ကတ်စထရီမှာ ဆန်ဖရန်စစ္စကို မြို့လယ်ရှိ လိင်တူ ပေါင်းဖော်သူများ၏ ရပ်ကွက် ဖြစ်သည်။ နယူးယောက်၊ ရှိကာဂိုနှင့် လော့စ်အိန်ဂျလိစ်တို့တွင်လည်း လိင်တူ ပေါင်းဖော်သူများ၏ ရပ်ကွက် သီးခြား ရှိကောင်း ရှိမည်။ သို့ရာတွင် ကတ်စထရီမှာမူ လိင်တူ ဆက်ဆံရေး လွတ်မြောက်ရေး လှုပ်ရှားမှုက ဖန်တီးပေးလိုက်သည့် မိန်းမလျာတို့၏ သီးခြား ကိုလိုနီ စနစ် တစ်ခု ဖြစ်သည်။

mgyoe.com

မိမိတို့၏ လိင် ရွေးချယ်မှု အရ စုစည်း လာမိကြသော အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးများသည် ဆန်ဖရန်စစ္စကို မြို့လယ်ကောင်တွင် သီးခြား ကမ္ဘာ လောက တစ်ခုကို ထူထောင်ခဲ့ကြသည်။ မြို့တော်ကြီးထဲတွင် မြို့တော်ကလေး တစ်ခု တည်ဆောက်ခဲ့ကြသည်။

ထိုမြို့တော်ကလေးထဲတွင် သူတို့သည် သူတို့၏ ပုံမှန် ဘဝကို နေထိုင် နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ရုံးသို့ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း သွားနိုင်သည်။ ဘဏ်တိုက်သို့ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း သွားနိုင်သည်။ ရေကူးကန်သို့ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း သွားနိုင်သည်။ ဆရာဝန်ထံသို့ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း သွားနိုင်သည်။ ပင်မင်း ဆိုင်သို့ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း သွားနိုင်သည်။ ဆံပင် အလှပြင်ဆိုင်သို့ ပြောင် ပြောင်တင်းတင်း သွားနိုင်သည်။ ပျော်ပွဲစားရုံသို့ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း သွား နိုင်သည်။ နိုင်ငံရေး အစည်းအဝေးများသို့ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း သွားနိုင် သည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း တက်နိုင်သည်။ ဟန် ဆောင်စရာ မလို။ ရုပ်ဖျက်စရာ မလို။

သူတို့ မြို့တော်ကလေးတွင် မိန်းမလျှာ မဟုတ်သူ ယောက်ျားလျှာ မဟုတ် သူ ဆို၍ ဘယ်သူမျှ မရှိ။

ကတ်စထရို ရပ်ကွက်တွင် ရေဝတီ ဝတ်ကျောင်း တစ်ဆောင်၊ မိန်းမလျှာ ပရိတ်တက်စတင့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တစ်ကျောင်း၊ မိန်းမလျှာတို့၏ လက်ထပ် မင်္ဂလာကို ကျင်းပပေးသော မိန်းမလျှာ ဗရင်ဂျီ ဘုန်းတော်ကြီးပင် ရှိလိုက် သေးသည်။

သူတို့၏ လွတ်မြောက်ရေးကို အောင်ပွဲခံရန် အတွက် အမေရိကန် မိန်းမလျှာများသည် အလွန်အကျွံတွေကိုပင် လုပ်လိုက်သေးသည်။ မိန်းမလျှာ အားလပ်ရက်၊ မိန်းမလျှာ လွတ်လပ်ရေးနေ့တဲ့။ နွေရာသီတိုင်း ကျင်းပသည့် မိန်းမလျှာ လွတ်လပ်ရေးနေ့သည် တစ်မျိုးသားလုံး အတိုင်းအတာဖြင့် ကျင်းပ သည့် နေ့ ဖြစ်ပြီး တစ်နိုင်ငံလုံးမှ မိန်းမလျှာ နှစ်သိန်း ငါးသောင်းကျော်တို့ လာရောက်ကြသည်။ ထိုနေ့တွင်မူ အမေရိကန် ပြည်က လိင်တူ ဆက်ဆံသော လူ့ အဖွဲ့အစည်းကြီး တစ်ခုလုံးသည် လင်းထိန်နေသော ဆန်ဖရန်စစ္စကို မြို့ကြီး တွင် မိမိတို့ အကြိုက် မိမိတို့ ဦးစားပေးမှုကို လွတ်လပ်စွာ ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့် ရှိကြောင်း ကြေညာကာ အောင်ပွဲကြီး ဆင်ယင် ကျင်းပကြသည်။ ထိုအထဲတွင် ဆန်ဖရန်စစ္စကို ယောက်ျားလျှာ တက္ကစီ ဒရိုင်ဘာများ အသင်း၊ နီးဗားဒါး ပြည်နယ် မိန်းမလျှာ ကောင်းဘွိုင် အသင်း၊ မိန်းမလျှာ အမေရိကန် အိန္ဒိယန်း

mgyoe.com

မျိုးနွယ်စု ကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့၊ လိင်တူ ဆက်ဆံမှု လွတ်မြောက်ရေး တပ်ဦး၊ မိန်းမလျာ လူနာများ အဖွဲ့ချုပ် စသည့် လိင်တူ ဆက်ဆံရေး အဖွဲ့တွေ စုံညီ တက်ရောက်ကြသည်။

အမေရိကန် မိန်းမလျာများနှင့် ယောက်ျားလျာများသည် ထိုအခွင့်အရေး များကို အရမ်းကာရောတော့ အသုံးချခြင်း မပြုကြ။ သို့ရာတွင် မိန်းမလျာ လွတ်မြောက်ရေး လှုပ်ရှားမှုကြီး ပေါက်ကွဲလာသည်ကို အခွင့်ကောင်း ယူကာ သောင်းကျန်းကြသည့် လူငယ် မိန်းမလျာ အချို့တော့ ရှိကြပါသည်။ သို့ဖြင့် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုက ကတ်စထရီ ရပ်ကွက်သည် လိင် ရောင်းဝယ် ဖောက်ကားရာ စူပါမားကက်ကြီး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထောင်ပေါင်း များစွာသော လူငယ်များသည် အရက်ဆိုင်များ၊ ပျော်ပွဲရုံများ၊ ဈေးဆိုင်များ၊ စာအုပ်ဆိုင်များ၊ လမ်းမများတွင် ပြည့်နှက်ကာ စွန့်စားမှုသစ်ကို ရှာဖွေကြသည်။ ထိုရပ်ကွက် တစ်ခုလုံးသည် အမဲလိုက်ကွင်းကြီး တစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ အရက်ဆိုင်များနှင့် ဖိုမ ဆက်ဆံ ရေး ကလပ်များတွင် အပေါက် ဖောက်ထားသည့် အခန်းလေးတွေ ငှားပြီး တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အသိအကျွမ်းပင် မဖြစ်ဘဲ ထိုအပေါက်လေးမှ နေ၍ ဖိုမ ဆက်ဆံကြသည်။ ထိုသို့ ဆက်ဆံရန် အတွက် ပေးရသည့် အခန်းခ မှာ သုံး ဒေါ်လာထက် မပို။

အခြား နေရာများမှာကဲ့သို့ပင် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုတွင်လည်း လွတ်မြောက် ရေး ရသွားသော ဖိုမ ဆက်ဆံရေး ကိစ္စသည် စီးပွားရေး လုပ်ငန်း တစ်မျိုးကို တည်ထောင်ထားသေးသည်။ ကလပ်များတွင် ရေချိုးခန်းများ ရှိသည်။ အချို့ ကလပ်များတွင် ရေကူးကန်၊ ရုပ်ရှင်ရုံ၊ ကပွဲခန်းမ၊ ကိုယ်ပိုင် အိမ်ခန်း၊ သည်း ထိတ်ဖို ရိပ်သာများ ရှိသည်။ အချို့ နေရာများတွင် ဆိုလျှင် ကြမ်းတမ်း ပြင်း ထန်သော ဖိုမ ဆက်ဆံရေး ကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ရန် အတွက် ဇက်ကြီးများ၊ လက်ထိတ်များ၊ သံကြိုးများနှင့် အခြား ပစ္စည်း ကိရိယာများ ထားသော ညှဉ်း ပန်းရေး အလုံခန်းများပင် ရှိသည်။

နယူးယောက်မြို့မှ ကွန်တီနင်တယ် ရေချိုးကလပ် ဆိုလျှင် ပဒေသာ ကပွဲ တစ်ခု အမြဲတမ်း ရှိသည်။ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုက နာမည်ကြီးသည့် ဟော့ဟောက်စ် ဆိုလျှင် အထပ် လေးထပ် ရှိပြီး ကြမ်းပြင် ဧရိယာပေါင်း စတုရန်း ကိုက် သုံးထောင်ကျော် ကျယ်သည်။ လူ ရာပေါင်းများစွာကို တစ်ချိန်တည်း လက်ခံ နိုင်သည်။ ရေချိုး ကလပ်များတွင် ကိုယ် ကြိုက်သူနှင့် တွဲနိုင်သည်။ ကိုယ့် ခန္ဓာကိုယ်ကို ကြိုက်သလို အသုံးချနိုင်သည်။

သို့ဖြင့် ရေချိုး ကလပ်များသည် လိင်တူ ဆက်ဆံရေးကိစ္စ လွတ်မြောက် ရေး၏ ခံတပ် အခြေခံ စခန်းကြီး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထို ရေချိုး ကလပ်များ၏ အရေအတွက်သည် တိုးလာနေသည်။ ကတ်စထရီ ရပ်ကွက် တစ်ခုတည်းမှာပင် ထိုသို့သော ရေချိုး ကလပ်မျိုး ဆယ်ခု ရှိသည်။

အမေရိကန် တစ်ပြည်လုံးမှ လိင်တူ ပေါင်းဖော်သူ ထောင်ပေါင်း များစွာ တို့သည် စခန်းများသို့ ဥဒဟို ရောက်လာနေကြသည်။

၁၉၇၀ ပြည့်နှစ် ကင်းဆေး အင်စတီကျု သုတေသန ဌာနမှ အယ်လင် ဘဲနှင့် မာတင် ဝိုင်းတို့ ကောက်ယူခဲ့သော စာရင်းများ အရ သူတို့ မေးမြန်းခဲ့ သော အမျိုးသားများ အနက် လေးဆယ် ရာခိုင်နှုန်းကျော်တို့မှာ အရက်ဆိုင် အခန်းများနှင့် ရေချိုးခန်းများထဲတွင် သူတို့နှင့် သွားလာခဲ့ဖူးသူပေါင်း ငါးရာ ခန့် ရှိပြီး နှစ်ဆယ့်ရှစ် ရာခိုင်နှုန်းမှာ သွားလာခဲ့ဖူးသူ တစ်ထောင်ကျော် ရှိ သည်ဟု သိရသည်။ ထိုအထဲတွင် အချို့မှာ တစ်ညတည်းတွင် အဖော် သုံးဆယ် လောက်နှင့် သွားလာ ပြီးခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ အရက်နှင့် အမိုင်းနိုင်ထရိတ် စသည့် ဓာတုဗေဒ ဆေးဝါးများက ထိုသို့ စွမ်းဆောင်နိုင်ရန် ကူညီ ပံ့ပိုးကြ သည် ဟူသတတ်။

မကြာလိုက်ပါ။ လိင် ဆက်ဆံရေး လွတ်မြောက်ရေး လှုပ်ရှားမှုသည် နိုင်ငံ၏ ကျန်းမာရေး ဇယားကွက်ပေါ်တွင် မျဉ်းမတ်တွေ ပြလာခဲ့သည်။

အမေရိကန် ကျန်းမာရေး ဝန်ကြီးဌာနက ၁၉၇၃ ခုနှစ်တွင် ကောက်ယူ သော စာရင်းအင်းများ အရ မိန်းမလျာ သုံးပုံ နှစ်ပုံတို့သည် ကာလသား ရောဂါ တစ်ကြိမ် ဖြစ်ဖူးသူများ ဖြစ်ပြီး တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ ဆစ်ဖလစ်နှင့် ဂနီ ရီးယား ရောဂါ ငါးဆယ်နှင့် ခြောက်ဆယ် ရာနှုန်းမှာ သူတို့ကြောင့် ဖြစ် ကြောင်းကို လေ့လာခဲ့ရသည်။

၁၉၇၈ ခုနှစ်တွင် ကောက်ယူသော စာရင်းများ အရ သုံးနှစ် အတွင်းတွင် အသည်းရောင် အသားဝါ ရောဂါနှင့် အူအတွင်း ဖြစ်သော ရောဂါတို့မှာ နှစ်ဆ တိုးလာခဲ့သည်။

၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်တွင် ဆန်ဖရန်စစ္စကို ကျန်းမာရေး ဌာနက ကောက်ယူ သော စာရင်း အရ မြို့ပေါ်ရှိ ခြောက်ဆယ်နှင့် ခုနစ်ဆယ် ရာနှုန်း ရှိသော မိန်းမလျာတို့မှာ အသည်းရောင် ဘီ ဝိုင်းရပ်စ်ပိုး ဝင်ရောက်နေသည်ကို တွေ့

ရသည်။ လိင် ပေါင်းစုံ ပေါင်းဖော်သူတို့၏ အခြေအနေမှာလည်း သိပ် မကောင်း။

၁၉၇၁ ခုနှစ်မှ ၁၉၇၆ ခုနှစ် (ငါးနှစ် အတွင်း) တွင် တစ်နိုင်ငံလုံး၌ ဂနိုရီးယား ရောဂါ စွဲကပ်သူ ဦးရေသည် နှစ်ဆ တိုးလာခဲ့သည်။ မူလက ၆၂၄,၃၇၁ ရှိရာမှ ၁,၀၁၁,၀၁၄ သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ယင်းမှာ တရားဝင် စာရင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။ ဆစ်ဖလစ် ရောဂါ ဖြစ်နှုန်းမှာ ထို့ထက်ပင် ဆိုးသေး သည်။

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်နှင့် ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ် အကြားတွင် ဆစ်ဖလစ် ရောဂါ ဖြစ်နှုန်းသည် ရာနှုန်း သုံးရာ တိုးလာခဲ့သည်။

အမေရိကန် အစိုးရသည် စိတ်ကု ဆေးရုံများ အတွက် နှစ်စဉ် ဒေါ်လာ သန်း ငါးဆယ် သုံးလျက် ရှိရာ ယင်းမှာ ကာလသား ရောဂါကြောင့် အာရုံ ကြော ချွတ်ယွင်းရာမှ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ရောဂါများ အတွက် သီးခြား ကုန်ကျ ငွေ ဖြစ်သည်။

ဘတ်စကက်ဘော ဖိနပ် အဟောင်းနှင့် ဂျင်းအင်္ကျီ ဂျင်းဘောင်းဘီတို့ကို ဝတ် ထားသည့် ဂျိုးဆက် ဆွန်နာဘင်း။ ဆေးပညာ မင်းသား တစ်ပါးနှင့် မတူ၊ လူလေ လူလွင့် တစ်ယောက်နှင့် တူနေသည်။ သို့ရာတွင် အသက် လေးဆယ့် ခုနှစ်နှစ်ရှိ ခပ်ကုပ်ကုပ် လူ၏ ပညာရည် မှတ်တမ်းသည် ရှစ်မျက်နှာ ရှိပြီး 'ဒီ' တွေ၊ ဂုဏ်ထူးတွေ တသီတတန်းကြီး ပါသည်။ နိုဗယ်လ်ဆုနှင့် ထိုက် တန်သည့် သိပ္ပံပညာဆိုင်ရာ စာတမ်းတွေ ဆောင်းပါးတွေလည်း အများကြီး ရေးခဲ့သည်။ တောင် အာဖရိကတွင် ပိုလန် ရေဝတီ မိသားစုမှ မွေးဖွားခဲ့ပြီး ငယ်စဉ်ကတည်းက ကူးစက် ရောဂါများကို အထူးပြု လေ့လာခဲ့သည်။ ဂျကာ တာမှ မက္ကာသို့ ဘုရားဖူး တစ်ထောင်ကို တင်ဆောင်လာသည့် အင်ဒိုနီးရှား သင်္ဘော တစ်စင်း ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ပထမဆုံး လူနာကို ကုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၉၆၃ ခုနှစ်တွင် နာမည်ကျော် ဗြိတိသျှ သိပ္ပံပညာရှင် အဲလက် အိုင်း ဇက်က သူ့ ဓာတ်ခွဲခန်းတွင် သူနှင့်အတူ လာ၍ အလုပ် လုပ်ရန် ဆွန်နာဘင်း ကို ခေါ်ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က အဲလက် အိုင်းဇက်သည် လင်ဖိုဆိုက်များမှ ထုတ် လုပ်ပေးသော စွမ်းအား ကောင်းသည့် ပဋိဗိုင်းရစ်စ် ပစ္စည်း တစ်မျိုး ဖြစ်သည့် အင်တာ ဖာရွန်ကို စတင် တွေ့ရှိကာစ ဖြစ်သည်။

ဂျိုးဆက် ဆွန်နာဘင်းမှာ အမေရိကန် တက္ကသိုလ်များတွင် ကူးစက် ရောဂါ ဆိုင်ရာ ပညာကို ပို့ချပေးနေချိန် ဖြစ်သည်။

၁၉၇၇ ခုနှစ်တွင် နယူးယောက် မြို့တော် ကျန်းမာရေး ဌာနက သူ့ကို ကာလသား ရောဂါများနှင့် ပတ်သက်၍ ပညာပေးရေး လုပ်ငန်းကို လုပ်ပေး ရန် တာဝန် ပေးထားသည်။

နောက် နှစ်နှစ် အကြာတွင် ဂျိုးဆက် ဆွန်နာဘင်းသည် ကာလသား ရောဂါ၏ ရှေ့တန်း စစ်မျက်နှာ ဖြစ်သည့် နယူးယောက် မိန်းမလျာ ရပ်ကွက် တစ်ခုတွင် ကိုယ်ပိုင် ဆေးကုခန်းလေး တစ်ခုကို ဖွင့်ခဲ့သည်။

‘စိတ်တော့ ညစ်ရတယ်ဗျို့’ ဟု သူက ညည်းသည်။ ‘ဒီနေရာက သိပ် ပြီး ပြဿနာ ပေါ်တဲ့ နေရာ မဟုတ်လား၊ ဆေးခန်း လာထိုင်တဲ့ ဆရာဝန် တွေကလည်း နည်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဂနိုတို့ ဆစ်ဖလစ်တို့ ကပ်ပါးပိုး ကူးစက် ရောဂါတို့ သိပ်များတဲ့ နေရာ၊ အဲဒီတုန်းက ပဋိဇီဝ ဆေးကလည်း ကိုးဆယ့် ခြောက်ပါး အကုန် ကုတယ် မဟုတ်လား၊ ဆစ်ဖလစ် ဆိုရင် ပင်နီဆလင် ထိုး ဆေး တစ်လုံး နှစ်လုံးလောက် ထိုးလိုက်ရင် ပျောက်သွားတာပဲ၊ ဘယ်လောက် ကျမှာလဲ၊ အလွန်ဆုံး ဒေါ်လာ အစိတ် သုံးဆယ်ပေါ့၊ ဘယ်သူမှ သုတေသန လုပ်ဖို့ စိတ်မကူးကြဘူး၊ ဆေးကု ဆရာဝန် တော်တော်များများဟာ သုတေ သန လုပ်ဖို့ နည်းနည်းလေးမှ စိတ်ကူး မပေါ်ကြဘူး၊ ပိုပြီး ဆိုးတာက လူနာ တွေကို ပညာ ပေးရေး လုပ်ငန်း လုပ်ဖို့ မလိုဘူးလို့ ယူဆတဲ့ အချက်ပဲ။

‘သူတို့ရဲ့ အနေအထိုင် အပြုအမူတွေဟာ အများကြီး အန္တရာယ် ရှိတယ် ဆိုတဲ့ စကားလောက် သတိ ပေးတာမျိုးလောက်ကိုတောင် မလုပ်ချင်ကြဘူး၊ ဒီလို လုပ်တာဟာ သူတို့ မိန်းမလျာတွေကို လူမှုရေး အရ မပြောသင့်တဲ့ စကား လို့ ဆရာဝန်တွေက ယူဆနေကြတယ်၊ ပြီးတော့ ဒီလို ပြောလိုက်ရင် ကိုယ့်ဆီ လူနာ မလာဘဲ နေမှာလည်း စိုးရသေးတာကိုး။

‘ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဆရာဝန်တွေနှင့် ကျန်းမာရေး ဌာနက အရာရှိတွေ ကိုယ်တိုင်က လူတွေရဲ့ နေထိုင်မှုတွေ ဆက်ဆံမှုတွေကို ပြောင်းဖို့ တရား ဟော တာ နားချတာဟာ အချည်းအနှီး အကျိုးမဲ့ပဲလို့ ယူဆ နေကြတယ်၊ သူတို့ လာရင် မြန်မြန် ပျောက်အောင် ကုပေးလိုက်တာက ပိုပြီး လက်တွေ့ကျတဲ့ ဖြေ ရှင်းနည်း ဖြစ်တယ်လို့ ယူဆနေကြတယ်’

သူ့ဆီသို့ ပထမဦးဆုံး ရောက်လာသည့် လူနာ၏ ကျန်းမာရေး အခြေ အနေကို ကြည့်ပြီး ဒေါက်တာ ဂျိုးဆက် ဆွန်နာဘင်း လန့်သွားသည်။

လူနာ အများစုမှာ သာမန် ကာလသား ရောဂါရှင်များ ဖြစ်သော်လည်း လိင်တူ ဆက်ဆံမှုကြောင့် ပြင်းထန်သော ရောဂါသစ်များ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ပေါ်လာတတ်ကြသည်။

ယင်းတို့အထဲ ဗိုင်းရပ်စ် အသည်းရောင် ရောဂါ၊ အင်္ဂါများတွင် ရေယုန် ပေါက်သည့် ရောဂါ၊ လိင်စုံ ဆက်ဆံသူ ရှစ်ဆယ် ရာနှုန်းတို့တွင် တွေ့ရတတ်သည့် ကပ်ပါး ရောဂါပိုးစွဲ ရောဂါ၊ ဆိုက်တိုမီဂါလို ဗိုင်းရပ်စ်ကဲ့သို့ အလွန် အန္တရာယ် ကြီးသည့် ဗိုင်းရပ်စ် ပိုးများကြောင့် ဖြစ်သည့် ကူးစက် ရောဂါများ ပါဝင်သည်။

ထိုဗိုင်းရပ်စ်ပိုးများသည် အဆုတ်နှင့် အစာခြေ လမ်းကြောင်းကို တိုက်ခိုက်တတ်ကြသည်။ ထိုရောဂါများ တစ်ကြိမ် တစ်ခါ ဖြစ်လျှင် အကြောင်း မဟုတ်သေး။ သို့ရာတွင် မကြာခဏ ဖြစ်လာခြင်းကိုမူ ဒေါက်တာ ဂျိုးဆက် ဆွန်နာဘင်း စိုးရိမ်သည်။

အချို့သော လူနာများမှာမူ သူတို့တွင် ဆယ့်လေး ငါးကြိမ်လောက် ဂနိုကျူးကြောင်း၊ အချို့ကလည်း မကြာခဏ ရေယုန် ပေါက်ဖူးကြောင်းဖြင့် ပြောကြသည်။

အချို့ကမူ သူတို့တွင် သားနံရည် အကျိတ်များ အမြဲတမ်း ရောင်ရမ်းနေလျက် ဘာမှ မဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ကြားကြသေးသည်။

‘ဒီပြဿနာက ကျွန်တော်တို့ကို စိန်ခေါ်နေပြီလေ၊ လူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ ဒီလောက် ခဏ ခဏ ဖြစ်တဲ့ ရောဂါတွေရဲ့ ဒဏ်ကို ဘယ်ခံနိုင်မှာလဲ’

လွန်ခဲ့သည့် အနှစ် နှစ်ဆယ် အတွင်း နယူးယောက် ဆေးရုံများသည် တနင်္လာနေ့တိုင်း ‘မြို့လုံးပတ်လည် ကူးစက် ရောဂါ ဆွေးနွေးပွဲများ’ လုပ်ကြသည်။ ဆရာဝန်များ အားလုံးကပင် ဒေါက်တာ ဂျိုးဆက် ဆွန်နာဘင်း၏ စိုးရိမ်မှုကို သဘော ပေါက်လာကြသည်။

‘၁၉၇၈-၇၉ ခုနှစ်လောက်က စပြီး ဗိုင်းရပ်စ် ပိုးမျိုးစုံ ကူးစက် ရောဂါတွေ၊ သားနံရည်ကျိတ် ရောင်ရမ်း ရောဂါတွေ၊ အသည်းရောင် အသားဝါ ရောဂါတွေ၊ အရေပြား ရောဂါ အမျိုးမျိုးတွေနှင့် လူနာတွေ သိသိသာသာကြီး များလာခဲ့တယ်။ ဦးနှောက်မှာ ရောဂါပိုး ဝင်နေတဲ့ လူမည်း တစ်ယောက်တောင် ရောက်လာသေးတယ်။ ကျွန်တော့် အဖို့တော့ အဲဒီ ရောဂါ လက္ခဏာချက်တွေဟာ ရောဂါ တစ်ခုခုရဲ့ ရှေ့ပြေး နိမိတ်တွေပဲလို့ ထင်လိုက်တယ်လေ၊ ကိုယ်ခံစွမ်းအား စနစ်မှာ တစ်ခုခုတော့ ချွတ်ယွင်းနေပြီ ဆိုတဲ့ သဘောပဲ။’

‘အဲဒီတုန်းကတော့ ဘယ်သူမှ သတိ မထားမိကြသေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် အနေနှင့်တော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ မြေလျင်ကြီး တစ်ခုရဲ့ ရှေ့ပြေး တုန်ခါမှုတွေကို တွေ့နေရပြီ ဆိုတာ တစ်နေ့တခြား သဘော ပေါက်လာတယ်’

[၉]

ပြုတ်ပြုတ်ဖြုန်းစေမည့် ကပ်ရောဂါသစ်ကြီး။

ဘော့စတွန်၊ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု။

၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ။

၁၉၈၁ ခုနှစ် ထိုဖေဖော်ဝါရီလ တစ်မနက်၌ တယ်လီဖုန်းပေါ်မှ လာနေသော ဒေါက်တာ မိုက်ကယ် ဂျေလီယက်၏ အသံသည် အရေးတကြီး အသံ။ မကြာ မီတွင် ကပ်ကြီး တစ်ခု ဆိုက်တော့မည့် အကြောင်းကို နားထောင်သူ သဘော ပေါက်အောင် ကြိုးစား၍ ပြောနေသည့် အသံ။ ဤသည်ကို ဘာမျှ သံသယ ဖြစ်ဖွယ် မရှိ။

‘ကျွန်တော်တို့ဆီကို ရောက်လာတဲ့ လူနာတွေ အားလုံးလောက်ဟာ ရောဂါ လက္ခဏာတွေ တူနေကြတယ် ဆရာ၊ ဖျား ဖျား နေတာရယ်၊ ကိုယ် အလေးချိန် ထိုးကျသွားတာရယ်၊ ဒလဟော ဝမ်းလျှောနေတာရယ်၊ အားလုံး အတူတူပဲ ဆရာ၊ ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ဒီလောက်ကတော့ ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိဘူး ဆိုတာ ကျွန်တော် သဘော ပေါက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက သူတို့ အားလုံး နျူမိုဆိုက်စတစ် နျူမိုးနီးယား ဖြစ်နေကြတယ် ဆရာ၊ ဒီ နျူမိုးနီးယားက ဖြစ်လည်း ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ရှားလည်း ရှားတယ် မဟုတ်လား ဆရာ၊ ပြီးတော့ သူတို့ အားလုံးဟာ လိင်တူ ပေါင်းဖော်သူတွေချည်းပဲ ဆရာ၊ လူငယ်တွေချည်းပဲ၊ သူတို့ အချင်းချင်း ဘာမှ အဆက်အသွယ် မရှိဘူး ဆရာ၊ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် သိကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သိတဲ့ အတိုင်းပဲ ဆရာ၊ နျူမိုဆိုက်စတစ် နျူမိုးနီးယားက ချက်ချင်း သိပြီး အချိန်မီ မကုလိုက် နိုင်ရင် မြန်တယ် မဟုတ်လား ဆရာ၊ မဟုတ်ကားမှ လွဲရော ကျွန်တော်တို့တော့ အမျိုး ပြုတ်မယ့် ကပ်ရောဂါကြီး တစ်ခုကိုတော့ တွေ့ရတော့မယ် ထင်တယ်၊ တခြား ဆရာဝန်တွေလည်း ဒါမျိုးကို တွေ့ချင် တွေ့နေကြမှာပါ ဆရာ၊ ဒီတော့

ဆရာတို့ ဂျာနယ်က နေပြီးတော့ ဆရာဝန်တွေကို တပ်လှန့် ပေးစေချင်ပါတယ် ဆရာ'

တယ်လီဖုန်းကြီး တစ်ဖက်တွင် အသက် ငါးဆယ့် ခုနစ်နှစ်ရှိ ဒေါက်တာ အာနီး ရဲမင်းသည် ယဉ်ကျေး တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေသည်။ ထိုသို့သော မေတ္တာ ရပ်ခံချက်မျိုးသည် သူ့အဖို့ ရိုးနေလေပြီ။ ဒေါက်တာ ရဲမင်းမှာ အမေ ရိုကန် ပြည်ထောင်စုတွင် (တစ်ကမ္ဘာလုံးတွင်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။) ဩဇာ အရှိဆုံး သိပ္ပံပညာဆိုင်ရာ စာစောင် ဖြစ်သည့် နယူး အင်္ဂလန် ဆေးပညာ ဂျာနယ်၏ အယ်ဒီတာ ဖြစ်သည်။

မိမိ၏ သက်တမ်း တစ်ရာ ခြောက်ဆယ့် ရှစ်နှစ် အတွင်း၌ ဂျာနယ် (နယူး အင်္ဂလန် ဆေးပညာ ဂျာနယ်) သည် ဆေးပညာဆိုင်ရာ ပြဿနာများ အား လုံး သို့မဟုတ် အားလုံး နီးပါးလောက်ကို ကိုင်တွယ်ခဲ့ပြီး ကျန်းမာရေးနှင့် ပတ်သက်သော သိပ္ပံပညာ တွေ့ရှိချက် များစွာတို့ကို ဖော်ထုတ် တင်ပြခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သည့် ရာစုနှစ်လယ်တုန်းက ဂျာနယ် သည် အိသာ ဓာတ်ငွေ့ကို အထွေ ထွေ မေ့ဆေး အဖြစ် ပထမဆုံး အကြိမ် အသုံးပြုပုံကို ဆောင်းပါး တစ်စောင် ဖြင့် ဖော်ပြခဲ့ပြီး နှလုံး သွေးကြောကျဉ်း ရောဂါ ကုသမှုနှင့် ပတ်သက်သည့် ပထမဆုံး ကုထုံးဆိုင်ရာ စူးစမ်း လေ့လာမှု အကြောင်း ဆောင်းပါး တစ် စောင်ကိုလည်း ဖော်ပြခဲ့သည်။

နောင် ဆယ်စုနှစ် များစွာ ကြာသည့် အခါတွင် ဂျာနယ် သည် ကလေးငယ် သွေးကင်ဆာ ရောဂါနှင့် ပတ်သက်သည့် ပြည့်စုံသည့် အစီရင်ခံစာ တစ်စောင် ကို တင်ပြခဲ့ပြန်သည်။

ကင်ဆာ ရောဂါ ပျံ့နှံ့မှုကို တားဆီးရန် အတွက် ရင်သား တစ်ခုလုံးကို ဖြတ်တောက် လှီးထုတ်စရာ မလိုကြောင်းကို သက်သေထူသည့် ပထမဆုံး သော အစီရင်ခံစာများကိုလည်း ၁၉၇၅ ခုနှစ်တွင် တင်ပြခဲ့သည်။

နီဗားဒါးတွင် ပြုလုပ်သည့် ပထမဆုံးသော နျူကလီးယားဗုံး ဖောက်ခွဲ စမ်းသပ်မှုများမှ ရရှိသည့် အချက်အလက်များကို စုဆောင်းကာ အဏုမြူ ဓာတ် ရောင်ခြည် ဖြာထွက်မှုကြောင့် ပေါ်ပေါက် လာနိုင်သည့် အန္တရာယ်များကိုလည်း အပြည့်စုံဆုံး လေ့လာ တင်ပြနိုင်ခဲ့သည်။ နှလုံး သွေးကြော တိုင်းထွာမှု ဗေဒ (Coronary angiography)၊ ပုံမှန်လွန် သွေးအားနည်း ရောဂါ ကုထုံး၊ ကင်

ဆာ တိုက်ဖျက်ရေးတွင် အမိုက်ဒလင်း စသည့် ပစ္စည်းများကို အသုံးပြုခြင်းနှင့် အခြား ထောင်ပေါင်း များစွာသော ကုထုံးသစ်များသည် ဂျာနယ် ၏ စာမျက်နှာ များမှ တစ်ဆင့် ကမ္ဘာ တစ်ဝန်းရှိ ဆေးခန်းများသို့ ပျံ့နှံ့သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂျာနယ် သည် ထိုမျှလောက် ဆိုလျှင် ဘက်ပေါင်းစုံဟု မဆိုသာ။ ထို ပြဿနာများကို သာမက ဆေးပညာနှင့် ပတ်သက်သော နိုင်ငံရေးနှင့် လူမှုရေး ပြဿနာများကိုလည်း ကိုင်တွယ်ခဲ့သည်။

မနှစ်က ထုတ်ဝေခဲ့သော ဂျာနယ် ၏ ဆောင်းပါး အညွှန်းများကို ကြည့် လျှင် ပဋိသန္ဓေ ဖျက်ချရေးနှင့် ပတ်သက်သော တန်းတူ ညီမျှ ပိုင်ခွင့်များ၊ ဆေးဝါး ပစ္စည်းများ ကြော်ငြာရာတွင် တာဝန်ရှိရှိ ကြော်ငြာရေး၊ ကျောင်း အဆောက်အအုံများတွင် မီးခံ ကျောက်ပြားများ မိုးသည့် ကိစ္စ၊ ကွန်မြူနစ် တရုတ်ပြည်တွင် အိမ်သာများ သန့်ရှင်းရေး၊ ကွန်မြူနစ် တရုတ်ပြည်တွင် ပတ်ဝန်းကျင် သန့်ရှင်းမှု ထိန်းသိမ်းရေး၊ အိမ်သာ ကြော့ခွက်များမှ တစ်ဆင့် ဂနိုရီယာ ရောဂါ ပြန့်ပွားသည့် ကိစ္စ၊ လူနာများ၏ ပိုင်ခွင့်များ၊ နျူကလီးယား ဓာတ်အား စက်ရုံများတွင် ထိခိုက်နိုင်မှု အန္တရာယ်နှင့် စက်တီဘုတ်များ အသုံး ပြုသည့် အတွက် လက်ကောက်ဝတ် ဒဏ်ရာ အနာတရ ဖြစ်မှုများ စသည့် ပြဿနာများ အထိ ပါဝင်သည်။

ဂျာနယ် တွင် တစ်ခါတစ်ရံ အမှားအယွင်းတော့ ရှိတတ်ပါသည်။ သို့ရာ တွင် ဂျာနယ် သည် ဆောင်းပါးတိုင်းကို ကျကျနန စိစစ်ကာ အချက်အလက် များ မှန် မမှန်ကို ဂရုတစိုက် ရွေးချယ် ရှာဖွေကြောင်း သိပြီးသား ဖြစ်ကြသည့် အတွက် အားလုံးက အမှားအယွင်းကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ကြသည်။

ကြာသပတေးနေ့တိုင်း စောင်ရေ နှစ်သိန်း နှစ်သောင်း ငါးထောင်မျှသော ဂျာနယ် များကို အမေရိကန် ဆရာဝန်ပေါင်း လေးသိန်းနှင့် နိုင်ငံခြား တိုင်း ပြည်များမှ ထောင်ပေါင်း များစွာသော ဆရာဝန်များက တလေးတစား ဖတ် ကြသည်။ ဂျာနယ် ကို ကွန်ဂရက် လွှတ်တော် စကြိုများနှင့် ဝေါ လမ်းမတွင် လည်း ဖတ်ကြသည်။

ထိုဂျာနယ် မှ သတင်းများကို ရုပ်မြင်သံကြားနှင့် သတင်းစာများတွင် လည်း ဖော်ပြကြသည်။ သတင်း ကိုယ်စားလှယ်များမှ တစ်ဆင့် ပြိုဟ်တုဖြင့် လည်း လွင့်ထုတ်ကြသည်။

ဂျာနယ် တွင် ဖော်ပြသည့် ဆောင်းပါးများသည် သန်းပေါင်း များစွာသော လူနာများကို ကုသနေသည့် ကုထုံး တစ်ခု အပေါ်တွင်လည်း ဩဇာ လွှမ်းမိုးနိုင်

သည်။ ရာပေါင်း များစွာသော ဆေးရုံများ၊ ဆေးခန်းများမှ ပြုစု စောင့်ရှောက် နည်းများကိုလည်း ဩဇာ လွှမ်းမိုးနိုင်သည်။

ဂျာနယ် တွင် ပါသည့် ဆေးဝါး တစ်မျိုးနှင့် ပတ်သက်သည့် ဆောင်းပါး ကြောင့် ဆေးဝါး ထုတ်လုပ်ရေး စက်ရုံများ၊ ကုမ္ပဏီများ၊ စတော့ ရှယ်ယာ ဈေးနှုန်းများလည်း အတက်အကျ ဖြစ်နိုင်သည်။

ချုပ်၍ ပြောရလျှင် နယူးအင်္ဂလန် ဆေးပညာ ဂျာနယ်သည် အမေရိကန် ဆေးလောကကြီး တစ်ခုလုံး၏ သမ္မာကျမ်းစာ တစ်စောင် ဖြစ်သည်ဟုပင် ဆို နိုင်သည်။

ဆေးသုတေသန ပညာရှင် တစ်ယောက်၊ သို့မဟုတ် ဆေးကုသည့် ဆရာ ဝန် တစ်ယောက် အဖို့ ထိုဂျာနယ် စာမျက်နှာပေါ်တွင် နာမည် ဖော်ပြ ခံရခြင်း သည် (နိဗယ်လ်ဆုမှ လွဲလျှင်) အမြင့်ဆုံးသော ဂုဏ်ပုဒ်ကြီး ဖြစ်သည်။

အယ်ဒီတာ၏ စားပွဲသို့ ရောက်လာသော စမ်းသပ်မှု အစီရင်ခံစာ ဆေး ပညာ ဆောင်းပါးတို့မှာ တစ်နှစ် တစ်နှစ်လျှင် လေးထောင်ကျော်ခန့် ရှိသည်။ ထိုအထဲမှ ဆောင်းပါး လေးရာ လျော့လျော့ (တစ်ဆယ်ပုံ တစ်ပုံ လျော့လျော့) ကိုသာ အသုံးပြုသည်။ ဤသို့ တင်းကျပ် ထားရခြင်းမှာ အုတ်အော်သောင်းတင်း သတင်းမျိုးတွေကို မထည့်မိစေရန်နှင့် အတည် မပြုရသေးသော ကုထုံးများကို မဖော်ပြမိစေရန် တင်းကျပ်ထားရခြင်း ဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် ဂျာနယ် သည် ကူးစက် ပြန့်ပွားသည့် ကပ်ရောဂါသစ် တစ်ခု ကျရောက်သည် ဆိုသည့် ကိစ္စမျိုးကို အထူး သတိထားသည်။ ထိုသို့ သတိဖြင့် လုပ်သည့် အတွက်လည်း ဂုဏ်ယူသည်။ ဥပမာအားဖြင့် အမျိုး သမီးများ သုံးသည့် သန့်ရှင်းရေး ဝွမ်းကပ်များမှ တစ်ဆင့် ရောဂါ ကူးစက်နိုင် ကြောင်းကို အမေရိကန် ကျန်းမာရေး ဌာနက သတိ ပေးခဲ့သည်။ လူပေါင်း တော်တော်များများကို အသက် ဆုံးရှုံးစေခဲ့သည့် လီဂျင်းနဲယား ရောဂါကိုလည်း အမေရိကန် ကျန်းမာရေး ဌာနက သတင်းပေးခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ဂျာနယ် သည် ထိုသတင်းများကို ချက်ချင်း ဖော်ပြခြင်း မပြု။ ကိစ္စ နှစ်ခုစလုံးမှာပင် ခြောက်လ စောင့်ဆိုင်းပြီးမှ ဖော်ပြခဲ့သည်။

‘ခင်ဗျား လူနာ ငါးယောက်စလုံးကို ကိုယ်ခံ စွမ်းအားနှင့် ပတ်သက်တဲ့ စမ်း သပ်မှုတွေ လုပ်ပြီးပြီလား’

တယ်လီဖုန်း တစ်ဖက်မှ ဒေါက်တာ ရဲမင်း၏ အေးစက်စက် မေးသံကို ဒေါက်တာ မိုက်ကယ် ကြားရသည်။ နာမည်ကျော် ဆေးတက္ကသိုလ်များ ရှိရာ အရှေ့ဘက် ကမ်းခြေမှ ကျောက်ကပ် ဗေဒ ပညာရှင် တစ်ဦး ဖြစ်၍ နယူး အင်္ဂလန် ဆေးပညာ ဂျာနယ်၏ အယ်ဒီတာ ဖြစ်သူ ဒေါက်တာ ရဲမင်းသည် အဖွဲ့၏ စည်းကမ်းကို ကောင်းစွာ နားလည်သူ ဖြစ်သည်။

‘အကုန် စမ်းသပ် ပြီးပါပြီ ဆရာ’ ဟု ဒေါက်တာ မိုက်ကယ်က ရဲရဲ ဖြေသည်။

‘ဘယ်နှမျိုး ပြီးပြီလဲ’

ဒေါက်တာ ရဲမင်းသည် သေချာချင်သည်။ သူနှင့် စကား ပြောနေသော သူသည် နာမည် ကြီးချင်သူ ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေသူ ဟုတ် မဟုတ် ကို သိမှ ဖြစ်မည်။

ဒေါက်တာ မိုက်ကယ်က သူ လူနာများကို လုပ်ခဲ့သည့် စမ်းသပ်မှုများကို တသိတတန်းကြီး ပြောနေသည်။ စမ်းသပ်နည်းကိုပင် ပြောလိုက်သေးသည်။ သို့ရာတွင် ဒေါက်တာ ရဲမင်း၏ သံသယသည် ပျောက်မသွားသေး။

‘သွေးကင်ဆာ မဟုတ်တာကော သေချာရဲ့လား၊ ခြင်ဆီ နမူနာတွေကို ထုတ်စမ်းပြီးပြီလား’

ကိုယ်ခံစွမ်းအားဗေဒ ပညာရှင် ဒေါက်တာ မိုက်ကယ်က အားကြီးမာန် တက် ရှင်းပြသည်။ သို့ရာတွင် အချည်းအနီးမျှသာ။ သူ လူနာ ငါးယောက် တို့၏ ထူးဆန်းသော ရောဂါသည် ကမ္ဘာတွင် ထိပ်တန်း ဆေးပညာ မဂ္ဂဇင်း ကြီး အယ်ဒီတာ၏ သံသယကို မဖြူဖျက်နိုင်။

ဒေါက်တာ ရဲမင်းက ယခု လောလောဆယ်မှာတော့ ဆောင်းပါးတွေ ပြည့်နေသဖြင့် မထည့်နိုင်သေးကြောင်း၊ နောင်တွင် ကြည့်ဦးမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောကာ အတ္တလန်တာရှီ ရောဂါ ထိန်းချုပ်ရေး ဌာနနှင့် ဆက်သွယ်လျှင် ပို၍ ကောင်းမည် ဖြစ်ကြောင်း အကြံပေးသည်။ ထိုဌာနတွင် အပတ်စဉ်ထုတ် သတင်း စဉ်ကလေး တစ်စောင် ရှိသည်။ ထိုသတင်းစဉ်တွင် ဖော်ပြနိုင်လျှင် ဒေါက်တာ မိုက်ကယ် ပေးလိုသည့် သတင်းသည် ဆရာဝန်များထံသို့ ချက်ချင်း ရောက် နိုင်သည်။

သို့ရာတွင် မိမိတို့၏ ‘နယူး အင်္ဂလန် ဆေးပညာ ဂျာနယ်’ သည် ထို ပြဿနာကို နောက်ထပ် အကျယ်တဝင့် တင်ပြခြင်း မပြုဟု ဆိုလိုခြင်း မဟုတ် ကြောင်းဖြင့် သူက နိဂုံး ချုပ်သည်။

[၁၀]

မဟာရာဇာ၏ ဟော်နန်းမှ ပုန်ကန်မှု။
ဗာရာဏသီ၊ အိန္ဒိယ။
၁၉၈၁ ခုနှစ် ရွှေဦး။

သီလရှင် ဗန်ဒိုနာသည် ထိုမိန်းကလေး ဘယ်က လာသည်ကို ချက်ချင်း အကဲ
ခတ်လိုက်မိသည်။

သူသည် ဆေးခန်းကို ဝိုင်းအုံနေသော ဆင်းရဲသား လူအုပ်ကြီးထဲသို့
ရောက်လာခဲ့သည်။ မုန်ညင်းဆီ လိမ်းထားသဖြင့် မည်းနက် ပြောင်နေသည့်
ဆံပင်များနှင့် ကျီးလန့်စာစား အမူအရာများက သူသည် ထို့ထက် ဆိုးရွားသည့်
ကံကြမ္မာမှ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို ဖော်ပြနေကြသည်။

မိန်းမထိန်းများက သူ့ကို ဗာရာဏသီရှိ မီးနီ ရပ်ကွက်သို့ ခေါ်သွားပြီး
မကြာမီမှာ သူသည် ထိုနေရာမှ ပြန် ထွက်ပြေး လာခဲ့သည်။ အခြားသော
အနာကြီး ရောဂါသည်တို့ ဆူပူ ကန့်ကွက်နေသည့် ကြားမှ သူသည် လူတန်း
ကြီးထဲသို့ အတင်း တိုးဝင်သည်။

သီလရှင် ဗန်ဒိုနာသည် အကြောက်ကြောက် အလန့်လန့် ဖြစ်နေရှာသော
ထိုမိန်းကလေးကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ချော့မော့ မေးမြန်းရသည်။ စကားလုံး
တစ်လုံး နှစ်လုံး ရအောင် မနည်း မေးယူရသည်။ သူ့ စကားများ အရ မိန်းမ
ထိန်းများသည် နောက်မှ လိုက်လာကြကြောင်း၊ သူ့ကို ပြန်ခေါ်ကာ အပြစ်
ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ရိုက်သတ်သည် အထိ လုပ်ကြမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့်
အကြောက်ကြောက် အလန့်လန့် ပြောနေသည်။

အနန်ဒါသည် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်၍ ငိုနေသည်။ သီလရှင်
ဗန်ဒိုနာသည် သူ့ပါးပေါ်မှ အကွက်ကို ချက်ချင်း သတိ ပြုလိုက်မိ၏။

‘ဒီမှာ ညီမလေး၊ ညီမလေး မျက်နှာကို ပြစမ်း’

ဗန်ဒိုနာက ချို့ချို့သာသာ ပြောသည်။

သူ့ အကွက်မှာ အနာကြီး ရောဂါ လက္ခဏာ ဖြစ်သည်။ အနာ နှာရည်
မိုက်ခရိုစကုပ်ဖြင့် ကြည့်လျှင် အနာကြီး ရောဂါပိုးကို တွေ့မည်မူချ။

mgyoe.com

ရောဂါက တော်တော် ရင့်နေပြီ။ ချက်ချင်း ကုသခြင်း မပြုလျှင် အများကြီး လှိုက်စားသွားမည့် အန္တရာယ် ရှိနေသည်။

သီလရှင် ဗန်ဒိုနာက ထိုမိန်းကလေး၏ တောက်ပြောင်နေသော ဆံပင်များကို အသာအယာ ပွတ်သပ်ပေးသည်။

‘မကြောက်ပါနှင့် ညီမလေးရယ်၊ ညီမလေးကို တို့ဆီ ခေါ်ထားပြီး ကုပေးမှာပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ ဒီမှာနေရင် ညီမလေးကို ဘယ်သူမှ လာပြီး အန္တရာယ်ပေးတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး’

ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းမှ လင်းတကလေးသည် ခေါင်းကို ညိတ်သည်။ သည်လို ယုယ ကြင်နာသည့် စကားလုံးများကို ဇာတ်နိမ့်သူတို့ တစ်ခါမျှ မကြားစဖူး။ အနန်ဒါသည် ငြိမ်သက်နေပြီး အတန်ကြာမှ ခေါင်းကို မော်၍ ကြည့်ရဲတော့သည်။

‘ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိလိုက်ဘူးရှင်၊ ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ မဟာရာဇာရဲ့ ရွှေပုံကြီးပေါ် ရောက်သွားသလို ထင်လိုက်မိတယ်’

နောင်တွင် အနန်ဒါ ဝန်ခံသည်။

အနာကြီး ရောဂါသည် မိန်းကလေး၏ ရောဂါကို ကုရသည်မှာ ရှည်ကြာ ခက်ခဲသည်။ ဆာလ်ဖုန်း ဆေးများကို အများအပြား တိုက်ကျွေးသည့်တိုင် အစတွင် ရောဂါမှာ ဆိုးသည်ထက် ဆိုးလာသည်။

အနန်ဒါ၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် အပ်နှင့် ဆွသလို နာနေသည်။ တစ်ချို့ တစ်ချို့တွင် မခံမရပ်နိုင်အောင် ယားသည်။ သူ့ အပေါ်ယံ အရေပြား အောက်တွင် ပိုးမွှားများသည် ပြေးလွှားနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ သူ့ အရေပြားပေါ်တွင် အရည်တွေ စီးကျနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် နီနီ အပိမ့်ကလေးတွေ ပေါ်လာသည်။ မျက်ခုံးမွေးတွေ ကျွတ်သည်။ ထို လက္ခဏာများသည် ကာလ အတန်ကြာ ပေါ်နေကြသည်။ ထို့နောက်တွင် သူ့ အရေပြားသည် ရေအိမ်သုံး စက္ကူလို ပါးလွှာ ဖြူရော်လာသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် မူလက ရှိခဲ့သည့် အကွက်ကလေး နှစ်ကွက်သည် အထိအတွေ့ကို သိလာသည်။ အပ်နှင့် ထိုးလျှင် နာလာသည်။ လက်ဖြင့် ထိလျှင် သိလာသည်။ ယင်းမှာ သီလရှင် ဆရာလေး ဗန်ဒိုနာ စောင့်မျှော်သည့် လက္ခဏာများ ဖြစ်ကြသည်။

အနာကြီး ရောဂါ ဆုတ်ခွာစ ပြုနေပြီ ဆိုသည့် သဘော ဖြစ်သည်။ သို့ ရာတွင် ပို၍ အသိရခက်သည့် ရောဂါ တစ်ခုသည် အနန်ဒါကို လှိုက်စားနေ သည်။

ဆေးခန်းရှိ သီလရှင်များသည် သူ့ကို ဂရုစိုက်ကြသည် မှန်ပါ၏။ ကြင် နာကြသည် မှန်ပါ၏။ သို့တိုင် သူ့အပြုအမူများသည် ကျိန်စာတိုက် ခံထားရ သော ကလေးငယ် တစ်ယောက်လို ဖြစ်နေသည်။

အနန်ဒါသည် အခြားသူများနှင့် မထိမိ၊ မတို့မိအောင် ရှောင်သည်။ မျက် လွှာကို အမြဲ ချထားသည်။ အစား စားလျှင်လည်း ဇာတ်နိမ့်သူများနှင့် အတူ သွားစားသည်။

သီလရှင် ဗန်ဒိုနာက သူ့ကို မုတ်သုံမိုး ရွာသလို စေတနာမိုးတွေ ရွာချ သည်။

‘ကျွန်မရဲ့ ကံက သိပ်ဆိုးတယ် မဟုတ်လား’ ဟု နောင်တွင် အနန်ဒါက ပြောသည်။

‘ကျွန်မရဲ့ ကံကြမ္မာဆိုးဟာ ကျွန်မ အရိုးတွေ အသားတွေထဲ အထိ စိမ့်ဝင်နေသလား မသိဘူးရှင်၊ မွဲလိုက်တဲ့ ကံဟာ ကျွန်မ အသားထက်တောင် မွဲလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ဘုရားက ကျွန်မကို ဇာတ်နိမ့်သူ အဖြစ် ဖန်တီးလိုက် တာကိုး၊ ဒီတော့ ဘုရား ဖန်ဆင်းထားတဲ့ အတိုင်းပဲ နေရမှာပေါ့၊ ကျွန်မမှာ မွေးလာကတည်းက အပြစ် ရှိလာတော့ ဘယ်သူ့ရဲ့ ချစ်ခင် ယုယမှုကိုမှ မခံ ထိုက်ဘူးပေါ့’

နဂိုကမှ ထိုသို့ ယုံကြည်နေရသည့် အထဲတွင် လူမြင်သမျှကိုလည်း အူ ထဲ အသည်းထဲက နေ၍ မယုံသင်္ကာ ဖြစ်နေသည်။ သူ့ဘဝတွင် အထူးအထောင်း တွေ ခံခဲ့ရပေါင်း များလှပြီ။ အလိမ်အညာတွေကို ကြုံခဲ့ရပေါင်း များလှပြီ။ ထို့ ကြောင့် သီလရှင် ဗန်ဒိုနာ၏ ကြင်နာ ဖော်ရွေမှုတို့ကိုလည်း သိပ်မယုံချင်တော့။ ဘူတာရုံ ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် တွေ့ခဲ့ဖူးသည့် လူစိမ်း တစ်ယောက်၏ ရက် ရော ဖော်ရွေမှုကို ယုံစား ခဲ့မိသောကြောင့် ဒုက္ခလှလှကြီး တွေ့ခဲ့ပြီ မဟုတ် လား။ ‘ခရစ်ယာန်များသည် ဟိန္ဒူများအား သူတို့ ဘာသာထဲသို့ ဝင်ရန် သွေး ဆောင် ဖြားယောင်းတတ်ကြသည်’ ဟူသော စကားမျိုးကို အဖန်ဖန် ကြားခဲ့ဖူး ပြီ မဟုတ်လော။

တစ်နေ့တွင်မူ အနန်ဒါသည် အလုပ်ရုံကလေး တစ်ခုသို့ ရောက်သွား သည်။

အမျိုးသမီး အလုပ်သမားများက ကလေး အမေ အနာကြီး ရောဂါသည်များကို ဝေငှရန် နို့မှုန့်များနှင့် ပဲမှုန့်များ ထည့်သည့် အိတ်ကလေးများကို ချုပ်နေကြသည်။ ထိုအခန်းထဲတွင် ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်မှ ထွက်ပြေးလာသော ဒုက္ခသည်ကလေးငယ် တစ်ယောက်ကို ပိုက်ထားသည့် သီလရှင် ဆရာကြီး ထရီဇာ၏ ပုံကို သူ ပထမဆုံး မြင်လိုက်ရသည်။

‘သူ့ မျက်နှာက ကြည်ပြီး အေးချမ်းနေတယ် ရှင်၊ ဒုက္ခ ဆင်းရဲ ရောက်နေတဲ့ လူတွေကို နှစ်သိမ့် အားပေးနေသလိုပဲ၊ ဓာတ်ပုံ အောက်မှာ ဘာ စာမှ မလိုဘူး၊ ဘာမှ မေးဖို့လည်း မလိုဘူး၊ သူ့ဓာတ်ပုံကို မြင်လိုက်တာနှင့် ရင်ထဲမှာ အေးချမ်းသွားပြီး ဝမ်းနည်းစိတ်၊ ရှက်စိတ်၊ တစ်ဖက်သားကို ယုယ ပေးချင်လာတဲ့ စိတ်တွေ အလိုလို ပေါ်လာတော့တာပဲ’

အနန်ဒါက နောင်တွင် ပြောပြသည်။

အရေးကြီးသည့် အဖြစ်အပျက် တစ်ခုကြောင့် ဇာတ်နိမ့်သူ အနန်ဒါ၏ ရင်ထဲတွင် ရှိသည့် သံသယ မှန်သမျှတို့သည် လုံးဝ ပျောက်ကွယ် သွားခဲ့ကြသည်။ ကျယ်ဝန်းသည့် အခန်းကြီး တစ်ခုထဲတွင် အကြီးအကျယ် နာမကျန်း ဖြစ်နေသည့် အနာကြီး ရောဂါသည် သုံးဆယ်ခန့် ပြတ်သိပ်ကာ ပိုးလိုးပက်လက် ဖြစ်နေကြသည်။ ထိုနေရာမှာ လူနာထားသည့် နေရာနှင့် မတူ။ သေအံ့ဆဲဆဲ လူတွေကို ပစ်ထားသည့် နေရာနှင့် တူနေသည်။ ယင်တလောင်းလောင်း ဖြစ်နေသည့် သူတို့ ကိုယ်ခန္ဓာများဆီမှ အိသာနံ့နှင့် ဟောင်နေသော အပုပ်နံ့ကြီး ပေါ်ထွက်နေသည်။

သီလရှင် ဗန်ဒိုနာနှင့် အနန်ဒါတို့သည် ခြေထောက် ဖြတ်ကာစ မလှုပ်မယှက် ဖြစ်နေသည့် လူနာ တစ်ယောက်ကို ထမ်းစင်ဖြင့် သယ်လာခဲ့ကြသည်။ အခန်းထဲတွင် နေရာလွတ် မရှိတော့။ သီလရှင် ဆရာလေး ဗန်ဒိုနာက အခြေအနေ ကောင်းသည့် လူနာ တစ်ယောက်၏ နေရာနားတွင် ရပ်လိုက်သည်။

‘အလီရေ၊ ရှင့် အိပ်ရာကို ခဏ ဖယ်ပေးပါလား၊ ဒီလူနာက ရှင့်ထက် အများကြီး ဆိုးပါတယ်’

အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲနေသည့် လူနာသည် ငုံးတိတိ ဖြစ်နေသော လက်မောင်းကို ထောက်၍ ညည်းတွားရင်း ထမ်းစင်ပေါ်မှ လူနာကို လှမ်းကြည့်သည်။ ထိုစဉ် မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက် တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာသည်။

အမှောင်ရိပ် ကြမ်းပြင် တစ်နေရာမှ အပေါ်ပိုင်း ဗလာ၊ ခြေမရှိ လက် မရှိသည့် ငုံးတိတိ ဖြစ်နေသည့် တစ္ဆေ တစ်ကောင်သည် ရုတ်တရက် ပေါ်လာ ကာ အိပ်ရာပေါ်သို့ စွေခနဲ ခုန်တက်လိုက်သည်။

‘ဒီနေရာက ငါ့ဖို့ကွ၊ ငါ စောင့်နေတာ ကြာလှပြီ၊ ဒီလူ သွားရင် ဒီ နေရာကို ငါ ယူမယ်၊ ငါ... ... တွေ၊ ခွေးမတွေ ဖယ်ကြ’

ထိုတစ္ဆေသည် အိပ်ရာပေါ်က လူကို ခေါင်းဖြင့် တွန်းချနေသည်။

ထို့နောက် သီလရှင် ဗန်ဒိုနာဘက်သို့ လှည့်ကာ သူ့ ခူးခေါင်းနှင့် ပစ် ဆောင့်လိုက်သည်။ ငုံးတိတိ ဖြစ်နေသော လက်မောင်း နှစ်ဖက်ဖြင့် ပန်းကန် ပြား တစ်ချပ်ကို ကောက်ညှပ်လိုက်ပြီး မြေကြီးကို ပန်းကန်ပြားဖြင့် ခေါက် နေသည်။ နှာတံ မရှိတော့ဘဲ နှာခေါင်းပေါက်ကြီးသာ ကျန်တော့သည့် မုတ် ဆိတ်မွေးနှင့် အနာကြီး ရောဂါသည် တစ်ယောက်ကလည်း ပန်းကန်ပြားကို ကောက်ကိုင်ကာ အလားတူ မြေကြီးကို ပန်းကန်ဖြင့် ခေါက်နေသည်။

ယင်းမှာ အချက်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

မကြာမီ ပုန်ကန် ဖိဆန်မှုသည် အိပ်ရာတိုင်းသို့ ပျံ့နှံ့သွားလေပြီ။ တုတ် များ၊ ချိုင်းထောက်များ၊ ထွေးခံများ၊ ပန်းကန်ပြားများ၊ ပတ်တီးစုတ်များသည် သူတို့ နှစ်ယောက်ဆီသို့ ပျံ့ဝဲ ရောက်လာကြသည်။ ပုလင်းများသည် နံရံကို ထိမှန်ပြီး ကွဲကျသွားကာ ပိုးသတ် ဆေးရည်နဲ့သည် ထောင်းထောင်း ထနေ သည်။ ပျံ့ဝဲလာသည့် ပစ္စည်း တစ်ခုသည် အလီ၏ အိပ်ရာ အထက်တွင် ချိတ် ဆွဲထားသည့် ကားတိုင် တင်ခံရသော ခရစ်တော်ပုံကို ထိမှန်ကာ အောက်သို့ ကျကွဲသွားသည်။

‘ဟေ့ တို့က လူတွေကွ၊ ခွေးတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့ ဆေးရုံ လိုချင်တယ်၊ ဒီလို မသာ ဇရပ်ကို မလှုံချင်ဘူး’

အသံများက ဝိုင်းအော်ကြသည်။ ပန်းကန် ခွက်ယောက်များကို ထုသံ၊ အော်ဟစ်သံ၊ ဆဲရေး တိုင်းထွာသံ၊ ပစ္စည်းများဖြင့် ပစ်ပေါက်သံတို့သည် ပို၍ ကျယ်လောင်လာလေပြီ။

ဗန်ဒိုနာသည် ပုတီးခေါင်း လုပ်ထားသည့် သတ္တု လက်ဝါးကပ်တိုင် ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အထိန်းအကွပ် မရှိသော လူနာအုပ်များ အလယ် တွင် ကျောက်ရုပ် တစ်ရုပ်လို မလှုပ်မယှက် ရပ်နေသည်။

အနန်ဒါမှာ ကြောက်သဖြင့် တိုင်ကြီး တစ်လုံး နောက်တွင် ကွယ်၍ ရပ်နေသည်။

ဆူညံနေသည့် အသံတွေ ကြားထဲမှ အသံ တစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ သီလရှင် ဗန်ဒိုနာသည် လက်တွင် ကိုင်ထားသော စိပ်ပုတီးကို မြှောက်ကာ

‘အို မေတ္တာ၏ ကိုယ်တော် အရှင်၊ ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်နေကြသော ကိုယ်တော်၏ သားသမီးငယ်တို့ကို စာနာ သနားတော်မူပါ၊ အို ကိုယ်တော် အရှင်၊ ဝေဒနာ ခံစားရသူတို့ကို သနားတော်မူပါ’

ဗန်ဒိုနာ၏ မျက်နှာသည် ယုံနိုင်ဖွယ် မရှိအောင် တည်ငြိမ်လျက် ရှိကာ သူ့မျက်လုံးများသည်လည်း ခါတိုင်းထက် တည်ကြည်လျက် ရှိသည်။

ပုန်ကန် ဖိဆန်သူများသည် တွေသွားကြသည်။ ထို့နောက် ဆူညံသံများသည် စဲသွားကာ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ သူတို့၏ ရှုံ့မဲ့နေသော မျက်နှာပေါ်တွင် ရှိသည့် အမုန်းသည် ပျောက်ကွယ်သွားကာ ကြောက်လန့် စိုးရိမ်သော အမူအရာသည် ပေါ်လာသည်။ သူတို့ကို သီလရှင် ဆရာကြီးက မည်သည့် အပြစ်မျိုး ပေးလေမည်နည်း။

အနာကြီး ရောဂါသည်များသည် သူတို့ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ လာနေသော သီလရှင် ဗန်ဒိုနာကို ငေးကြည့်နေကြသည်။ ဗန်ဒိုနာသည် အိပ်ရာများ ကြားထဲသို့ လျှောက်လာရင်း သူ ရွတ်ဆိုပြသည့် ဆုတောင်းစာကို လိုက်၍ ဆိုရန် လူနာများကို ပြောနေသည်။

အနန်ဒါသည် ထိုရှုခင်းကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ သူသည်လည်း သီလရှင် ဆရာလေး ဗန်ဒိုနာမှ တစ်ဆင့် မေတ္တာ အရှင် ကိုယ်တော်ကို တွေ့လေပြီ။ အနာကြီး ရောဂါသည်များကဲ့သို့ သူ့တွင်လည်း မေတ္တာကို ခံယူပိုင်ခွင့် ရှိသည်ကို သူ နားလည်ပြီ။

ရက်များ မကြာမီ အာဏာ ဖိဆန်သူတို့၏ ခေါင်းဆောင် အမွေးအမင် ထူထူ၊ ခြေလက် ငုံးတိဖြင့် ရောဂါသည်သည် သေအံ့ဆဲဆဲ ဖြစ်နေသည်။ စိတ်ဆောင်နေသေးသည့်တိုင် ယိုယွင်း ပျက်စီးနေသော ခန္ဓာကိုယ် စနစ်ကြီးသည် သူ့ကို လှိုက်စားနေသည့် ကြောက်မက်ဖွယ် သွေးဆိပ်တက် ရောဂါကို ခုခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့။ လူနာခန်းထဲသို့ သူ မည်သို့ မည်ပုံ ရောက်လာသည်ကို ဗန်ဒိုနာလည်း မသိ။ အခြား မည်သူမျှလည်း မသိ။ သူသည် အလီ၏ ခုတင် နောက်က

ချောင်ထဲတွင် ရက်ပေါင်း များစွာ ပုန်းကွယ်နေကာ ပိုးမွှားများ၊ အကြွင်းအကျန် များကို ကောက်စားနေခဲ့သည်။

ပုန်ကန် ဖိဆန်မှု ပြီးသော အခါတွင်မှ ဗန်ဒိုနာက သူ့ကို မွေ့ရာ တစ်ခု ရှာပေးရခြင်း ဖြစ်သည်။ သွေးဆိပ်တက်သည့် အခါတွင် ဗန်ဒိုနာသည် သူ့ကို လက်တွန်းလှည်းလေးပေါ် တင်ကာ မြို့တစ်ဖက် အစွန်ရှိ အစိုးရ ဆေးရုံသို့ သွားပို့ခဲ့သည်။ ဗန်ဒိုနာသည် သူ့ကို ဆေးရုံတင် ကုသပေးဖို့ ခြင်္သေ့မလေး တစ်ကောင်လို တိုက်ခိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဆွေမရှိ မျိုးမရှိ အထောက်အပံ့ မရှိသည့် အသက် ရှင်နေသော အလောင်း တစ်လောင်းကို မည်သည့် ဆရာ ဝန်၊ မည်သည့် ဆေးဝန်ထမ်း၊ မည်သူကမျှ လက်မခံချင်ကြ။

သီလရှင် ဆရာလေး ဗန်ဒိုနာသည် စိတ်ပျက်ပျက်ဖြင့် ထိုလူနာကို သူ ဆေးခန်းလေးသို့ ပြန်ခေါ်လာခဲ့သည်။

ရက် အနည်းငယ် အကြာတွင် သူ ကွယ်လွန်သွားသည်။ သူ၏ ရုပ် ကြွင်း၊ အနည်းဆုံး ကြွင်းကျန်သမျှ ခန္ဓာကိုယ် အပိုင်းအစတို့ကို ဇာတ်နိမ့်သူ တို့ သဂြိုဟ်ရာ မြစ်ညာသို့ သယ်သွားရသည်။ သေခါနီး အချိန် တစ်လျှောက် လုံးတွင် ဗန်ဒိုနာနှင့် သူ၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များသည် ထိုလူနာ၏ ဘေးတွင် တစ်ယောက် မဟုတ် တစ်ယောက် အမြဲတစေ စောင့်ကြပ် နေခဲ့ကြသည်။

အခြားကြောင့် မဟုတ်။ ဆင်းရဲဒုက္ခ အပေါင်းတို့တွင် အကြီးဆုံး ဖြစ် သော အထီးကျန် နေရခြင်း ဆင်းရဲမှ သူ့ကို ကယ်မရန် ဖြစ်သည်။

အစတုန်းကတော့ ထိုနေရာကလေးသည် မဟာရာဇာ စော်ဘွားကြီး၏ မောင်းမ မိသံများ ရေချိုးရာ ရေသုံးသပ်ရာ နေရာကလေး ဖြစ်သည်။ ဟော်နန်းကြီး၏ ချောင်ကျသော နေရာကလေးတွင် ရှိသဖြင့် အသံဗလံတွေ တိတ်ဆိတ်သည်။

အဝေးက ဂင်္ဂါ မြစ်ကမ်းမှာ အဝတ် လျှော်နေသော ခဝါသည်တို့၏ အဝတ် လျှော်သံနှင့် အခန်းထဲတွင် တဖျပ်ဖျပ် ပျံသန်းနေကြသော လင်းနို့များ အသံမှ လွဲလျှင် ပကတိ တိတ်ဆိတ်သော နေရာ ဖြစ်သည်။

သီလရှင် တစ်သိုက်သည် ထိုနေရာကလေးကို သူတို့၏ ဘုရားရှိခိုးဆောင် လေး အဖြစ်သို့ ပြောင်းပစ်ခဲ့သည်။ ပလ္လင် အဖြစ် ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင် ထွန်းထားသည့် စားပွဲ တစ်လုံး၊ နောက်ကျောရှိ ကြွေပြားစီ နံရံတွင် ခရစ် တော်၏ ပုံ တစ်ပုံ။

မနက် လင်းသည်နှင့် ဟော်နန်းထဲရှိ သီလရှင် တစ်သိုက်သည် သည် နေရာသို့ လာ၍ ဝတ်ပြုတတ်ကြပြီး ကေရယ်လာ နယ်သား ဘုန်းတော်ကြီး ၏ ညိုမောင်းသော လက်ဖြင့် ပေးသော စားတော်စွန့်ကို လက်ခံကြသည်။ ထို့နောက် သီလရှင် ဗန်ဒိုနာက ထိုနေ့ အတွက် ဆာလံကျမ်းကို တိုင်ပြီး သူ့ အဖော်များက နောက်မှ လိုက်၍ ရွတ်ကြသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် မေတ္တာ၊ သုခချမ်းသာ၊ သဒ္ဓါတရား စသည်တို့နှင့် ပတ်သက်သော ဓမ္မ သီချင်းများကို ရွတ်ဆိုကြသည်။

ထိုတရား စာပိုဒ်တိုင်းသည် မိမိတို့ ကြုံတွေ့နေရသည့် အနိဋ္ဌာရုံတို့ကို တရား သဘောနှင့် ယှဉ်၍ ဆင်ခြင်စေနိုင်သော သတိကို နှိုးပေးသည်။ ထို့ နောက် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်စွာ ခရစ်တော်ကို အာရုံပြုသည်။ ထို့နောက် သီလ ရှင်များသည် မြေကြီးနှင့် နဖူး ထိအောင် ဝပ်တွားကာ ဆရာကြီး ထရီဇာ ပြဋ္ဌာန်းပေးသည့် ဘုရားရှိခိုး အမွမ်းကို ရွတ်ဆိုကြရသည်။

ထိုဘုရားရှိခိုး အမွမ်းသည် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ဒါနဝေပုလ္လ အဖွဲ့တိုင်း ရွတ်ဆို ကြရသည့် အမွမ်း ဖြစ်သည်။

‘အို ကိုယ်တော် ယေရှု၊ ကိုယ်တော်သည် ဒုက္ခ အပေါင်း သက်ရောက် ညောင်းသော သောင်းသောင်းမိုလ်လူ သူသူငါငါတို့အား မဟာ ကရုဏာ စေတနာတော် အနန္တကို ပြသတော် မူခဲ့ပါ၏။

‘နူသူ၊ ရွဲသူ၊ ကျိုးသူ၊ ကန်းသူ၊ နာသူ၊ ဖျားသူ၊ မွဲသူ၊ ငတ်သူ၊ စွန့်ပစ် ခံရသူ၊ ထောင်တန်း ကျသူတို့အား မဟာ ကရုဏာ စေတနာ မေတ္တာ အနန္တ ကို ပြခဲ့ပါ၏။

- ‘ကိုယ်တော်သည် သူတို့ကို ကြင်နာတော် မူပါ၏။
- ‘မေတ္တာ စကားကို ဆိုတော်မူပါ၏။
- ‘မျှော်လင့်ချက်ကို ပေးတော်မူပါ၏။
- ‘အဖ၏ ကောင်းချီးကို ပေးတော်မူပါ၏။

‘အို ကိုယ်တော် ယေရှု၊ ကျွန်ုပ်တို့ကို မှိုင်းမတော်မူပါ၊ ကိုယ်တော်၏ ကရုဏာတော် ဖြန့်ဝေရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့အား စောင်မတော်မူပါ’

ဧပြီလ တစ်မနက်၌ သီလရှင် ဆရာလေး ဗန်ဒိုနာသည် သူတို့ ဝတ် ကျောင်းဆောင် အရိပ်ထဲတွင် ကွယ်နေသည့် သဏ္ဍာန် တစ်ခုကို လှမ်းမြင် လိုက်သည်။

‘ဟင် အနန်ဒါလား’

တအံ့တဩဖြင့် သူ လှမ်းမေးသည်။

တစ်ခါက ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်း လင်းတကလေး ဖြစ်ခဲ့သည့် အနန်ဒါသည် သီလရှင် ဗန်ဒိုနာ၏ လက်ကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်ပြီးနောက် သူ့ပါးမှ ပျောက်လှ ပျောက်ခင် ဖြစ်နေသော အကွက်ကို ပြသည်။

‘ဆရာလေးတို့ ဘုရားသခင်ကို ကျွန်မ ကန်တော့မလို့ လာတာ’
အနန်ဒါ ပထမဆုံး အကြိမ် ပြီးသည်။

[၁၁]

အထူး စပါယ်ရှယ် စူပါ ရဲ ကွန်မန်ဒို တစ်ယောက်။
အတ္တလန်တာ၊ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု။
၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ နွေဦး။

ဆင်ဒီ ဖို့သည် တယ်လီဖုန်းကို ချလိုက်သည်။ စာရင်း စာအုပ်ထဲတွင် သူ မှတ်ထားသည့် ဆေးဝါး ပစ္စည်း စာရင်းကို ပြန်ဖတ်ရင်း မျက်မှောင်ကြုတ် သည်။

‘ဘုရားရေ၊ ပင်တာမီဒင်း ဆေးတွေ နောက်ထပ် တောင်းနေပြန်ပါရော လား’

သည်တစ်ကြိမ် တောင်းသည့် နေရာမှာ နယူးယောက် ဖြစ်သည်။ ယခု အမှာစာမှာ ဆယ့်ခြောက်ခုမြောက် အမှာစာ ဖြစ်သည်။

မနှစ်က တစ်နှစ်လုံးမှ ယခု အမှာစာ တစ်ဝက်လောက်သာ ရှိသည်။

ပင်တာမီဒင်းမှာ လော့စ် အိန်ဂျလိစ်တွင် ဒေါက်တာ မိုက်ကယ်၏ မိန်းမလျာ လူငယ် လူနာ ငါးယောက်တို့ စွဲကပ်ခဲ့သော ကပ်ပါးပိုးစွဲ နျူမိုးနီး ယား ရောဂါများ အတွက် သုံးသည့် ဆေး ဖြစ်သည်။

ထိုရောဂါမျိုးမှာ ရှားပါးလှသဖြင့် တစ်ဦးတည်းသော ပင်တာမီဒင်း ဆေး ထုတ်လုပ်သူ ဗြိတိသျှ ဆေးဝါး ကုမ္ပဏီ ဖြစ်သည့် မေ အင် ဘေကာ ကုမ္ပဏီ သည် အမေရိကန် ဈေးကွက်တွင် ရောင်းရန် အတွက် ဆိုင်ရာတို့၏ တရားဝင် ခွင့်ပြုချက်ကို ရအောင် ကြိုးစားခြင်း မပြု။ ငွေကုန်ကြေးကျ ခံ၍ ကြိုးစားသင့် သည်ဟုလည်း မထင်။

အိပ်ငိုက် ရောဂါ၊ ကာလဝမ်း ရောဂါ စသည့် အနောက်တိုင်းတွင် အဖြစ် နည်းသော ရောဂါများကို တိုက်ဖျက်သည့် အခြား ဆေးဝါးများ နည်းတူ ပင်တာမီဒင်းသည်လည်း မိဘမဲ့ ဆေးဝါး တစ်လက် ဖြစ်နေသည်။

မိဘမဲ့ဆေး ဆိုသည်မှာ အခြား မဟုတ်။ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု တွင် ထိုဆေးကို ရနိုင်သည့် နေရာ တစ်နေရာသာ ရှိသည့် သဘော ဖြစ်သည်။ ထိုဌာနမှာ ဆင်ဒီ ဖို့ အလုပ် လုပ်နေသော ကပ်ပါး ပိုးမွှား ရောဂါ ဆေးဝါး အရောင်း ဌာန ဖြစ်သည်။

ထို ဆေးပေးဌာနမှာ ထိန်းချုပ်ရေး ဗဟိုဌာန (Center for Disease Control) (အတိုကောက်အားဖြင့် CDC) အမည်ရှိ ရောဂါ တိုက်ဖျက်ရေး အဖွဲ့ကြီး တစ်ခု၏ ဌာနခွဲကလေး တစ်ခု ဖြစ်သည်။

စီဒီစီ အဆောက်အအုံသည် ခုနစ်ထပ် ရှိသည့် အုတ်တိုက် နီနီကြီး ဖြစ် ပြီး ပြတစ်ပြလောက် အကျယ်ကို နေရာယူထားသည်။

အဆောက်အအုံ ရှေ့တွင် ကျောက်ဖြူသားဖြင့် ထုထားသည့် ကျန်းမာ ခြင်းကို စောင့်သော ဂရိနတ် ဟိုက်ဂျေယာ၏ မုခ်ဦးဆောင်မှ ဝင်လျှင် ပျားအုံ နှင့် တူစွာ ရာပေါင်း များစွာသော ရုံးခန်းများ၊ ဓာတ်ခွဲခန်းများသို့ ရောက် သည်။

ထိုရုံးခန်းများ၊ ဓာတ်ခွဲခန်းများထဲတွင်မူ အမေရိကန် လူထုတို့၏ ကျန်းမာ ရေးကို ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ရန် အတွက် တာဝန် ယူထားကြသည့် လေး ထောင်ကျော်မျှသော ကျွမ်းကျင်သူတို့သည် အလုပ် များနေကြသည်။

စီဒီစီ ဓာတ်ခွဲခန်းများထဲတွင် ကူးစက် ရောဂါဗေဒ ပညာရှင်များ၊ အဏု ဇီဝဗေဒ ပညာရှင်များ၊ ကိမိလဗေဒ ပညာရှင်များ၊ ရူပဗေဒ ပညာရှင်များ၊ ဓာတုဗေဒ ပညာရှင်များ၊ ဆရာဝန်များ၊ သွား ဆရာဝန်များ၊ ပြည်သူ့ ကျန်းမာ ရေး အရာရှိများ၊ ဆေးဝါး ဖော်စပ်မှု ဗေဒ ပညာရှင်များ၊ တိရစ္ဆာန် ဆေးကု ဆရာဝန်များ၊ ပညာရေးဆိုင်ရာ အကြံပေး အရာရှိများ၊ စာရင်းအင်းဗေဒ ပညာ ရှင်များ၊ စာရေးဆရာများ၊ လူမှုသိပ္ပံ ပညာရပ် ပါမောက္ခများ၊ ပတ်ဝန်းကျင် ကျန်းမာရေးနှင့် ကျွမ်းကျင်သူများ ရှိနေကြသည်။

အချုပ် ဆိုရလျှင် နယ်ပယ်တိုင်းမှ ပညာရှင်များ ရှိနေကြသည်။

အလုပ်ခွင် မတော်တဆ ထိခိုက်မှု ကြိုတင် ကာကွယ်ရေး၊ ပတ်ဝန်းကျင် သန့်ရှင်းရေး၊ မိသားစု စီမံကိန်း၊ ကလေး ကစားစရာ အချို့တို့ကြောင့် ဖြစ်သော အန္တရာယ်မှ ကာကွယ်ရေး၊ အာဟာရ ချို့တဲ့မှုဆိုင်ရာ ပြဿနာများ၊ ဆေးလိပ်

သောက်ခြင်း အန္တရာယ်၊ ကမ္ဘာ အရပ်ရပ် ကူးစက် ရောဂါ ပြန့်ပွားမှု စောင့်ကြည့်ရေး စသည့် ကျန်းမာရေးဆိုင်ရာ ပြဿနာများကို စစ်တပ်ကြီး တစ်တပ်စာမျှ ရှိသော ကျွမ်းကျင်သူ ပညာရှင်များနှင့် သိပ္ပံပညာရှင်များသည် လက်တွေ့ ကိုင်တွယ် ဖြေရှင်း နေကြသည်။

သို့ရာတွင် စီဒီစီ နာမည် ကျော်ခြင်းမှာ အခြား အရာများကြောင့်ထက် ကူးစက် ရောဂါပိုးကြောင့် ဖြစ်သော ရောဂါများနှင့် ကူးစက် ပြန့်ပွား ကပ်ရောဂါကြီးများကို ကာကွယ်ရေးနှင့် ထိန်းချုပ်ရေးတို့ကြောင့် နာမည်ကြီးခြင်း ဖြစ်သည်။ စီဒီစီသည် ကမ္ဘာ့ ဓာတ်ခွဲခန်းတကာတို့၏ အခေါင်အချုပ် ဖြစ်သည်။ နှစ်တိုင်းပင် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုနှင့် ကမ္ဘာ့ အရပ်ရပ်မှ သွေးနမူနာပေါင်း တစ်သိန်း ခုနစ်သောင်းနှင့် အမည် ဖော်မရသေးသော ရောဂါဆန်းများ စွဲကပ်နေသည့် ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းများကို ရရှိနေသည်။

စီဒီစီသည် မိုက်ကရုတ်ပိုးများနှင့် ဗိုင်းရပ်စ်ပိုးများ မွေးမြူရာတွင် ကမ္ဘာတွင် အကြီးဆုံးသော မွေးမြူရေး ဌာနကြီး ဖြစ်သည်။

တစ်နည်း ပြောရလျှင် မမြင်ရသော ပိုးမွှားများအား မွေးမြူရာ တိရစ္ဆာန်ရုံကြီး ဖြစ်သည်။ ကူးစက်တတ်သော ရောဂါပိုးမွှား နမူနာများကို ထိန်းသိမ်းရာ ဌာနကြီး ဖြစ်သည်။ ကျောက်ကြီး ရောဂါ စသည့် အမျိုးတုံးလူနီးပါး ဖြစ်နေသော ရောဂါပိုးများက အစ တောင် အမေရိကတိုက်တွင် တွေ့ရသည့် သွေးယိုရာမှ ကူးစက်သော ရောဂါ၊ တိဗက် စသည့် နေရာမျိုးတွင်သာ တွေ့ရတတ်သည့် အဖျား ရောဂါ စသည့် လောလောလတ်လတ် တွေ့ရှိရသော ရောဂါတို့၏ ပိုးမွှားများကိုလည်း ထိန်းသိမ်းထားသည်။

စာရင်းဝင် ရောဂါပေါင်း နှစ်သိန်း ငါးသောင်းတို့ သွေးရည်ကြည် နမူနာများနှင့် တစ်သျှူး နမူနာများကို သိုလှောင် သိမ်းဆည်းထားရာ ဘဏ်ကြီးလည်း ဖြစ်သည်။ ကူးစက် ရောဂါပိုး အားလုံးတို့ကို မှတ်တမ်း ထားရာ မှတ်တမ်းရုံးကြီးလည်း ဖြစ်သည်။

ထရင်နင်ဒက်မှ ငှက်ဖျား ရောဂါ ဖြစ်စေ၊ အာဖရိက ကာလဝမ်း ရောဂါ ဖြစ်စေ၊ တက္ကဆက် ပြည်နယ်မှ အင်စီဖာလိုက်တစ် ဦးနှောက်ယောင် ရောဂါ ဖြစ်စေ၊ ပိုလီယို တိုက်ဖတ်စ် ပိုးမွှား အဖျားရောဂါ တုပ်ကွေးရောဂါ ဖြစ်စေ ရောဂါ နမူနာတိုင်းကို အီလက်ထရွန်းနစ် အညွှန်းဖြင့် ပြထားပြီး ရောဂါတို့၏ အမျိုးအစားကို နှစ်ရာ ငါးဆယ်ခန့် ခွဲထားကာ ‘သုံးနိုင်သည်’၊ ‘ကန့်သတ်’၊ ‘နောင်တွင် သုံးရန်’ စသည်ဖြင့် တံဆိပ် ကပ်ထားသည်။

ဒေါက်တာ ဟာရီး ဂျက်ဖီသည် စီဒီစီ၏ ဌာနခွဲ တစ်ခု ဖြစ်သည့် ကူးစက် ရောဂါ ထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့ဝင် တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

၂၀ ရာစုနှစ် အကုန်တွင် အမေရိကန် လူထုကို ခြိမ်းမြောက်နေသည့် ကျန်းမာရေး ပြဿနာမှာ ပဋိဇီဝ ဆေးများကို အာခံနေသော ဂနိုရီးယား ရောဂါ ၏ ခုခံမှု ပြဿနာ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တစ်ဦး ဖြစ်သည့် ဒေါက်တာ ဂျင်း ကာရန်ကို ထိုလုပ်ငန်းတွင် သုတေသန လုပ်ရန် ညွှန်ကြားထားခဲ့သည်။

ဒေါက်တာ ဂျင်းသည် စီဒီစီ ကာလသား ရောဂါ သုတေသန ဌာန၏ အကြီးအကဲ ဖြစ်သည်။ အသက်က သုံးဆယ့် ခုနှစ်နှစ်၊ မျက်လုံးက သိန်းငှက် မျက်လုံးများ၊ အရပ်က ခပ်ပြတ်ပြတ်၊ အမြဲတမ်း သတိ အနေအထားဖြင့် ဖျတ် လတ် တက်ကြွနေသော သူ့ အမှုအရာသည် စီဒီစီ၏ ရောဂါ စုံစမ်း ထောက် လှမ်းရေးတွင် စူပါ ရဲတစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဍာန် အပြည့် ရှိသူ ဖြစ်သည်။ သူ့ ဆရာဝန် သက်တမ်း တစ်လျှောက်တွင် သူသည် နှစ်စဉ် အမေရိကန် တစ်သန်း လောက်ကို စွဲကပ်သည့် ဂနိုရီးယား ရောဂါကို တိုက်ဖျက်ရေးတွင် အားသွန် ခွန်စိုက် လုပ်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ထိုရောဂါနှင့် ပတ်သက်၍ သိပ္ပံပညာ ဆိုင်ရာ စာတမ်း များစွာကို ရေးခဲ့ရာ၌ ဂနိုရီးယား ရောဂါအား ကိုယ်ခံအား စနစ်က မည်သို့ တိုက်ဖျက် ခုခံပုံကို သုတေသန ပြုထားသည့် စာတမ်း တစ်စောင်လည်း ပါသည်။

သူ၏ သုတေသန လုပ်ငန်းကို တိကျ ခိုင်မာစေရန် အတွက် သူသည် လူ့ အဖွဲ့အစည်းတွင် တောင်နှင့် မြောက်လို ခြားနား ဆန့်ကျင်နေကြသော လူတန်းစား နှစ်ရပ်ကိုပင် ခြွင်းချက် မထားဘဲ သုတေသန ပြုခဲ့သည်။

ထို လူတန်းစား နှစ်ရပ်မှာ ပြည့်တန်ဆာများနှင့် သီလရှင်များ ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ပုံစံဟောင်း ရောဂါ ဖြစ်သည့် ဂနိုရီးယား ရောဂါကို ဇောက်ချ၍ သုတေသန ပြုရန် များစွာ အချိန် မရပါ။ ၁၉၈၁ ခုနှစ် နွေရာသီတွင် အခြား သော နေရာများရှိ ဆရာဝန်များ၏ ဆေးခန်းများမှာကဲ့သို့ပင် စီဒီစီတွင်လည်း ပြဿနာသစ်များနှင့် ရင်ဆိုင်လာခဲ့ရသည်။

mgyoe.com

လိင် ဆက်ဆံရာမှ ရရှိသော ရောဂါများ၏ ရှေ့တန်း စစ်မျက်နှာသည် ပြောင်းနေသည်။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဆိုသလိုပင် စီဒီစီရို အရေးပေါ် တယ်လီဖုန်း လိုင်းသည် စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် သတင်းများကို ရနေသည်။

ဧပြီလဆန်းစတွင် နယူးယောက်ရှိ အရေပြား ရောဂါ ပါရဂူ တစ်ဦး ထံမှ သတင်းသည် ဗုံးကလေး တစ်လုံး ပေါက်ကွဲသလို သူတို့ဆီသို့ ရောက် လာခဲ့သည်။

မိမိသည် စအို ရေယုန် ပေါက်သည့် လူငယ် မိန်းမလျာ များစွာကို ကုသခဲ့ရကြောင်းဖြင့် ဒေါက်တာ ဆီဂယ်ထံမှ သတင်း ရောက်လာသည်။ အနာ များသည် ကိုယ်ခန္ဓာ အခြားသော နေရာများသို့ ပျံ့နှံ့နေသည်ဟု ဆိုသည်။

ဤတွင် ဒေါက်တာ ဆီဂယ်သည် ကြံရာမရ ဖြစ်ကာ မည်သည့် ကုထုံး မျိုးဖြင့် ကုလျှင် ကောင်းမည်နည်းဟု စီဒီစီ ကျွမ်းကျင်သူများထံ ထောက်ခံ ချက် တောင်းသည်။

ရက် အနည်းငယ် အတွင်းမှာပင် အလားတူ အရေးပေါ် အကူအညီ တောင်းသည့် သတင်း နှစ်ခု ရောက်လာပြန်သည်။

ဤတွင် ဒေါက်တာ ဂျင်း ကာရန်နှင့် သူ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များသည် သူတို့၏ ထောက်လှမ်းရေး လုပ်ငန်းကို စတင်ခဲ့ကြသည်။

ပထမ သတင်း ပို့ချက်မှာ လော့စ် အိန်ဂျလစ်မှ ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာ မိုက်ကယ် ဂေါ့လိယက်သည် ဩဇာ အရှိဆုံး နယူး အင်္ဂလန် ဆေးပညာ ဂျာနယ်တွင် သူ့ တွေ့ရှိချက်ကို ဖော်ပြရန် ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း အောင်မြင်ခြင်း မရှိ။ ထို့ကြောင့် စီဒီစီသို့ ဆက်ပြီး နျူမိုဆိုက်စတစ် နျူမိုး နီးယား ရောဂါ ရနေသည့် မိန်းမလျာ လူငယ် ငါးယောက်၏ သတင်းကို ပို့ သည်။

စီဒီစီမှ ထုတ်ဝေသည့် ရောဂါနှင့် အသေအပျောက် အပတ်စဉ် သတင်း (Morbidity and Mortality Weekly Report) သည် စာမျက်နှာ နှစ်ဆယ် လောက် ရှိပြီး စောင်ရေ ငါးသောင်း ခုနစ်ထောင် ရှိသည့် ဂျာနယ်ကလေး ဖြစ်၍ အမေရိကန် နိုင်ငံ ကျန်းမာရေး ပြဿနာနှင့် ပတ်သက်လျှင် အားကိုး ရသည့် စာစောင်ကလေး ဖြစ်သည်။ စာစောင်တိုင်းတွင် အမေရိကန် မြို့ကြီး တစ်ရာ နှစ်ဆယ့် တစ်မြို့တွင် တစ်ပတ် အတွင်း ဖြစ်ခဲ့သည့် အသေအပျောက် စာရင်းနှင့် သေဆုံးရသည့် အကြောင်းရင်းများကို ဖော်ပြထားသည့် ဇယား တစ်ခု အမြဲ ပါသည်။

mgyoe.com

ကျန်းမာရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ထူးထူးဆန်းဆန်း သတင်းတွေလည်း ပါသည်။

ဥပမာအားဖြင့် ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်က ဆယ်လ အတွင်းတွင် အမေရိကန် လူငယ် ကိုးဦးတို့ အနာကြီး ရောဂါ ရုတ်တရက် စွဲကပ်လာသည် ဆိုသည့် သတင်းမျိုး ဖြစ်သည်။ ဗာဂျီးနီးယား ပြည်နယ်က ရေကူးသမားများတွင် ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် သွား ချွတ်ယွင်းနေသည်ကို တွေ့ရသည် ဆိုသည့် သွားဆရာဝန် တစ်ဦး ပေးပို့သည့် သတင်းမျိုးလည်း ပါသည်။

စီဒီစီက ထောက်လှမ်းရေးသမားများ စုံစမ်း ကြည့်သည့် အခါတွင် ထို ဒေသမှ ရေကူးကန်များတွင် အက်စစ်ဓာတ်သည် အခြားသော နေရာများထက် အဆ တစ်သိန်း များနေကြောင်းကို တွေ့ရသည်။

ကိုလိုရာဒို ပြည်နယ်တွင် နှင်းမုန်တိုင်း တိုက်ပြီးနောက် နှင်းခဲရင်းစက် များကြောင့် ထိခိုက်သဖြင့် လက်ချောင်းများ ဖြတ်ပစ်ရသည့် မတော်တဆမှုမျိုး ဆယ့်လေးခုလောက် ဖြစ်သည် ဆိုသည့် သတင်းမျိုးလည်း ပါသည်။

ဖလော်ရီဒါနှင့် တက္ကဆက် ပြည်နယ်များတွင် အမျိုးသား ခုနှစ်ဆယ့် နှစ်ယောက်တို့ ရင်သား ရုတ်တရက် ကြီးထွားလာသည် ဆိုသည့် သတင်းမျိုး လည်း ပါသည်။ အစားအသောက် ကောင်းမွန် တိုးတက်လာသဖြင့် ဟော်မုန်း ဓာတ် ဟန်ချက် မညီမှုကြောင့်ဟု ယူဆရသည်။

စာစောင်ထဲတွင် ဖော်ပြထားသည့် ရောဂါများနှင့် အသေ အပျောက် စာရင်း တစ်ဝက်ခန့်တို့မှာ အများအားဖြင့် စားသောက်ကုန်များကြောင့် အဆိပ် ဖြစ် သေဆုံးကြခြင်း၊ ရောဂါ ရကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဥပမာအားဖြင့် အိုဟိုင်း ယိုးမှ ကြက်ဆင် မွေးသူများမှာ နှလုံးသွေးကြော ပိတ်ခြင်းနှင့် ယှဉ်၍ ဖျား တတ်သော ကြက်တူရွေးဖျား ရောဂါ (Psittacosis) ရသည့် သတင်းမျိုး၊ အလာစကာမှ ကဏန်း စည်သွတ် လုပ်ငန်း အလုပ်သမားများတွင် ပန်းနာ ရင် ကျပ် ရောဂါ ရတတ်သည့် သတင်းမျိုးလည်း ပါတတ်သည်။

သို့ရာတွင် စီဒီစီ၏ အဓိက အလုပ်မှာ ကူးစက် ပြန့်ပွားသော ကပ်ရောဂါ ကြီးများကို တားဆီး ကာကွယ်ရေး ဖြစ်သည်။ အပတ်စဉ်လိုလိုပင် ရောဂါ တစ်ခု အကြောင်းကို သုတေသနပြုကာ အကျယ်တဝင့် ရေးထားသည့် သတင်း ဆောင်းပါး တစ်ခုခုတော့ ပါတတ်သည်။

ဥပမာအားဖြင့် ရှဉ့်များမှ ကူးစက် ပြန့်ပွားသည့် တိုက်ဖိုက်စ် ကူးစက် အဖျား ရောဂါ အကြောင်း၊ အရှေ့ဘက် ကမ်းခြေမှ ကြွက်ရူးကိုက် ရောဂါ

mgyoe.com

အကြောင်း၊ မက္ကစီကို ရွာများတွင် ဖြစ်တတ်သည့် ဗိုင်းရပ်စ်ပိုးကြောင့် ဖြစ်သည့် အသည်းရောင် အသားဝါ ရောဂါ အကြောင်း စသည်တို့ ဖြစ်သည်။

စီဒီစီသည် ဒေါက်တာ မိုက်ကယ်၏ သတင်း ပို့ချက်ကို ရသည့် အခါတွင် လော့စ် အိန်ဂျလစ်ရှိ မိမိ ကိုယ်စားလှယ်များထံ အတည်ပြုပေးရန် အကြောင်းကြားသည်။ အတည်ပြုချက် ရသည့်အခါတွင်ကား ဒေါက်တာ မိုက်ကယ်၏ သတင်းပို့ချက်သည် စာစောင် အတွက် တကယ့် သတင်းထူး ဖြစ်သွားလေပြီ။

ထိုသတင်းသည် ၁၉၈၁ ခုနှစ် ဇွန်လထုတ် စာစောင် အတွဲ ၃၀၊ စာမျက်နှာ ၂ တွင် ပါရှိလာသည်။ *နျူမိုးနီးယား - လော့စ် အိန်ဂျလစ်* ဟု ခေါင်းစဉ် တပ်ထားသည်။

ထိုဇွန်လထုတ် စာစောင်သည် နောင်တွင် ကိုယ်ခံစွမ်းအားကျ ရောဂါ (AIDS) ဟု နာမည်ဆိုးဖြင့် ကျော်ကြားပြီး လူ့ လောကကြီးအား အလန့်တကြား ဖြစ်လာစေသည့် ကပ် ရောဂါဆိုးကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ ပထမဆုံး ပုံနှိပ် ဖော်ပြသည့် စာစောင် အဖြစ် သမိုင်း တွင်ရစ်မည် ဖြစ်သည်။

သို့တိုင်အောင် စာစောင် အယ်ဒီတာသည် ထိုသတင်းကို မျက်နှာဖုံးတွင် မတင်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ထိုသတင်းသည် မျက်နှာဖုံး တင်လောက်သည့် သတင်း မဟုတ်ဟု ယူဆဟန် တူသည်။ ထိုသတင်း အစား ကာရစ်ဘီယံ ပင်လယ် ကွေ့တွင် အားလပ်ရပ် ခရီးထွက်သည့် အမေရိကန် နှစ်ယောက် သွေးလွန် တုပ်ကွေး ဖြစ်သည့် သတင်း ဆောင်းပါးကို ထည့်သည်။

အမှန်အားဖြင့် ဒေါက်တာ မိုက်ကယ် ပို့လိုက်သည့် လူငယ် မိန်းမလျာ ငါးယောက်တို့၏ သတင်းသည် ဘာမျှ ထူးထူးဆန်းဆန်း မဟုတ်။ ထိုလူငယ် ငါးယောက်တို့သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အသိအကျွမ်းလည်း မဟုတ်။ အဆက်အဆံလည်း မရှိ။ သူတို့ အားလုံးတွင် လိင်တူ ဆက်ဆံမှုကြောင့် ရောဂါ ရကြသည်။ သူတို့ အားလုံးသည် အဆိပ် ဖြစ်စေသော ဆေးဝါးများကိုလည်း သောက်သုံးကြသည်။ ကိုယ်ခံစွမ်းအား ကာကွယ်မှု စနစ်များကို တိုက်ခိုက်သည့် ကပ်ပါး နျူမိုးနီးယား ရောဂါ စွဲကပ်နေကြသည်။

ထိုမျှလောက်သာ ဖြစ်ပေသည်။

သို့ရာတွင် ဒေါက်တာ မိုက်ကယ်ကမူ ထိုရောဂါ ကူးစက်မှုသည် အရေးကြီးသည်ဟု ယူဆသည်။

mgyoe.com

ယခုပင် သူ့လူနာ နှစ်ယောက်သည် ထိုရောဂါဖြင့် သေဆုံး သွားခဲ့ပြီ။

ဒေါက်တာ ဂျင်း ကာရန်နှင့် သူ့အဖွဲ့ဆီသို့ နောက် ရောက်လာသည့် သတင်း ပို့ချက်မှာ နယူးယောက်မှ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

နယူးယောက် တက္ကသိုလ် ဆေးပညာ မဟာ ဌာနမှူး ဒေါက်တာ အယ်လ် ဗင် ဖရီးမင်းက အလွန် ရှားပါးသည့် ရောဂါ တစ်မျိုး ရုတ်တရက် ပျံ့နှံ့နေ သည်ဟု သတင်း ပို့သည်။

သူ ပြောသည့် ရောဂါ လက္ခဏာချက်မှာ ဒေါက်တာ မိုက်ကယ် ပြော သည့် လက္ခဏာချက်များနှင့် တူညီချက် တစ်ချက်တော့ ရှိသည်။

ယင်းမှာ ထိုရောဂါသည် မိန်းမလျာ လူငယ်များတွင် ဖြစ်ပွားပြီး သူတို့ ၏ ကိုယ်ခံစွမ်းအား စနစ်များမှာလည်း တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် ပျက်စီးသွားသည် ဆိုသည့် အချက် ဖြစ်သည်။

[၁၂]

ချောက်ကမ်းကြီးထဲသို့ ကျသွားသော လူနှစ်ယောက်။

လာထရွန်း၊ အစွရေး။

၁၉၈၁ ခုနှစ် ဇွေဦး။

‘အဖဘုရားသခင်သည် ကျွန်ုပ် ဆုတောင်းကို ပြည့်စေခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်အား ကိုယ်တော် အရှင် ဖန်ဆင်းတော် မူခဲ့သည့် အတွက် အမြတ်နယ် နေရာသို့ ပို့ဆောင် ပေးတော်မူခဲ့ပါသည်။ အယ်လေလူယာ’

ဘုန်းတော်ကြီး ဖိလစ် မာလုက လက်ဘနွန်ရှိ သူ့မိဘများထံ စာရေး သည်။

တစ်ခါက ခရစ်ယာန် ဂိုဏ်းသား ပြောက်ကျား တပ်သား တစ်ဦး ဖြစ် ခဲ့သည့် မာလုသည် ဂျေရုဆလင် တောင်ခြေရင်းရှိ လာထရွန်း ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းတွင် သူ တောင့်တခဲ့သော အာသီသ ပြည့်ဝသဖြင့် ပီတိ ဖြစ်နေသည်။ ဘုန်းတော်ကြီး မာလုသည် ကျောင်း အပြင်ဘက်ရှိ ဝတ္ထုကံမြေထဲမှ စပျစ်ခြံ

mgyoe.com

များတွင် အလုပ် လုပ်သည်။ ဘုရားဖူးများအား စပျစ်ရည် တိုက်သည်။ အပတ် တိုင်း ရှေးဟောင်း ကျောက်စာများကို တူးဖော်သည်။ ကင်နွန်နိုက် ကျောက် စာများ မင်စာ ကူးသည်။

ဆိတ်မုတ်ဆိတ် နီနီကလေး ရှိသည့် အီရတ် အမျိုးသား ဘုန်းတော်ကြီး အန်ထော်နီ၏ အကူအညီဖြင့် သူ စတင် တည်ထောင်ခဲ့သည့် ရှေးဟောင်း ပြ တိုက်ကလေးကို ပို၍ ကျယ်သည့် နေရာ တစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့သည်။

ညနေ ဝတ်ပြုပြီးသည်နှင့် မာလုသည် တူးဖော် ရလာခဲ့သည့် ကျောက် စာ အကျိုးအပဲ့များကို အင်္ဂတေ ခုံကလေးများပေါ်တွင် စနစ်တကျ ထောင် သည်။

ကျောက်စာချပ်များကို ခေတ်အလိုက် ရွေးကာ အောက်တွင် ကမ္မည်း ထိုးသည်။

ကျောက်စာများကို သူ့ခေတ်နှင့်သူ ရွေးချယ်နိုင်ခြင်းမှာ ဂီဇာ မြို့ဟောင်း သို့ မကြာခဏ လာရောက် တူးဖော်သော အမေရိကန် ရှေးဟောင်း သုတေ သန ပညာရှင် တစ်ဦးကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူတို့ အချင်းချင်းလည်း သူတို့ တွေ့ရှိထားသည့် အချက်အလက်များကို ညှိနှိုင်းကြသည်။

တနင်္ဂနွေနေ့များတွင် သုတေသန ပညာရှင် နှစ်ဦး ဖြစ်သည့် ဂျိုးဆက် စတိန်းနှင့် ဆမ် ဘလွန်းတို့သည် ကျောက်တုံးဖြူဖြူများဖြင့် ဆောက်ထားသည့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း အမိုးခုံးခုံးကြီး အောက်သို့ ရောက်လာကြကာ ဝတ်တက် ကြသည်။

ထိုအခါမျိုးတွင် ဘုန်းတော်ကြီး မာလုကလည်း ဧည့်သည်များအား ကျက်သရေခန်းတွင်းမှ စားဖွယ် သောက်ဖွယ်တို့ကို ထုတ်ကျွေးတတ်သည်။ အစိမ်းရောင် ဖျော့ဖျော့ နံရံများပေါ်တွင် သံလွင်သားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် လက်ဝါးကပ်တိုင်များ ချိတ်ထားသည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ကျွေးသည့် မုန်ညင်းမှုန့် နယ်ထားသည့် ယုန်ကင် နှင့် ကြက်သွန်ချဉ်တို့မှာ အရှေ့ အလယ်ပိုင်းတွင် နာမည်ကြီးသည်။ အစာပိတ် အဖြစ် တူရကီ ကော်ဖီ ခါးခါးနှင့် ကျောင်းမှ လိုဏ်ဂူများထဲတွင် ချက်သော ဗရန်ဒီတို့ကလည်း သောက်၍ ကောင်းသည်။

ပွဲတော်နေ့များတွင် မာလုသည် ဆရာ ဘုန်းတော်ကြီးကို ခွင့်ပန်ကာ ရှေးဟောင်း သုတေသန ပညာရှင် တစ်ဦးနှင့် အတူ သမိုင်း၏ အလွှာများကို တူးဆွရန် လိုက်သွားတတ်သည်။

တောက်ပနေသော ဂီဇာ မြို့ဟောင်းသည် လွင်ပြင်တွင် ခံတပ်ကြီး တစ်ခု နှယ် အထီးတည်း ရှိနေသည်။ နှစ် ထောင်ပေါင်း များစွာ အရှေ့နှင့် အနောက် တို့ကို ဆက်သွယ် ပေးခဲ့သည့် ယောမာရီ ပေတစ်ရာကြီးပေါ်တွင် ဂီဇာ မြို့ဟောင်းသည် စန္ဒရီ တစ်ယောက် သဖွယ် မားမားကြီး ရပ်နေသည်။

လူ၏ ရှေးအကျဆုံးသော ဇာတိ ရပ်ရွာ ဖြစ်သည့် ဒေသတွင် ရှိသော တောင်ကုန်း တစ်ခုပေါ်တွင်ရှိ ဂီဇာ မြို့ဟောင်းသည် ရှေးဟောင်း သုတေသန ပညာရှင် ဖြစ်သည့် ဂျိုးဆက် စတိန်းနှင့် ဘလွန်းတို့၏ စူးစမ်းစိတ်ကို နှိုးဆွ ပေးတတ်သည်။

ယခု ဂျေရုဆလင် အမေရိကန် တက္ကသိုလ်ရှိ သူတို့ အဖွဲ့သည် လူတို့ မှီတင်း နေထိုင်ရာ မြို့ဟောင်း၏ ဆယ့်သုံးထပ်မြောက် အလွှာကို လှန်၍ တူးနေကြသည်။ အာရပ်နှင့် ရေဝတီ အလုပ်သမား တစ်ရာလောက်ဖြင့် သူတို့ သည် ကိုက် သုံးဆယ် နက်သော တွင်းကြီး တစ်ခုကို တူးခဲ့ကြသည်။ တန် ပေါင်း များစွာသော မြေကြီးများ အပြိုအပျက်များကို သယ်ထုတ်ရန် အတွက် သူတို့သည် အားကောင်းသော ဝန်ချီစက်ကြီးများကို သုံးရသည်။ အောက်ကျင်း ထဲမှ အပေါ် အထိ မြင့်မားသော ငြမ်းစင်ကြီးကို ဆောက်ရသည်။

ဘုန်းတော်ကြီး မာလုသည် အိစတာ ပွဲတော် ပြီးသည့် နောက်တွင် ဂီဇာ မြို့ဟောင်းကို တူးနေသည့် သူ့မိတ်ဆွေ သုတေသန ပညာရှင် နှစ်ဦးထံ လာခဲ့ သည်။ သူတို့ကလည်း သူတို့ ဘုန်းကြီးလေးကို အိစတာ လက်ဆောင် အဖြစ် ပြသစရာ ပစ္စည်း နှစ်ခု ရှိသည်။

ယင်းမှာ လောလောလတ်လတ် တူးပြီးသွားသော ကင်နွန်နိုက်ခေတ် မြို့ဟောင်း ရင်ပြင် တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ထိုရင်ပြင်တွင် ကျောက်တိုင်ကြီး ဆယ် တိုင်နှင့် ကြီးမား ခိုင်ခံ့သည့် ကျောက်ခွက်ကြီး တစ်ခွက် ရှိသည်။ ရှေးခေတ် တုန်းက ထိုနေရာသည် ဘာသာရေး ဗဟိုချက်မ တစ်ခု ဖြစ်ကြောင်းကို ပြ သည့် အထောက်အထားများ ဖြစ်သည်။

ဒုတိယ ပြမည့် နေရာမှာ တော်တော် ထူးခြားသည့် တူးဖော် တွေ့ရှိမှု ဖြစ်သည်။ မြို့ဟောင်းမြေ ဆယ့်သုံးလွှာကို လှန်ပြီးသည့် အခါ၌ ဂျိုးဆက်နှင့် ဘလွန်းတို့သည် လိုဏ်ဂူကြီး တစ်ခု၏ အဝကို သွားတွေ့ကြသည်။ လိုဏ်ဂူမှာ ကျောက်တောင်ကြီး တစ်ခု အောက်တွင် ဖောက်ထားခြင်း ဖြစ်ပြီး ခြောက်ဆယ့်

ခြောက်ကိုက် ရှည်သည်။ လိုဏ်ရူ အဆုံးတွင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီး တစ်ခု သဏ္ဍာန် ဆောက်လုပ်ထားသည့် ရူကြီး တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

ထိုရူကြီးထဲတွင် အလွန် အဖိုးတန်သည့် ပစ္စည်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုပစ္စည်းကို ကြည့်လိုက်လျှင်ပင် သမိုင်း အကြိုခေတ်က လူများ ဘာကြောင့် ထိုနေရာတွင် နေထိုင်ခဲ့ကြကြောင်း၊ နောင်တွင်လည်း ရှေးခေတ်ဦး လူတို့ ထိုနေရာတွင် ဘာကြောင့် နှစ် ထောင်ပေါင်း များစွာ နေထိုင်ခဲ့ကြကြောင်းကို သိနိုင်သည်။ ထိုအဖိုးတန် ပစ္စည်းမှာ ရေ ဖြစ်သည်။

သူတို့ သုံးဦးသည် ထိုနေရာသို့ သွား၍ ဓာတ်ပုံ ရိုက်ကြသည်။ နေရာ ဒေသ အသီးသီးမှ လာသည့် လူသုံးဦး၊ ဝါသနာတူ စရိုက်တူဖြင့် သည်နေရာ တွင် လာ၍ ဆုံရခြင်းမှာ တော်တော်တော့ ဆန်းသည်။

ဂျိုးဆက် စတိန်းက သမ္မာကျမ်းစာထဲက ပုရောဟိတ် တစ်ဦးလို မုတ်ဆိတ် ဖားလျားနှင့်။ ဘလွန်းက သတ္တုကိုင်း မျက်မှန်နှင့်၊ ပြင်းထန်သည့် အယူအဆ ရှိသူ မင်းမဲ့ဝါဒီ တစ်ဦးလိုလို။ မာလုက ပြောင်တင်းသော ဦးပြည်းနှင့် ဝတ်ရုံဖြူကို ဝတ်လျက်။

သူတို့ သုံးဦးသည် အောက်ဆုံးထပ်ကို ဆင်းကြည့်ရန် အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ ပထမ လှေကား အချိုးကို အဆင်းတွင် ဘလွန်းက ရှေ့ဆုံးမှ ဆင်းသည်။ လိုဏ်ရူမှာ အောက်ထပ် ကိုက် သုံးဆယ်တွင် ရှိသည်။ ကျင်းဘေး နံရံမှ ကျောက်ခဲများသည် မကြာခဏ ပဲ့ကျတတ်ကာ သံမဏိ ငြမ်းစက်ကို တချွင်ချွင် ထိမှန်ကာ အောက်သို့ ကျသွားကြသည်။

‘ရှေး သမိုင်းခေတ်ဦးက ဂီတသံတွေလို့ ထင်မိတယ်ဗျာ’ ဟု ဘုန်းတော်ကြီး မာလုက နောင်တွင် ပြောသည်။

ထိုအခိုက်တွင် သူတို့ ကံဆိုး မိုးမှောင်ကျခြင်း ဖြစ်သည်။

အဖြစ်အပျက်မှာ လျင်မြန်လွန်းလှသဖြင့် ဂျိုးဆက်သည် ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို ဖြစ်သွားသည်ကို စိကာစဉ်ကာ မပြောနိုင်။

‘မာလုရဲ့ လွှာဖိနပ်က သူ့ဝတ်ရုံနှင့် သွားငြိတယ်ဗျာ၊ အဲဒီမှာ မဟန်နိုင်တော့ဘဲ အောက်က ကျင်းကြီးထဲကို ဇောက်ထိုး ကျသွားတော့တာပါပဲ၊ လှေကားကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်ပါသေးရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ လှေကားထစ်တွေကို မမိဘူးလေ၊ ဒီမှာ တင် ကြောက်လန့်တကြား အော်ပြီး ကျသွားတယ်၊ သူ့အပေါ်က မာလု ဖြစ်နေပုံ သိလိုက်တော့ ဘလွန်းက လှမ်းဆွဲလိုက်သေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မာလုက သူ့ကို ဝင်တိုက်ပြီး ကျသွားတော့ သူလည်း မဟန်နိုင်တော့ဘဲ အောက်ကို ကျသွား

mgyoe.com

တယ်၊ အော်သံတွေကိုသာ ကြားလိုက်ရပြီး ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ နှစ်ယောက်
လည်း အောက်က ချောက်ကြီးထဲကို ထိုးကျပြီး ပျောက်သွားတော့တာပါပဲ
ဂျိုးဆက်က ပြန်ပြောသည်။

[၁၃]

ဗီယင်နာ ဆရာဝန် တစ်ဦး၏ အညိုကွက်များ။
နယူးယောက်၊ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု။
၁၉၈၁ ခုနှစ် နွေဦး။

နယူးယောက် ဆရာဝန်၏ သေးငယ်သော မျက်လုံးများသည် ပြူးကျယ်သွား
ကြသည်။

ဒေါက်တာ အယ်လဗင် ဖရီမင်းသည် အသက် သုံးဆယ့် ခုနှစ်နှစ် ရှိပြီ။
သို့ရာတွင် ထိုကဲ့သို့သော အနာ ဟောက်ပက်ကြီးတွေ တစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့နှံ့နေ
သည်ကို တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသေး။ လူနာ၏ ပါး၊ နဖူး၊ နှာခေါင်း၊ အထက်
နှုတ်ခမ်းနှင့် မေးစေ့ စသည့် မျက်နှာ တစ်ပြင်လုံးတွင် ပုံသဏ္ဍာန် အမျိုးမျိုး
ဆောင်သည့် အညိုကွက်ကြီးတွေ ပြည့်နေသည်။ အော်ပရာ ပြဇာတ်မှ လူပြက်
တစ်ယောက် မျက်နှာဖုံး စွပ်ထားသည်နှင့်ပင် တူတော့သည်။

သို့တိုင်အောင် ဒေါက်တာ အယ်လဗင်သည် အရေပြား ရောဂါ အမျိုးမျိုး
ကို တွေ့ခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်သည်။ သူ ကျွမ်းကျင်သည့် ရောဂါနှင့် ပတ်သက်သည့်
လက္ခဏာများမှာ မျက်စိဖြင့် မြင်ရသည့် လက္ခဏာချက်များ ဖြစ်သည်။ အရေ
ပြား ရောဂါတွင် ထိုသို့သော အရောင်များကို မြင်နိုင်သောကြောင့် သူသည်
များစွာ ဂုဏ် မရှိလှသော အရေပြား ရောဂါဆိုင်ရာ ဆေးပညာကို ယူခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။ ပုံသဏ္ဍာန်များ အသွေးအရောင်များကို သူ စိတ်ဝင်စားသည်။ ရှစ်
နှစ်သားလောက် တုန်းက ပန်းချီ ဆွဲခဲ့ဖူးသည်။ ပန်းပု ထုခဲ့ဖူးသည်။ ပုံဖော်
ခဲ့ဖူးသည်။ ထို့နောက်တွင် အဏ္ဏဝါ ဇီဝဗေဒ ပြတိုက် တစ်ခုကို သွားလေ့လာ
ရာမှ သူသည် သိပ္ပံ ပညာဘက်တွင် စိတ်ပါသွားသည်။ ဆန်းပြား များပြားလှ
သော အဏ္ဏဝါ သက်ရှိ သတ္တဝါတို့၏ ဘဝကို တအံ့တဩ ဖြစ်ကာ မစ္စဗေဒ
(ငါးကို လေ့လာခြင်း) ကို ဝါသနာ ပါသွားသည်။

ငါးတွေ မွေးသည်။ အပေါဆုံး ငါးမှ အရှားဆုံး ငါး အထိ ငါးမျိုးစုံကို စုဆောင်းသည်။ ငါး အကြေးတို့ တစ်မျိုးနှင့် တစ်မျိုး ကွဲပြား ခြားနားပုံကို မိုက်ကရိုစကုပ်ဖြင့် လေ့လာသည်။ ငါး အရေခွံ လက်မတိုင်းကို နှိုင်းယှဉ် ကြည့်သည်။ ဆူးတောင်များကို အသေးစိတ် ခွဲခြမ်းကြည့်သည်။

ဇီဝဗေဒကို သူ စိတ်ဝင်စားလာခြင်းမှာ အဏ္ဏဝါ ဇီဝဗေဒ ပြတိုက်ကို လေ့လာပြီး အဆန်းတကြယ်တို့ကို တွေ့ရှိခဲ့ရာမှ ပေါ်ပေါက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ အလုပ်အကိုင် တစ်ခုကို ရွေးချယ်ရမည် ဆိုသည့် အခါတွင် သူသည် ဆရာဝန် အလုပ်ကို ရွေးလိုက်သည်။ လူ့ လောကကြီး၏ အကျိုး အတွက် တိရစ္ဆာန် လောကကို သူ စွန့်လိုက်သည်။

ယေးလ် တက္ကသိုလ် ဆေးကောလိပ်သို့ ရောက်သည့် အခါတွင် သူ့အား အရေပြား ရောဂါဆိုင်ရာ ပညာရပ်ကို သွန်သင်ပေးလိုက်သည့် ဆရာကို သွား တွေ့သည်။ ထိုဆရာမှာ အရေပြားတို့၏ အရောင်များ ဖွဲ့စည်းပုံကို လေ့လာ ခဲ့သည့် နာမည်ကျော် ဇီဝဗေဒ ပညာရှင်နှင့် အရေပြား ပညာရပ် ပါရဂူ အာရင် လန်းနား ဖြစ်သည်။

နောက် အနှစ် နှစ်ဆယ်ခန့် ကြာသည့် အခါတွင် အရေပြား ဆေးပညာ ၌ တစ်ဦးနှင့် နာမည်ကျော် သုတေသန သိပ္ပံပညာရှင် တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့ကာ နာမည်ကျော် နယူးယောက် တက္ကသိုလ် ဆေးပညာ မဟာဌာနတွင် အရေပြား ဆေးပညာနှင့် အဏုဇီဝဗေဒ ဌာနမှူး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဆေးကု ဆရာဝန် အလုပ်နှင့် ဗိုင်းရပ်စ် ပိုးမွှား ဓာတ်ခွဲခန်း သုတေသန လုပ်ငန်းတို့ကို ပေါင်းစပ်ပေးခြင်းဖြင့် သူသည် ယခင်က ကုသ၍ မရနိုင်ဟု ယူဆခဲ့ကြသော ရောဂါများကို ကုသရာတွင် လင်ဖိုဆိုက်များက ထုတ်လုပ် ပေးသည့် အလွန် အစွမ်းထက်သော ဗိုင်းရပ်စ် ပိုးမွှား တိုက်ဖျက်ရေး ပစ္စည်း တစ်ခု ဖြစ်သည့် အင်တာဖာရစ်ကို ပထမဆုံး စတင် သုံးစွဲသူ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

အက်စီကလိုဗစ် ဆေးနှင့် ပြုလုပ်သော သူ၏ စမ်းသပ်မှုကြောင့် လိင် ဆက်ဆံမှု တော်လှန်ရေးမှ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပြီး အမေရိကန်တို့က ရေယုန်ဟု ခေါ်ကြသော အရေပြား ရောဂါကို ကုသရာတွင် အစွမ်းထက်သော ဆေးတစ်မျိုး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

၁၉၈၁ ခုနှစ် နွေဦးပေါက်တွင် ထို အရေပြား ရောဂါကို ကာကွယ်နိုင် သည့် ကာကွယ်ဆေး တစ်မျိုးကို စမ်းသပ် ထုတ်လုပ်နိုင်ခဲ့သဖြင့် ဆေးပညာ နိဗ္ဗာန်ဆု ချီးမြှင့်ရန် အမည် တင်သွင်းခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

mgyoe.com

သို့ရာတွင် ထိုဧပြီလ မနက်တွင်မူ အယ်လဗင်၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ဘဝသည် အခြားဘက်သို့ ဦးတည်သွားရန် အခြေအနေ တစ်ရပ် ပေါ်လာခဲ့ သည်။

သူ့ဆေးခန်းတွင် လာ၍ ထိုင်သည့် လူနာမှာ ဘရော့ဝေး ပြဇာတ်မှ ပြဇာတ် မင်းသား တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

အရေပြားပေါ်တွင် ပေါက်နေသည့် အနာများမှ အပ သူ့ကျန်းမာရေးကို ကြည့်ရသည်မှာ ပကတိ လူကောင်း တစ်ယောက်။

‘သိပ်ပြီး ဆိုးတာပါပဲ ဒေါက်တာရယ်၊ ဒီအကွက်တွေကို မိတ်ကပ်နှင့် ဖုံးတာတောင် မရဘူး’

လူနာက သူ့မျက်နှာကို စမ်းကြည့်ရင်း ညည်းသည်။

ဒေါက်တာ အယ်လဗင်သည် လူနာကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကြည့်လိုက်ရုံဖြင့် သူ့ရောဂါကို ခွဲခြားနိုင်ပါသည်။

သူ့ အရေပြားပေါ်မှ ညိုညို အကွက်များ၏ ပုံသဏ္ဍာန်နှင့် အရောင် သည် လူသိများသော ရောဂါ တစ်ခု၏ လက္ခဏာများ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဆရာဝန်သက် ရင့်ပြီးနေသည့် ဒေါက်တာ အယ်လဗင်သည် သူ့ ဆုံးဖြတ်ချက် ကို ချက်ချင်း မချသေး။ ထိုရောဂါသည် ငယ်ရွယ်သူများတွင် ဖြစ်လေ့ မရှိ။ အာဖရိက အလယ်ပိုင်းနှင့် မြေထဲပင်လယ် ကမ်းခြေ တစ်ဝိုက် နိုင်ငံများတွင် သာ ဖြစ်လေ့ ရှိသည်။

၁၈၇၂ ခုနှစ်တွင် ထိုရောဂါကို ဗီယင်နာ ဆရာဝန် တစ်ဦးက တွေ့ရှိခဲ့ သဖြင့် အမည်ကို အစွဲပြုကာ ရောဂါ အမည် တပ်ထားသည်။ သူ့ တွေ့ရှိချက် သည် နောင် အနှစ် တစ်ရာ အကြာတွင် မည်မျှ ပဲ့တင် ထပ်၍ ကျန်ခဲ့မည်ကို သူ မသိ။

ထိုစဉ်က ဩစထရီးယား နိုင်ငံ ဘုရင့် ဆေးတက္ကသိုလ်တွင် ပါမောက္ခ မိုးရစ် ကာပိုဆီ တင်ပြခဲ့သည့် အရေပြား နမူနာ ငါးခုသည် နောင်တွင် ကိုယ်ခံ အား ကျဆင်း ရောဂါ (အေအိုင်ဒီအက်စ်) နှင့် ဆက်စပ်နေသော ရောဂါ လက္ခဏာ တစ်မျိုးကို ခွဲခြားရာတွင် စံနမူနာများ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

အာဖရိကတိုက်မှ လွဲလျှင် ကာပိုဆီ ဆာကိုးမား ခေါ် ကာပိုဆီ အရေပြား ကင်ဆာသည် ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ ရောဂါမျိုး ဖြစ်သည်။

အရေပြား ပါရဂူ တစ်ဦး ဖြစ်သည့် ဒေါက်တာ အယ်လဗင်၏ ဆေးကုသက်တမ်း တစ်လျှောက်တွင် ကာပိုဆီ အရေပြား ကင်ဆာ ဖြစ်သူ ဆို၍ တစ်ဒါဇင်ပင် မပြည့်။ အထူးသဖြင့် အမေရိကန် လူမျိုး အသက် ကြီးသူများတွင် ဖြစ်လေ့ရှိပြီး သူတို့ကို ဆေးရုံများ၊ ဆေးကျောင်းများတွင် ရှားပါးသည့် နမူနာ အဖြစ်သာ ပြလေ့ ရှိသည်။

ယခု ထိုသို့ မဟုတ်။ ထိုဧပြီ မနက်တွင် သူ့ ရှေ့သို့ ရောက်လာသည့် ဘရောဝေးမှ ပြဇာတ် မင်းသားငယ်သည် အစဉ်အလာများကို ချိုးဖျက်နေပြီ။

ဒေါက်တာ အယ်လဗင်သည် ညနေပိုင်းတွင် သူ့လူနာ၏ အသားစကို ထုတ်၍ ဘိုင်အိုစီ လုပ်ကြည့်သည်။ ရလာသည်မှာ သူ ထင်သည့် အတိုင်း ကာပိုဆီ အရေပြား ကင်ဆာ။

ဒေါက်တာ အယ်လဗင်သည် နောက် သီတင်းပတ်များတွင် တွေ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များကို တော်တော်နှင့် မမေ့နိုင်။ ထို အဖြစ်အပျက်များသည် ပျက်စီးခြင်းဘေး တစ်ခု အကြောင်းကို ရိုက်ထားသည့် ရုပ်ရှင်ကား တစ်ခုထဲမှ ဇာတ်လမ်းစဉ်များနှင့် တူနေသည်။

တစ်နေ့တွင် ဒေါက်တာ အယ်လဗင်သည် အထွေထွေ ရောဂါကုနေသည့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဆရာဝန် တစ်ဦးထံမှ တယ်လီဖုန်း ရသည်။

‘ကျွန်တော့်ဆီမှာ အရေပြား ရောဂါ လက္ခဏာချက်တွေနှင့် လူနာ တစ်ယောက် ရောက်လာတယ်၊ ကျွန်တော်တော့ ဒီလို ရောဂါ လက္ခဏာမျိုးကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး၊ ခင်ဗျား ကြည့်ပေးနိုင်မလား’

အရေပြား ရောဂါ ပါရဂူ ဒေါက်တာ အယ်လဗင်သည် ထိုလူနာ ရောက်လာပုံကို ပြန်ပြောသည်။

‘သီတင်း နှစ်ပတ် အတွင်းမှာ အဲဒီ ထူးဆန်း ရှားပါးတဲ့ အရေပြား ကင်ဆာ ရောဂါသည် နှစ်ဦး ရောက်လာတယ်၊ ရောက်လာတဲ့ လူနာတွေက နှစ်ဦးစလုံး နယူးယောက်က၊ နှစ်ယောက်စလုံး အမေရိကန်တွေ၊ ပြီးတော့ လူငယ်တွေချည်းပဲ’

ကာပိုဆီ အရေပြား ကင်ဆာ၏ သားကောင်မှာ ပဉ္စမ ရိပ်သာလမ်းမှ အောင်မြင်သည့် အိမ်တွင်း အလှပြင် လုပ်ငန်း လုပ်သူ လူငယ် တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ပထမဆုံး ရောဂါ လက္ခဏာ ပေါ်လာသည်မှာ လွန်ခဲ့သည့် လ အနည်းငယ်ခန့်က ဖြစ်သည်။ ကိုယ်အလေးချိန် ချက်ချင်း ထိုးကျသွားသည်။ အပြင်း ဖျားသည်။ ညဘက်တွင် ချွေးထွက်သည်။ အကျိတ်တွေ ရောင်သည်။

သရက်ရွက် နှစ်ဆလောက် ကြီးလာသဖြင့် ခွဲထုတ်ပစ်ရသည်။ ဆေးရုံတွင် စစ်ကြည့်သည့် အခါ ထို လက္ခဏာချက်များ ဘာကြောင့် ပေါ်လာသည်ကို အကြောင်း ရှာမရ။ ဆေးရုံမှ ဆင်းခါနီး ရက်အနည်းငယ် အလိုတွင် ခြေထောက်တွင် အင်ပြင် ထသလို အညိုကွက်တွေ ပေါ်လာသည်။

တာဝန်ကျ ဆရာဝန်က ပခုံး တွန့်ကာ 'တစ်ခုခုနှင့် တိုက်မိလို့ ပွန်းပဲ့ သွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့' ဟု ဆိုသည်။

အိမ်တွင်း အလှပြင် ဆရာလေးသည် အိမ်သို့ ပြန်သွားသည်။ နှစ်ပတ် အကြာတွင် တင်ပါး၊ လည်ပင်း၊ လက်မောင်း၊ မျက်နှာနှင့် ပါးစပ်တို့တွင် အညိုကွက်တွေ ပေါ်လာသည်။

သူသည် အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကာ သူ့ ဆရာဝန်ဆီသို့ သွားပြသည်။ သူ့ ဆရာဝန် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။

ဤတွင် အရေပြား ရောဂါ ပါရဂူ ဒေါက်တာ အယ်လဗင်ကို လှမ်းမေးခြင်း ဖြစ်သည်။

လော့စ် အိန်ဂျလစ်မှ ဒေါက်တာ မိုက်ကယ် ဂေါ့လိယက်သည် နျူမိုဆိုက်စ် စတစ် နျူမိုနီးယား ရောဂါ ကူးစက် ပြန့်ပွားလာသည့် အခါတွင် စိတ်ဝင်စားသည့် နည်းတူ နယူးယောက်မှ အရေပြား ရောဂါ ပါရဂူ ဒေါက်တာ အယ်လဗင်သည်လည်း ၁၈၇၂ ခုနှစ်မှ ယခုတိုင် အချိန်ထိ ဖြစ်ပွားခဲ့သော ကာပိုဆီ အရေပြား ကင်ဆာ ရောဂါ မှတ်တမ်းများကို ကမ္ဘာ့ ဆေးပညာ ကျမ်းများတွင် လိုက်ရှာပြီး လေ့လာသည်။

ထို့နောက် သူ့လူနာ နှစ်ဦးကို မညှာမတာ မေးခွန်းတွေ မေးသည်။ ဤတွင် သူ့လူနာ နှစ်ဦးသည် တက်ကြွသော လိင်တူ ဆက်ဆံသူများ ဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မသိကြ။ တစ်ယောက်၏ ပါတနာနှင့် တစ်ယောက် မဆက်ဆံဖူးကြ။ သို့ရာတွင် သူတို့ နှစ်ဦးစလုံး၏ ရောဂါ ရာဇဝင်ကို စစ်ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် သူတို့ နှစ်ဦးစလုံးမှာ တစ်ခါက ဆစ်ဖလစ်၊ ဂနိုရီးယား၊ အမြီးဗား ပိုးစွဲရောဂါ၊ ရေယုန်နှင့် ဘီ အမျိုးအစား အသည်းရောင် အသားဝါ ရောဂါ ဖြစ်ဖူးကြောင်း တွေ့ရသည်။

ထို့ပြင် သူတို့ နှစ်ဦးစလုံးသည် အေမိုင်းလ် နိုက်ထရိုက် အခြေခံ 'ဖောင်း' ခေါ် မူးယစ်ဆေးများကို သုံးစွဲကြသည်။

ဖောင်းဟု ခေါ်ခြင်းမှာ အခြားကြောင့် မဟုတ်။ ထိုဆေးရည် ပုလင်းကို ဖွင့်လျှင် ဖောင်းခနဲ မြည်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုမူးယစ်ဆေးကို သုံးလျှင် ယောက်ျား လိင်အင်္ဂါနှင့် စအို အမြှေးပါးတွင် ရှိသော သွေးအိတ်များကို ကြွစေသဖြင့် လိင်စိတ်ကို နိုးကြားစေသည်။

ဒေါက်တာ အယ်လဗင်သည် ထိုရောဂါများ၏ အကြောင်းရင်းကို အစ ဖော်နိုင်သည့် သဲလွန်စများကို ရက်ပေါင်း များစွာ လိုက်ရှာသည်။ နယူး ယောက်တွင် မိန်းမလျာ လူနာ အများဆုံး လာသည်ဟု နာမည် ကြီးသော ဆရာဝန်များကို စာရေး မေးမြန်းသည်။ သူတို့ လူနာများ၏ အရေပြားပေါ် တွင် အလားတူ အညိုကွက်များ တွေ့ မတွေ့ကို စုံစမ်းသည်။ အဖြေက ဘာမျှ မတွေ့ဟု ဆိုကြသည်။

ဤတွင် ဒေါက်တာ အယ်လဗင်သည် လက်လျှော့ချင်သလိုလို ဖြစ်လာ သည်။ ထိုစဉ် သူ ဆေးရုံရှိ ကင်ဆာ အထူးကု ဆရာဝန် တစ်ဦးထံမှ သတင်း တစ်ခု ရသည်။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ် အတွင်း ရောက်လာသည့် ကင်ဆာ ရောဂါရှင် တော် တော်များများတွင် သူ လူနာ နှစ်ဦးလို အရေပြား ရောဂါ လက္ခဏာများကို တွေ့ရကြောင်းဖြင့် သတင်းက ဆိုသည်။ ထိုလူနာများ အားလုံးမှာ အသက် လေးဆယ်အောက် မိန်းမလျာတွေချည်း ဖြစ်ပြီး အားလုံး သေသွားကြသည်။ မည်သည့် အရေပြားရောဂါ ပါရဂူကမျှ သူတို့ကို စစ်ဆေးကြည့်ခဲ့ခြင်း မရှိ။

‘ဒါ သဘာဝ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဆေးရုံကြီး တစ်ခုတည်းက ဌာန တစ်ခုနှင့် တစ်ခု ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်မှု မရှိတော့ ကူးစက် ရောဂါကြီး တစ်ခု လူမသိ သူမသိ ပျံ့နေတာ’

ဒေါက်တာ အယ်လဗင် စိတ်တိုတိုဖြင့် အော်သည်။ ထို့နောက် ဒေါသကို ချုပ်တည်းကာ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်သည်။

နယူးယောက် မြို့တော်ကြီးထဲတွင် ရှိသည့် မိန်းမလျာ လောကတွင် ထို ရောဂါ ပျံ့နှံ့နေသည် ဆိုလျှင် ကာပိုဆီ အရေပြား ကင်ဆာသည် အခြားသော နေရာများတွင်လည်း ရှိနေနိုင်သည်ဟု သူ တွက်သည်။

သူသည် ချီကာဂို၊ လော့စ်အိန်ဂျလစ်နှင့် ဆန်ဖရန်စစ္စကို မြို့များရှိ လုပ် ဖော်ကိုင်ဖက်များနှင့် အဆက်အသွယ် လုပ်သည်။

သူ ထင်သည့် အတိုင်းပင် အရေပြားပေါ်တွင် အညိုကွက်တွေ စွဲနေသည့် လူနာများ ဆေးရုံများသို့ ရောက်လာကြောင်းကို တွေ့ရသည်။

mgyoe.com

ဒေါက်တာ အယ်လဗင်သည် အလားတူ ရောဂါရှင်များကို နယူးယောက်တွင် လိုက်ရှာသည်။ ကြာကြာ မရှာလိုက်ရ။ ရက် အနည်းငယ် အတွင်းတွင် လူနာ သုံးဆယ်လောက် ရှာတွေ့သည်။ သူတို့ အားလုံးမှာ လူငယ်တွေ ဖြစ်ပြီး ဖိုမ လိင်ကိစ္စတွင် တက်ကြွသော မိန်းမလျာတွေချည်း ဖြစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် ခက်သည်မှာ သူတို့ အရေပြားပေါ်မှ အညိုကွက်များကြောင့် ဆေးရုံများက လက်မခံဘဲ ဖြစ်နေကြသည်။

သူတို့ အတော်များများမှာ အနာကြီး ရောဂါသည်လို ဖြစ်နေကြသည်။ ပိုက်ဆံ တတ်နိုင်သူတို့က ပုဂ္ဂလိက ဆေးခန်း တစ်ခန်းသို့ တက်ပြီး ကျိတ်ကုကြသည်။ အချို့ကလည်း အိမ်တွင် ကျိတ်ကုကြသည်။ အချို့ကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံး စီရင်ရန် ကြိုးစားကြသည်။ အချို့သော အကျိတ်များသည် အရေပြားတွင်သာ ရပ်မနေဘဲ အစာအိမ် ပြန်လမ်းကြောင်း၊ အူ၊ အဆုတ် စသည့် အတွင်း ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းများ၏ တစ်သျှူး အသားမျှင်များကိုပါ တိုက်ခိုက်ကြသည်။

ဆရာဝန်များသည် ဘယ်က အစ ကောက်ရမည် မသိဘဲ ဖြစ်နေကြသည်။ ကုထုံး အမျိုးမျိုးဖြင့် ကုသော်လည်း အရာ မရောက်။ ရေရှည် အကျိုး မထူး။ ခိမိုသာရေပီ၊ ရေဒီယိုသာရေပီ စသည့် နည်းများဖြင့် ကုသော်လည်း အချည်းနှီး။

လ အနည်းငယ် အတွင်းတွင် ဒေါက်တာ အယ်လဗင်၏ လူနာ တစ်ယောက်မှာ ဆေးရုံ ခုတင်ပေါ်တွင် အသက် ရှင်နေသည့် အလောင်း တစ်လောင်းနှင့် ဘာမျှ မခြား။ ထိုလူနာ မဆုံးမီ တစ်ပတ် အလိုတွင်မူ ဒေါက်တာ အယ်လဗင်သည် သူ့ လူနာကို အားပေး နှစ်သိမ့်ရန် လူနာခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

ဤတွင် သူ့ တစ်သက်တွင် မေ့နိုင်ဖွယ် မရှိသည့် သံဝေဂမျိုးကို ကြုံရသည်။ အခန်းထဲသို့ သူ ဝင်သွားသည့် အခါတွင် သူ ဆေးကု ပေးနေသည့် သေခါနီး လူမမာ မဟုတ်တော့ဘဲ တောင့်တင်း ကြံ့ခိုင်ကာ ပကတိ ကျန်းမာ သန်စွမ်းသည့် လူတစ်ယောက်ကို ဖြန့်ခနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။

ဒေါက်တာ အယ်လဗင်သည် တစ္ဆေ ခြောက်ခံလိုက်ရသလို တုန်သွားသည်။

ထိုသူမှာ အခြားသူ မဟုတ်ပါ။ လူနာ၏ အမြွှာ ညီအစ်ကို ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ လူနာတွင် အမြွှာ ညီအစ်ကို ရှိသည်ဟု တစ်ခါမှ ပြောသံ မကြားစဖူး။

mgyoe.com

လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်နှစ်လောက်တုန်းက သူတို့ အမြွှာ ညီအစ်ကိုသည် စကားများပြီး လူချင်း ကွဲသွားကြသည်။ ထိုအချိန်မှ စ၍ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မတွေ့ကြတော့။

ဒေါက်တာ အယ်လဗင်သည် နောင်တရ မဆုံး ဖြစ်နေသည်။

‘ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေဗျာ၊ သူတို့မှာ အမြွှာ ညီအစ်ကို ရှိမှန်း သိရင် ရိုးတွင်းခြင်ဆီ အစားထိုးပြီး မကုရပါလား၊ ဒီလို ကုနိုင်ရင် လူနာရဲ့ ကိုယ်ခံအားစနစ် ပြန်ကောင်းလာနိုင်တာပေါ့၊ ဒီလိုဆိုရင် သေချင်မှ သေမှာ’

ထိုအချိန်မှ စ၍ အရေပြားကု ဆရာဝန် ဒေါက်တာ အယ်လဗင်သည် လူနာသစ် တစ်ယောက် ရောက်လာတိုင်း သူ့တွင် အမြွှာ ညီအစ်ကို ရှိ မရှိကို မမေ့မလျော့ မေးလေ့ ရှိသည်။

[၁၄]

အဲယားဖရန့် လေယာဉ်မောင် တစ်ဦး၏ နောက်ဆုံး ခရီး။
ပါရီ၊ ပြင်သစ်ပြည်။
၁၉၈၁ ခုနှစ် ဇွန်လလယ်။

အတ္တလန်တိတ်မှ မိုက်ကရုတ် စုံထောက်တို့ ထုတ်ဝေသည့် အသေအပျောက် အပတ်စဉ် ဂျာနယ် အဖို့ ပြင်သစ်ပြည်တွင် အမြဲတမ်း ဖတ်သူ တစ်ယောက် ရှိသည်။

မယ်ရီနို သိုးတစ်ကောင်လို အမွှေးအမျှင် ဖိုးရိုးဖားရား၊ သူနှင့် ခွဲ၍ မရသည့် လက်ထဲက မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီး ဦးထုပ်၊ နှုတ်ခမ်းတွင် ဂလက်စီ စီးကရက်ကို အမြဲ ခဲထားသည့် ဒေါက်တာ ဝီလီ ရိုဇင်ဘန်း (သုံးဆယ့် ခြောက်နှစ်) သည် ဆရာဝန် တစ်ဦးနှင့် မတူ။ ရော့ အင် ရိုး အဆိုတော် တစ်ယောက်နှင့် တူနေသည်။ ဒေါက်တာ ဝီလီသည် နားကြပ်နှင့် လိုက်လျောသည်ထက် လျှပ်စစ် ဂစ်တာ တစ်လုံးနှင့် လိုက်လျောကောင်း လိုက်လျောမည်။ သို့ရာတွင် သူကမူ စွန့်စားရသည်ကို ပျော်သည်။ အသစ်အဆန်းကို လိုက်လံ ရှာဖွေသည်။ ဒေါက်တာ ဝီလီသည် တော်တော် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသည့် စရိုက် တစ်ခု ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာ ဝီလီသည် အသက် နှစ်ဆယ့် သုံးနှစ်တွင် ဆေးရုံ တစ်ရုံက သေသူကို ရှင်အောင် ပြန်လုပ်ပေးသည့် အသက်ကယ် ဌာနတွင် အလုပ် လုပ် သည်။ သူ အလုပ် လုပ်သည့် ဆေးရုံမှာ ဖာဒီနန် ဝီးလား ဆေးရုံ ဖြစ်ပြီး ပါရီတွင် အဆိပ်ဖြေ ဆေးရုံဟု နာမည်ကြီးသည်။

မတော်တဆ အဆိပ် သောက်သူ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံး စီရင်ရန် အဆိပ် သောက်သူ အားလုံးတို့ကို လက်ခံ ကုသပေးသည်။

၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်လွန်များတွင် ပိုလီယို မိုက်ကလစ်တစ် ရောဂါကြောင့် အသက်ရှု လမ်းကြောင်းတွင် ဖြစ်သော ရောဂါများကို ကုသရန် ထိုအသက် ကယ် ဌာနကို ဖွင့်လှစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ လူ့အသက်ကို ရှင်အောင် လုပ်ချင် သည့် လူငယ် ဆရာဝန် တစ်ဦး အဖို့သော်မူ ထိုနေရာသည် လွန်စွာ စိတ် လှုပ်ရှားဖွယ် ကောင်းသော နေရာ ဖြစ်သည်။

‘ဒီဌာန တော်တော် စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်ဗျ၊ သေပြီလို့ ထင်ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို အသက် ပြန်သွင်းပေးတဲ့ အလုပ်ဟာ ဘယ်လောက် ပျော် စရာ ကောင်းသလဲ၊ လူကို ရှင်ပြန် ထမြောက်အောင် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ နေရာ မျိုး ဆိုပါတော့ဗျာ’ ဟု သူက ပြောသည်။

အလုပ်သင် ဆရာဝန် ပေါက်စ ဒေါက်တာ ဝီလီ ကံကောင်းသည်ဟု ဆို ရမည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ် အနည်းငယ် အတွင်းတွင် အဆိပ်သင့်သည့် လူနာများ အား ကယ်ဆယ်ရေး နည်းလမ်းများသည် များစွာ တိုးတက်လာခဲ့သည်။ ရာ ခိုင်နှုန်း ကိုးဆယ့် ငါးလောက်ကို ကယ်တင်နိုင်ခဲ့သည်။

သူ ပထမဆုံး တွေ့ရသည့် လူနာမှာ ဘော်တီ ဆယ်လီ၏ မက်ဒိုနာ ရုပ်တုလို လှပသည့် မျက်နှာ ပိုင်ရှင်ကလေး တစ်ဦး ဖြစ်သည့် ဗားရွန်းနစ် ဖြစ်သည်။

အသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ်သာ ရှိသေးသည့် ဗားရွန်းနစ်သည် သေချင် နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကြွက်သတ်ဆေး တစ်ဘူးလုံးကို သောက်ချလိုက်သည်။ ထိုကြွက်သတ်ဆေးမှာ ယခု ဆက်လက် ထုတ်လုပ်ခြင်း မရှိတော့သည့် အတွက် မည်သည့် ဖြေဆေးဖြင့် ကုရမည်ကို ဆုံးဖြတ်၍ မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ဗား ရွန်းနစ်၏ အခြေအနေမှာ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့သည့် အခြေအနေမျိုးသို့ ရောက်နေပြီ။ ကယ်ဆယ်ရေး အဖွဲ့ဝင်များက ယူလာသည့် အခါ၌ သူ ခန္ဓာ ကိုယ်ကလေးမှာ အသေကောင်လို ဖြစ်နေလေပြီ။ အကြီးအကျယ် သတိလစ် မေ့မြောနေပြီ။

အသက်ရှု လမ်းကြောင်း၊ သွေး လှည့်ပတ် သွားလာမှုနှင့် ကျောက်ကပ် တို့ ပျက်စီးတော့မည့် လက္ခဏာ ပြနေပြီ။ လုံးဝ သွက်ချာပါဒ လိုက်သွား သည်။ ခြောက်လမျှ အပြင်းအထန် ကုသပေးလိုက်သည့် အခါတွင် အသက် ရှင်လာခဲ့သည်။ နားလေးသွားခြင်း၊ ကျောက်ကပ် ချွတ်ယွင်းသွားခြင်း စသည့် နောက်ဆက်တွဲ ရလဒ်များ ရှိသော်လည်း ဆေးရုံမှ ပြန်ဆင်းသွားနိုင်ခဲ့သည်။

ဒေါက်တာ ဝီလီသည် ဗားရွန်းနစ်ကို နောက်တစ်ကြိမ် သွားတွေ့သည်။ ဗားရွန်းနစ် တစ်ယောက် ဘာကြောင့် ကိုယ့် ကိုယ် ကိုယ် အဆုံး စီရင်ရ ကြောင်းကို သူ မေးချင်နေသည်။ သို့ရာတွင် ပျော်ရွှင်နေဟန် ရှိသည့် ဗားရွန်း နစ်ကို သူ မမေးရက်။

တစ်နေ့ သူတို့ နှစ်ယောက် ရုပ်ရှင်ကြည့် ပြန်လာစဉ် ဗားရွန်းနစ်က မမျှော်လင့်သော စကား တစ်ခွန်းကို ပြောလာသည်။ အခြား မဟုတ်။ သူ ကိုယ်သူ သတ်သေရာတွင် အကူအညီ ပေးဖို့ ဖြစ်သည်။

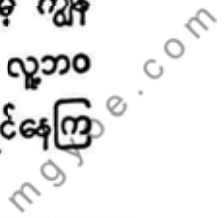
ဒေါက်တာ ဝီလီသည် မေးခွန်းကို မမေး၍ မဖြစ်တော့။ အတင်း မေး သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဗားရွန်းနစ်က လောကကြီးတွင် နေချင့်စဖွယ် အလှအပ တွေ အများကြီး ရှိသော်လည်း နေလိုစိတ် မရှိအောင် လုပ်နေသည့် အရာတွေ အများကြီး ရှိကြောင်းဖြင့် ပြောသည်။

သူ စကားသည် လူငယ် ဆရာဝန်လေး ဒေါက်တာ ဝီလီအား သစ္စာ တရားကို မြင်ရန် လမ်းဖွင့်ပေးခဲ့သည်။

‘သူ ပြောလိုက်တော့မှ သေခြင်းတရားဟာ ကျွန်တော်တို့ ဘဝရဲ့ အစိတ် အပိုင်း တစ်ခုပါလား ဆိုတာကို ကျွန်တော် သဘော ပေါက်သွားတယ်ဗျာ၊ လက်စသတ်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဆရာဝန်တွေ လုပ်နေကြတဲ့ မသေခြင်း တရားကို ရှာတဲ့ အလုပ်ဟာလည်း အချည်းနှီးသော ကြိုးပမ်းမှုပါကလား ဆို တာ ကျွန်တော် သဘော ပေါက်သွားတယ်၊ ဖရိုက် ပြောသလိုပေါ့၊ သေမင်း ကသာလျှင် နောက်ဆုံး စကားကို ပြောသွားတာချည်းပါပဲ’

ဒေါက်တာ ဝီလီသည် အသက်များကို ဆက်လက်၍ ကယ်မြဲ ကယ်သည်။ သို့ရာတွင် ဗားရွန်းနစ်၏ တရားကို သူ မမေ့ပါ။

‘အဆိပ်ဖြေဆေးတွေ အဆိပ်ဖြေနည်းတွေ တိုးတက်လာတဲ့ အတွက် လူ တွေရဲ့ အသက်ကို ကယ်လာနိုင်တယ် ဆိုတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန် တော်တို့က ဘယ်လို ကြိုးစားပြီး ကယ်ခဲ့ပေမဲ့ သူတို့ ကိုယ်တိုင်က လူ့ဘဝ ကြီးကို မပျော်တော့ဘူး ဆိုတော့ ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲဗျာ၊ အသက် ရှင်နေကြ

ပေမဲ့ သူတို့မှာ စိတ်ဓာတ်ဆိုင်ရာ ခံစားချက်တွေက ရှိနေသေးတယ်၊ ဒါကို တော့ ကျွန်တော်တို့လည်း မတတ်နိုင်ဘူး' ဟု သူက ပြောသည်။

ဒေါက်တာ ဝီလီသည် သူတို့ ဆရာဝန်တွေက ကယ်ပါလျက် လောကကြီးတွင် မနေချင်သော သူတွေ ရှိနေသည်ကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

သူသည် အသက်ကယ် ဌာနမှ တခြားသို့ ပြောင်းသည်။ ထိုဌာနမှာ ကူးစက် ရောဂါ ဌာန ဖြစ်သည်။ ပဋိဇီဝ ဆေးများ ထွန်းကား အစွမ်း ထက်လာ ချိန်မှ စ၍ ကူးစက် ရောဂါများကို ရာနှုန်းပြည့် ကယ်ဆယ်နိုင်ခဲ့သည်ဟု စာရင်း ဇယားများက ဆိုသည်။

'ဆီးချို ရောဂါ၊ သွေးတိုး ရောဂါ၊ ကျောက်ကပ် ချွတ်ယွင်းသည့် ရောဂါ တို့မှာ ကုသ၍ ရသော်လည်း လုံးလုံး ပျောက်ကင်းအောင် မတတ်နိုင်။ သို့ရာ တွင် အလွန် ပြင်းထန်သည့် ကူးစက် ရောဂါ ဖြစ်ပွားပြီးသည့် နောက်တွင်မူ လူနာ တစ်ယောက်သည် ပုံမှန် ဘဝကို ပြန်၍ နေနိုင်ပေသည်။' ဟု အစီရင် ခံစာများတွင် ဆိုသည်။

အင်္ဂါနေ့တိုင်း သူ လုပ်နေကျ အတိုင်း ဒေါက်တာ ဝီလီသည် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု အစိုးရ ကျန်းမာရေးနှင့် လူသား ဝန်ထမ်း ဌာန တံဆိပ် ရိုက် ထားသည့် စာအိတ် ညိုညိုကြီးကို ဖွင့်သည်။ အပတ်စဉ် ဂျာနယ် ခေါင်းကြီး ကို ဖတ်လိုက်ရင်း ယခု တစ်ပတ် စိတ်ဝင်စားစရာ ဆောင်းပါး တော်တော် များများ ပါလာသည်ကို သူ သတိပြုမိသည်။

ကာရစ်ဘီယံ ပင်လယ်ကွေ့တွင် ခရီး ထွက်နေသည့် လူလေးဦး နံပါတ် လေး အမျိုးအစား သွေးလွန် တုပ်ကွေး ရောဂါ ဖြစ်သည် ဆိုသည့် သတင်း ကို သူ ဖတ်သည်။ ထိုဆောင်းပါးကို ဖတ်မပြီးခင် နောက်တစ်ရက်သို့ အလွန် တွင် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု၊ လော့စ် အိန်ဂျလိစ်မြို့မှ လူငယ် မိန်းမလျာ ငါးဦးတို့ ထူးဆန်းသည့် နျူမိုဆိုက်စတစ် နျူမိုနီးယား ရောဂါ စွဲကပ်ကြောင်း သတင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဒေါက်တာ ဝီလီသည် ထိုသတင်းကို စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ထိုကပ်ပါး ပိုးမွှားမှ နျူမိုနီးယား အကြောင်းကို သူ နည်းနည်းပါးပါး ကြားဖူးသည်။